

முன் னுரை.

நான் தமிழ்ப் பாவை அல்லேன். ஆரியம், தமிழினிடத்தள்ள மட்டில் அன்புதனை, பல தமிழறிஞர்கள் அல்லம்பாபுது ஆராய்ச்சி செய்து வெளியிட்டிருப்பனவற்றை நான் அறிந்த அளவையில் தொகுத்தும், எனது ஆராய்ச்சியின் பயனுள்ளனவற்றைக் கூட்டியும் இப்புத்தகத்தை எழுதுகின்றேன்.

மகாபகோபாத்தியாயப் பஞ்சமணி—ப. பொ. சாரியாத ஸயர் அவர்கள், பஞ்சமணி சிங் நாயகன் ஐயங்கார் அவர்கள் இவர்கள் இடத்தில் அறிந்த கொண்டனவும் இதில் அடங்கியுள்ளன.

மீமான். டி. இராகவ ஐயங்கார் அவர்கள் செக்சமியப் (தொகுதி 13—பக்—265) பத்திரிகையில் இம்முறையில் ஒரு கட்டுரைவரைத் தள்ளார்கள். இப்புத்தகம் பெரும்பாலும் அது போன்றதாகும்.

இதில் உள்ள குற்றங்கள் அனைத்தையும் எனக்குரிமைபாக்குதலே கிரமமாகும். மேலும், குற்றங்களை தமிழறிஞர்கள் எனக்கு விளக்கிக் காட்டினால், நான் அவர்கள் சொல்வனவற்றை வந்தனத்துடன் கிரமேற் கொண்டு மறு பதிப்பில் திருத்த முயலுவேன்.

இப்புத்தகத்தின் தொடக்கத்திற் கூறியிருக்கு இதனை நான்கு காலப் பகுதிகளுடனும் சேர்த்து வெளியிடவேண்டும் ஆயினும், இதில் அடங்காத மூன்றுவது காலகாலது காலப்பகுதிகளின் சரித்திர சம்பந்தமாக எழுதிவைத்திருந்த குறிப்பு முடிவதும் களவையோய்விட்டன. இதனுடன் சேர்த்து வெளியிட இயலவில்லை. இது, தமிழலகத்துக்குப் பயன்படுகிறது என்பதை அறிந்தால் அப்பகுதிகளையும் எழுதிவெளியிட முயலுவேன்.

தமிழ் இலக்கண இலக்கியத்துறை முற்றப்போபவரும், பாவைக ஆராய்ச்சியிற் பேராற்றல் உடையவரும், சொல்வணி பொருளணிகெறித்த அழகான உரை நடை எழுதுவதில் மிகக் கீர்த்திபெற்றவரும், பலராலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டவரும் ஆகிய ஒரு நண்பரை மூன்றாவது, காலகாலது காலப்பகுதிகளை எழுதி வெளியிடுவதற்கு உதவி புரியுமாறு வேண்டிக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

இப்புத்தகத்தை எழுதி வெளியிடுவதற்குக் கும்பசோனம் டயன் ஹை-ஸ்கூல், தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீமான் ஊ. சா. வேங்கடராம ஐயர் அவர்கள் பலவகையிலும் செய்த பேருதவிகள் என்னுடைய மறக்கற்பாலன அன்று.

அளவில் ஆற்றலும் அறிவும் உள்ள கருணையங்கடலாகிய இறைவன் அருள் புரிவானாக.

தஞ்சாவூர்,
8—5—1922.

இவ்வகம்,
ஸ்ரீ நிவாஸன்.

மதிப்புரை.

மகாமகோபாத்தியாய ப்ரம்மஸூத்ரீ உ. வே. சாமிநாத ஜயர் அவர்கள் எழுதியது :—

தஞ்சையில் உள்ள கெக்கிலும், அருங்கலை விநோதங்களுமான -ரா-ள-ஸ்ரீ ராவ் பகதூர், கே. எஸ். ஸ்ரீநிவாஸ் பிள்ளையார்கள் உலோகாபகாரமாக வசன நடையில் இயற்றப் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ள தமிழ் வாலாறு என்னும் புத்தகத்தின் முதற்பாகத்தைப் படித்துப்பார்த்த சன்றி அச்சுவிருக்கிற ஷே. நூலின் இரண்டாம் பாகத்தில் உள்ள பல பகுதிகளையும் படிக்கக்கேட்டேன்.

இது ஹரையில், இம்மாதிரியான புத்தகங்களே வெளிவராமையால், இது தமிழ் நாட்டினர்க்கு மிகவும் உபயோகமானது.

தமிழ் மொழியின் பழமை, இதன் பெருமை, நூல்களின் ஷேறு பாரடுகள், நூலாசிரியர் பலருடைய கருத்துக்கள், உரைமாதிரியார் பலருடைய கொள்கைகள், இலக்கண வகையின் அமைப்பு, நூல்கள் முதலியன முதலான காவிரிசையைக் கண்டுபிடிக்கும் வழி, மணிப்பிரவாள நடையிற் தமிழ் மொழியில் வந்து தலையிட்டகாலம் இன்னதென்பது, சிலா சாதன தூய்மையிலுண்டாகும் பல்வன், தமிழை இக்காலத்தில் விருத்திபண்ணுவதற்குரியவழி, தமிழ் நாட்டின் இக்காலத்து நிலைமை, விஷயங்களே எளிதில் தெரிந்து கொள்வதற்குக் கருவியாக உள்ள வசன நடையின் மேம்பாடு, அயல் நாட்டார் தமிழ் நாட்டாரோடு முன்பு கலந்திருந்தன ரென்பதற்குரிய கன்னங்கள் இன்னவையென்பது ஆகிய இவையும் இவை போன்ற பிரவுமான அரிய பெரிய விஷயங்களைச் சிறிது காலத்தில் யாவரும் பிரயாசமின்றித் தெரிந்துகொள்வதற்கு இந்நூல் தக்க கருவியாக உள்ளது.

இதில் ஆன்டெரார் ஆட்சிக்குமாறாக உள்ளன இன்னவை என்றுகூறி அவற்றை மறுத்தும், பண்டை நூல்களிலும் உரைகளிலும் எளிதில் யிளங்காமலிருந்த சில சில பகுதிகளே நன்கு விளக்கியும், முன்னோருடைய கொள்கைகளுள் ஐயப்பாடாகவுள்ள சில இடங்களில் தம்முடைய பித்தராதத்தை வெளியிட்டும், தாம் கூறும் ஒவ்வொன்றிற்கும் தக்க ஆதார

ரத்தைக் காட்டும், பவர் அங்கங்கே எழுதியுள்ளனவும் ஆனகுருகுடைய க்ஷணபாயப்பரைமில் வழங்குவனவுமானவற்றைச் செல்வனே சுருக்கித் தொகுத்துப் புலப்படத்தகுபுமுள்ள பகுதிகள் மிகவும் பாராட்டிப் பாவனை.

தமிழ் நூல்களை ஊன்றிப் படித்தவர்கள் தாம் கற்றவற்றை நிரல் பட விரைவில் குர்ப்பகப்படுத்திக்கொள்ளுதற்கும், நூல்களில் அதிகப்படியிற் பில்லாதவர்கள், அவற்றிலுள்ள விஷயங்களைப் படிப் படியாக முறைமே அறிந்து அவற்றைக்கற்று மேம்பாட்டைத் தற்கும் இப்புத்தகம் மிகவும் உப யோகமானது.

இவ்வளவு அருமையும் பெருமையும் வாய்ந்ததான இயற்றியெளியிட்ட பிள்ளைபவர்களால் தமிழுலகம் மிகவும் நன்றிபாராட்டிக் கடமைப் பட்டுள்ளது.

இதன்போலவே இன்னும் பல அரிய காரியங்களைச் செய்து தமிழ் நாட்டினர்க்கு உபகரிக்கும்படி, அறிவாற்றல்களிற் சிறந்த பிள்ளையவர்களுக்குத் திரக்காயினே அளிக்கும் வண்ணம் திருவருளைச் சந்திக்கின்றேன்.

தியாகராஜ விவாகம்,
திருவேடூர் சரன் பேட்டை,
சென்னைப் பேட்டை,
28—2—1922.

இங்கனம்,
(வே. சாரிநாஸையன்.)

சென்னை ஸ்ரீமான், S. சோமசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள்
(B. A. B. L. M. L. C.)

எழுதியது :—

பாசமிகப் பட்டிந்துதெளி வாலிநீரைப்
பச்சைநிற மாய்க்காட்டும் பாவ்மைபோல
மாசுநுந் செந்தமிழின் மாட்சியெல்லாம்
வடமொழியின் பெருமையெனு மாய்க்கநீங்கிக்
காசினியிற் றமிழுமை விளக்கிக்கூட்டிக்
காயாவர் துல்குதித்த வள்ளல் தீவி
வாசனேனும் பேரறிஞன் றமிழினங்கோர்
வசலாழை விர்வாக வரைந்தே தந்தான்.

(செந்தமிழ் தொகுதி 20—பக்கம் 96.)

காலவரம்புதான் முடியாத பழையவாய்ந்து பலபடியாகப் பரந்து விரிந்த தமிழ்மொழியின் விருந்தாந்தங்களைத் தமிழறிவடைபொருட்கிலர் தம்மாலியன் றவையு ஆராய்ந்து பலபுத்தகங்கள் எழுதி வந்திருக்கிறார்கள். தமிழ் வாலாழைந்து வரைவுபடாத பெருமையுடையதாயும், இன்னும் எத்தனைபோல தமிழறிஞராய்தற்கு இடங்கொடுக்கத்தக்கதாயும் இருத்தலால் ஒரு சிலரெழுதியதுபோலையே முடிவுபெறத்தக்கதன்றாயினும், ஒருவரு தமிழறிஞரும் தந்தாரம் ஆராய்ந்தறிந்தவற்றை எழுதி வெளியிடுவது உலகிற்குப் பயன் றரத்தக்கதே. அம்முறையில், இப்பொழுது, தமிழறிவு சான்று தஞ்சையில் விளங்காநின்ற ராஷ்ட்மதூர் K. S. ஸ்ரீவாஸ பிள்ளையவர்கள் எழுதி அச்சிட்டுவரும் தமிழ்வரலாற்றின் ழற்பாகம் புத்தகமாக வெளிவந்திருக்கிறது. அதில் தமிழ்காட்டெல்லையும், தமிழ் நாட்டின் உட்பிரிவுகளும், தமிழ்நாடு குன்றிய நிலையும், தமிழர் பிறநாட்டினின்றும் இங்காட்டில் வந்தேறியவரல்லென்பதும், தமிழினது தொன்மையும், மேனமையும், பண்டையநிலைமையும், பிற்காலத்துண்டாகிய மானுபாடுகளும், செய்புறமுற்பு பாட்டிலுக்கணவகைகளும், பாட்டியன் முறைகளும், தமிழின் அபிவிருத்திக்குவேண்டியவையுமிவையென்பதும், பல்வகைப்போகும் கற்றோரும் விரும்பிப்படிக்கும்படி தெளிவாய் எழுதப்பட்டுள்ளன, அவற்றின், 'நூல்' 'செய்யுள்' 'அணி' முதலிய விஷயங்களை ஆராய்ந்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. இப்புத்தகம், 'பிற்காலக் கல்விகளில் தமிழ்க்கு மானவர்களுக்குப் பாடமாகவைத்துப் பயிற்றற் குரியதாயும், தமிழ் வரலாற்றியவிரும்புவார்க்கு வழிகாட்டியாயும் இருக்கிறது. இதன்பிற்பாகமும் விரைவில் வெளிவரக்கூடியநிலையில் வேலை நடத்துவதுகூறது. பிள்ளையவர்கள், தம் வாழ்நாளை வீழ்நாணக்காது தம் கல்லியரிவும் ஆராய்ச்சியும் உலகிற்குப் பயன்படுமாறு தமிழ் நூல் பல வற்றையும் ஆராய்ந்து இப்புத்தகம் எழுதியுபகரித்திருப்பது கொண்டாடத்தக்கது.

(நவசக்தித் தலையங்கம் (28—4—22) சிவம்பு 2. பால் 25.)

* * * * *
"தஞ்சை, ஸ்ரீமான் கே. எஸ். ஸ்ரீநிவாச பிள்ளையவர்கள் தமிழ் நூல்களை நன்கு ஆராய்ச்சிசெய்து அவ்வாராய்ச்சியின் பயனாகத் தமிழ் வாலாழை என்னும் நூலை வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்நூலின் முற்பாகமும், பிற்பாகத்தின் ஒரு பகுதியும் ஏழுது பார்வைக்கு வந்தன.

ஸ்ரீமான் பிள்ளை அவர்கள் தமிழ் வரலாற்றில் தொன்றுதொட்டு இன்றுவரை தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த புலவர்கள் வரலாறு, அவர்கள் எழுதிய நூல் வரலாறு காலக் குறிப்பு, உள்ளுறை, கட்டாவிடைகள் முதலிய வற்றை ஆராய்ச்சி முறைப்பாக எழுதியுள்ளார்கள். அந்நூலை ஒருவன் முற்றும் வாசிப்பானான், அவன் தொன்றுதொட்டு இன்றுவரை தமிழ் நாட்டில் நிகழ்ந்துள்ள வரலாறுகளைச் செவ்வனே யுணரும் சரித்திரக்காரனாவன். ஸ்ரீமான் பிள்ளையவர்கள் நூலில் பண்டைக்காலத் தமிழ் நாட்டையும், இடைக்காலத் தமிழ் நாட்டையும், இக்காலத் தமிழ் நாட்டையும் காணலாம்.

தமிழ் வரலாற்றின் முற்பாகத்தில் 'தமிழர் இந்நாட்டிற்குமுயேறின வர' என்னும் பகுதியில் * * * * * ஸ்ரீமான் பிள்ளையவர்கள் எழுதியிருப்பது ஆராய்ச்சிக்காரர் கருத்தை ஈர்க்கும் 'தமிழ் என்னும் பெயர் தமிழ்மொழியே' என்னும் பகுதி எமக்கு மகிழ்ச்சி யூட்டிற்று. 'தமிழினது தொன்மையும் மேன்மையும்' என்பதும், 'தமிழின் பண்டைய நிலைமையும் பிற்காலத்திய தோன்றல் திரிதல்' கெடுதல்களும்' என்பதும் சரித்திரக்காரர்களுக்கு இன்றியமையாதன. ஸ்ரீமான் பிள்ளையவர்கள் பொருளிலக்கணத்தைப்பற்றி இளம்பூரணர் கொள்கையைத் தழுவி எழுதியிருப்பது புலவர்க்கு விருந்தாகும். முற்பாகத்தின் முடிவில் 'தமிழின் அபிவிருத்தி' என்னும் மகுட்டிடு ஸ்ரீமான் பிள்ளையவர்கள் எழுதியிருப்பதை ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும் தமிழ் மகளும் ஒரு முறைக்குப் பன்முறை வாசித்துத் தமிழுக்கு உழைப்பார்களாக.

* * * * *

பிற்பாகம் முற்றும் கிடைத்தபின்னர் அதைப்பற்றி எழுதுவோம். பிற்பாகத்தில் பெரிதும் காலவரை மிகத் திறம்படக் கணிக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீமான் பிள்ளை அவர்கள் கோலிவரும் தமிழ்வரலாறு என்னும் நிலையத்துக்கு முற்பாகத்தைக் கடைக்காலாகவும், பிற்பாகத்தைக் கட்டிடமாகவும் கொள்ளலாம். கால ஆராய்ச்சிக்காரர்க்கும் வேறுபல ஆராய்ச்சிக்காரர்க்கும் பிற்பாகம் பெருந்துணைக் கருவியாயிருக்கும் என்று கூறுவது யிகையாகாது. * * * * * தமிழிலகம் அவர்க்குப் பெரிதும் கடமைப்படுவதாக. ஸ்ரீமான் ஸ்ரீநிவாசபிள்ளை அவர்கள் ஆராய்ச்சி இன்னுந்தமிழ் நாட்டுக்குப் பயன்பட அவர்க்கு நீண்டநாளும், நல்லாழ்வும் அருளுமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவனை வழுத்துகிறோம்."

3-

R. R. V. K. G. Sesha Aiyar, Mobergal B. A. B. L., Judge
High Court, Cravancore after reading முற்பாகம் of
this book writes on 12th March 22.

* * * * *

It is a very valuable work, which I am sure will be highly appreciated by all lovers of Tamil. You have bestowed great pains and thought on the preparation of the work, which in its richness of material, and charm of presentation is simply beyond praise. Your account of செய்யுளுடைய, பாலினம் ஒகை நூல் and other is particularly interesting and valuable; and your suggestions for the improvement of the Tamil language deserve the warmest attention of all who are interested in the restoration of Tamil to its old dominant position in South Indian Culture."

முதலாங்காஸப் பகுதி

7

முப்பகுதிகளுக்கும் ஓராயிரத்து அறுநூற்றுப்பத்து குத்திரங்கள் உள், இக் காலத்து ஆயிரத்து அறுநூற்றுப் பன்னிரண்டு குத்திரங்கள் காணப்படுகின்றன. இப்பொழுதுள்ள தமிழ் இலக்கண நூல்களுள் இத்தனைச் சிறப்புடைய வேறுநூல் இன்றும். பண்டைத்தமிழ் மக்களது ஒழுக்காற் றிலே உணர்வதற்கு இஃதோர் அரியபெரிய கருவியாகும். சங்கச்சாப் புள்களாக இப்பொழுது கிடைத்துள்ளன வெல்லாம் காலத்தால் இதற்குப் பெரிதும் பித்தியனவாதலால் தமிழரது மிகப் பண்டைக்காலத்திய ஒழுக் கண நூல்களைப் போலாது தமிழ் இலக்கண நூல் அறம் பொருள் இன் டும் வீடுகளும் நான்கு புருஷார்த்தங்களையும், மக்களது ஒழுக்காற்றினோ டை வியாகரணம். எண்பர், அஃது எழுத்து, சொல் என்ற இரண்டினோ மட்டும் உணர்த்தும். வடமொழியில் செய்யுள்இலக்கணம் வியாகரணத் தின் பகுதியன்று. அணியை வடநூலார் அலங்காரம் என்பர்; அது தனி மட்டும் சுற்றவர் பலர் காணப்படுவர். தமிழிலுள்ள பொருளிலக்கணம் போன்ற நூல் பிறமொழிகளிற் காணப்படவில்லை. சங்ககாலத்தும் அதற் பின்பு அனேக நூற்றாண்டுகள் வரையும் இயற்றப்பெற்றுள்ள இலக்கியங்களுக்குத் தொல்காப்பியம் இலக்கணமாதலால் அதனைக்கற்றநி தல் அவசியம்.

இவரைச் சிலர், ஐஜன மத்தினர் என்கின்றனர். அதந்நியமா முனிவரது மாணுக்கரும், ஜமதக்னி முனிவரது புத்திரருமாஸிய இவர் எக்காலத்து ஐஜனர் ஆனவரென்பதை அவர் குறிப்பிட்டிலலை. ஐஜன மும் தென்னுடுவத்து. கு. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் கடைப்பகுதியில் ஸபர் சரித்திர ஆராய்ச்சியில் வல்லோர். தொல்காப்பியர்காலம் அதற்கு முத்தியதாம். ஐஜனம், பெளத்தம் என்ற இம்மதங்களின் கொள்கை களாவது, அம்மதத்தினர் ஒழுக்கங்களாவது தொல்காப்பியத்திற் காணப் பட்டா. தொல்காப்பியர் ஐஜனர் அல்லர் என்பதைச் 'செத்தமிழ்'ப் பத்திரி கையில் பலரும் விரித்தெழுதியிருப்பதால் அதை இதனுடன் விடுகின் றேன்.

இனி, சிலர் தொல்காப்பியர் கி. பி. எண்காம் நூற்றாண்டினர் என் றும், சிலர் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டினர் என்றும் கூறுகின்றனர். அவர் கள் அவ்வாறு கூறுவதற்கு ஆதாரமாகியுள்ள நியாயங்களைக்கண்டு எழுதுவா னானல் அவர்கள் கூற்று எம்மட்டில் நிற்கும் என்பதை ஆராயலாம். அவர் களும் தமிழர் ஆதலால் தமிழில் எழுதி யாவரும் அறியும்படி வெளியிடுவது

மிகப்பெருந்தமுடையதாம். தமிழ் அறிந்த பல சான்றோர்களின் கொள்கையோடு இவர்கூற்று முரண்படுவதால் அதில் இப்பொழுது அதிககாலம் போக்குவதற்கில்லை.

தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதியவர்கள் இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவையர், ஈச்சினார்க்கினியர், கல்லாடர் என ஐவர். இவர்களுள் இளம்பூரணர் மற்றவர்க்குமுந்தி உரை செய்தவர். ஏனைய உரையாசிரியர்கள், உரையாசிரியர் எனச் சொல்வது இவரையே என்பது அவரவர் உரையில் ஒட்டியோ மாறுபட்டோ குறிப்பிடுவன இவரது உரையில் காணப்படுகின்றமையால் விளங்கும். சிலர் உரையாசிரியர்வெறு, இளம்பூரணர்வெறு என்பர். அவர், தாம் வேறுபடுத்திக்கூறும் உரையாசிரியரது இயற்பெயர் முதலிய விவரங்களைக் கூற்றில். உரையாசிரியர் கூறியதை ஏனைய உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடும் பகுதிகள் அடங்கிய உரை இளம்பூரணர் உரையையன்றி இப்பொழுது காணக்கூடவில்லை. இவரது கூற்று சான்றோர் பலரது கொள்கையோடு முரணுவதால், இவர் தம் கூற்றுக்குத் தக்க ஆதாரங்காட்டிவரை அதனை ஒருபுறம் வைப்பாம். இவரது உரை தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உளது. எழுத்ததிகாரம், பொருளதிகாரத்தின் முதல் இரண்டியல் இவைகளுக்கு அச்சில் வெளிவந்துள்ளது. “ஒல்காப்புலமைத் தொல்காப்பியத்துள், உளங்கூர் கேள்வி இளம்பூரணரோடு, மேதமீன் மாதவர்” என மயிலைதரும், “உளங்கூர் குரையா மிளம்பூரணம்” என இலக்கணக் கொத்துரையுடையாரும் எழுதியிருப்பன இவரது பெருமைக்குச் சான்றும். பேராசிரியரது கல்வி அறிவின் பெருமை அளவிடற்கரியது. ஈச்சினார்க்கினியரது உரை பெரும்பான்மை இவருரையைத் தழுவினதே. செப்பியியலுக்கு இருவருரையும் உள். அவற்றை ஒப்பிடுவதில் இது விளங்கும். இவரது உரை சொல்லதிகாரத்திற்கும், பொருளதிகாரத்தின் இறுதி நான்கு இயல்களுக்கும் உளது. பொருளதிகாரத்தின் இறுதி நான்கு இயல்களுக்கும் உள் உரை, ஈச்சினார்க்கினியர் உரையென அச்சில் வெளிவந்துள்ளது. சேனாவையர் சொல்லதிகாரம் ஒன்றதே உரை எழுதியுள்ளார். யாவராலும் மேம்பட்ட உரையெனக் கொண்டாடப்படுகிறது. “வடநாற் கடலை நிலைக்கண்டிந்த சேனாவையர் எழுத்ததிகாரத்திற் குரைசெய்தாராயின், இன்றோன்ன பொருளனைத்துத் தோன்ற ஆசிரியர் கருத்துணர்ந்தாரைப்” எனச் சிவஞான முனிவர் தமது தொல்காப்பிய முதற் சூத்திரவிரிவுத்துப்புட்கூறியிருப்பதும், “ஆனுவியல்பிற் சேனாவையம்” என இலக்கணக் கொத்துரையுடையார் எழுதியிருப்பதும் மேற்கூறியதற்குச் சான்றும். அவ்வுரை அச்சில் வெளிவந்துள்ளது. ஈச்சினார்க்கினியர் பெரிதும் கொண்டாடப்பட்டவர். இலக்கணக் கொத்துரையுடையார் “ஈச்சிமேற் புலவர் கொணர்க்கினியம்”

இவரது உரையைச் சிறப்பித்துக்கூறுவர். “ஈச்சினார்க்கினியனைச் சிறந்தமிழ் நூல்வர் கல்வோர்” என்ற அவருடைய உரைச் சிறப்பு ராயிரத்தானும் இவரது பெருமை விளங்கும். பொருளதிகாரத்துள்ள இறுப்பாட்டியல், உலமவியல், மரபியல் என்ற முன்று இயல்கள் தவிர தல்வாடரைச் சங்கப்பலவரெனக் கூறுவோர் சிலருள். கல்லாடர் என்பதும் முழுவதற்கும் இவரது உரை இப்பொழுது அச்சாகிவெளிவந்துள்ளது. கல்லாடரைச் சங்கப்பலவரெனக் கூறுவோர் சிலருள். அவர் தொல்காப்பியரது சங்கப்பலவர் ஒருவர் இருந்தது உண்மையே. எழுதியிருந்தாலும் பியத்துக்கு உரையெழுதினதாகத் தெரியவில்லை. எழுதியிருந்தாலும் அவருலத்திற்கு முன்னரே அடுத்து இறந்துபட்டிருக்கவேண்டும். உரையாசிரியர்கள் அவரைக் குறிப்பிடாமலிருப்பதே இதற்குச்சான்றும். ஒல்காப்பெருமைத் தொல்காப்பியத்திற்கு உரையிடையிட்டலிர்கர் கல்லாடர் என ஒரு தொடர்மொழி வழக்கில் இருக்கிறது. இதன் உண்மை ஆராயற்பாலது. கல்லாடர் உரையென இக்காலத்துள்ளது சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டுமேயாம் என அறியப்படுகிறது. அதைப்படித்தோர் பலர் அவ்வுரையைய அவ்வளவு உயர்ந்ததாகக் கொள்ளவில்லை. சில சூத்திர உரைகளையான் பார்த்திருக்கிறேன். என் பார்த்தவரையில் அவ்வரையப் பற்றி முழுவதும் அவர்களுடன் ஒவ்வுகிறேன். இஃது இன்னும் அச்சில் வெளிவரவில்லை. இவ்வரை எழுதியவர் கல்லாடம் என்றும் புத்தகத்தை இயற்றியவரோ அல்லது அப்பெயர்கொண்ட வேறொருவரோ? கல்லாடம் என்ற ஊரினர் என்பதனால் இப்பெயர் அமைத்துமிருக்கலாம். இவர் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களுள் பிற்பட்டவர் எனத்தோன்றுகின்றது. இவருரையைப் பாராட்டுவாரைச் சாணன். இவர்களுள் இளம்பூரணரைப்பற்றிய வரலாற்றை இரண்டாங்காலப் பகுதியிலும்; பேராசிரியர், சேனாவையர், ஈச்சினார்க்கினியர் இவர்களது வரலாற்றை முன்றாங்காலப் பகுதியிலும் காண்க.

பிறநூலாசிரியர் :-தொல்காப்பியரோடு ஒருசாலை மாணக்காரியிருந்த பதினொருவருள் காக்கைபாடினியார், நற்றத்தனர், அவியனர், வாய்ப்பியர், பனம்பாரனர் என்ற இவர்கள் இயற்றிய நூல்கள் இறந்துபட்டன. இவளும் சில சூத்திரங்கள் கிடைத்துள். பிற்காலத்து நூலாசிரியர்களுள் பங்கயனர், சங்கயாப்படையார், கையனர், கல்லாற்றனர், பரிமாணனர், கடியசன்னியார், ஈக்கிரனர், திருகாக்கை பாடினியார் முதலிய பலர்செய்த சூத்திரங்களும் கிடைத்துள்.

ஓடு பெயர்நாங்கிய பல புலவர்கள் :-சங்கத்திற்குக்காலம் வரையிலுந்த புலவர் பல்லாயிரவர் என முன்னே கூறப்பட்டது. அவர்களில் ஓடு பெயருள்ளார் தொலைகள் பல காணப்படும். சாத்தனர் என்னம்

பட்டார் எத்தனைபோர்? கீரணர் எத்தனைபோர்? கண்ணனார் எத்தனைபோர் கொற்றனார், செத்தனார், ஆந்தையார், பெருந்தேவனார், கபிலர் என்ன பட்டார் எத்தனைபோர்? இருவர்முதல் பன்னிருவாவரை ஒரு பெயர் தா கியவர் தொகை காணப்படும். ஒரு பெயர் தாங்கிய பலருள் ஒருவரின் அல்லமையோடு மொழிகளிற் சில அவரது தந்தை பெயராயும், சில அவரது யாகலம் வரும். ஒரு பெயரைத் தாங்கியவர் ஒருவராகவே இருந்தால் பெரும்பான்மை அடைமொழி வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு பெயர் தாங்கிய பலர் சமகாலத்தினராக இருப்பதும் உண்டு, வெவ்வேறு காலத்தினராக இருப்பதும் உண்டு. வெவ்வேறு காலத்தினராயிருந்தால் அடைமொழி பெரும்பான்மை பிற்போலத்திற் கொடுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். தொல்காழியி னைப் பெயர் தாங்கிய புலவருக்குத் 'தொல்' என்னும் அடைமொழி பிர தானமாகிய கபிலர் எனப் பெயர் தாங்கிய புலவர் தான்நியமிற்கு தானே தலைக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். அவர் வெறுங் கபிலராகவும் ஒரு காலத் தில் இருந்திருக்கவேண்டும். அவராய்நிய பாடல்களை அக்காலத்தவர் என்று சொல்லியிருப்பார்களா? 'தொல்காபிலரதுபாட்டு ரொப்பதில் ஐயமில்லை, சங்கம், அப்பெயருடனே அல்லது அவை, கழகப் பூதலிய பிறப்பெயருடனே வெஞ்சாலம் நடந்துவந்தது யாவரும் அறிந்ததே. ஒரு பெயர் தாங்கிய பலர் தொகைகள் காலக்கிரமத்தில் பெருக்கெண்ணு வந்தது அறியப்படுகின்றது. சரித்திரக்குறிப்பு எழுதிவைப்பது தமிழர் தொனக் கொண்டு மயங்குவதற்கு இடமிருந்திருக்கிறது. சங்கச்செய்யுள் களைத் தொகைசெய்த காலத்தும் இம்மயக்கம் இருந்ததென்று சொன் கின்றது. இப்புலவர்களின் சரித்திரங்களைக் கிடைத்தவரையில் மகாமே பாத்நியாய ஐயர் அவர்களும், பின்னத்தூர்-அ. நாராயணசாமி ஐயர் அ சாரும் தாங்கள் பதிப்பித்த சங்கச்செய்யுள்களில் விஸ்தாரமாக எழுதியிரு கிறார்கள். அவற்றை ஆண்டிக் கண்டுகொள்க.

சங்கத்தியுதிற் கவலத்திழந்து முன் இருந்த சில புலவர்:—அக்காலத் தில் காற்பத்தொன்பதின்மர் சங்கமியீஇயினர் என்று; அவர்களுள் தலைமை பெற்றவர் கக்கீரர், கபிலர், பாணர் முதலியோர் என்றும் இரு திருவிளையாடல்களும் கூறுகின்றன. அக்காலத்துச் சங்கத்தை நடத்திய பாண்டியர்கள் முறையே ஆரியப்படைத்துக் கொடுக்கெழியன், வெற்றி வேற் செழியன், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற செருக்கெழியன், உக்கிரப்பெருவழுதி ஆகியவர் ஆவர். இவருள் வெற்றிவேற் செழியன்

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற செருக்கெழியன் என்பவர் இருவரோ ஁ருவரோ என்பது ஆராயற்பாலது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற செருக்கெழியன் காலத்து கபிலர், பாணர், கக்கீரர் இம்மூவரும் இருந்தனர் இவனை கக்கீரர் கொல்லவாழ்ந்தார் பாடினர். அக்கொடுக்கெழியனும் சங் கப்பலவருள் ஒருவன். அந்நின் அக்காலத்திருந்த சங்கப்புலவருள் மாறொரு தமிழிற் செழுமலக பதித்திருந்தான் என்பது,

தவன்நம்பி னுயர்ந்த கேள்வி

மொகஞ் மருதன் நலையு

வலகமொடு நிலைய பலர்ப்புழி நிறப்பிற்

புலவர்பா பாது வரைகலென் நிலவரை." (புறம்.)

புலவன் இயற்றிய செய்புளால் அறியப்படுகிறது. மேற்கண்ட மூன்று புலவருள் பாணர் காலத்தால் முற்பட்டவர் என்பது அவராய்நிய செய் புள்களிற் காணப்படும் அரசர்களது பெயரால் அறியப்படுகிறது. பதிற் றப்பட்டதில் ஐந்தாம் பத்துப் பாடியவர் இவர். நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு முதலியவற்றுள் இவருடைய தனிச்செய்யுட் கள் பல காணப்படுகின்றன. இவர், "பாணன் பாடினான் மற்கொல்" என்று ஒளவையார் இயற்றித்துப்பாடப் பெற்றுள்ளார். கபிலர், பாண்டி யாட்டில் மணியாசகர் பிறந்த வாதலூரில் பிறந்தவர் என்று பழைய திரு வள்ளல் கூறுகின்றது. இவர் பாடியன பத்துப்பாட்டில் ஒன்றாகிய குறிஞ்சிப்பாட்டு; பதினெண் திருக்கணக்கில் ஒன்றாகிய இன்னு நாற்பது; பதிற்றுப்பத்தில் ஏழாம் பத்து; ஐங்குறு நூறு, கலித்தொகையிற் குறிஞ்சிப் பகுதி; நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு முதலியவற்றிற் பல செய்யுட்கள் முதலியன. ஏனைய சங்கப்புலவர்கள் இவரைப்போலும் கழிந்து பாடியிருப்பது அடியிற்கண்டவற்றால் விளங்கும். அவை,

"வலகுடன் நிரிதருங் பலர்ப்புழி நல்லிசை
வாய்மொழிக் கபிலன்." (அகம்—கக்கீரர்.)

"வயங்குசெக் காலி, னுலகை கூடாக் கவலையி னெஞ்சி
னனவிற் பாடிய நல்லிசைக் கபிலன்." (பதிற்று—பெருங்குன்றுரங்குமார்.)

"காலியி, மல்லனனனுட்டல்ல நிர்ப்
பொய்யா காலிற் கபிலன் பாடிய
மையனனி கொலவரை." (புறம்—மாறோக்கத்து நடப்பலையார்.)
"நிலமிசைப் பிறந்த மக்கட் கெல்லாம்
புலனழுத் கூற்ற வந்த னான்"

மலைக்குத்து மால்யாளே வன்னுவுர்புப் பாலாற்
றலைக்குத்துத் தீர்வுசாத் தற்கு” என் ற திருவள்ளுவமாலே வெண்
பாலைக் காட்டுவர். இதை மறுத்துச் சீத்தலைஎன்பது ஓர் ஊராம் என்பர்
சிலர். இவர், தமிழில் இம் பெருங் காவியங்களில் ஒன்றாகிய மணிமே
கலையை இயற்றியவர். அது துறவின் பெருமைகளை விசித்துக்கூறுவ
தோடு அக்காலத்தியமதங்களின்கொள்கைகள் இன்னவென்றும் காட்டுவது.
சேரன் செங்குட்டுவன் அவைப்புலவராக இருந்தாலோடும் கூட இவர்
ஆரியப்படைதந்த செஞ்செழியன், வெற்றிலேயைச் செழியன், தலையாங்க
கானத்துச்செருவென்ற செஞ்செழியன், உக்கிரப்பெருவழுதி என்ற
இச்சாஸ்வர் காலத்தும் இவர் இருந்தனர் என்பர். இவரையற்றிய மணிமே
கலையும், இளங்கோவழகன் இயற்றிய சிலப்பதிகாரமும் இருபெருங்காப்பி
யங்களாக எண்ணப்படும் இரண்டும் ஒரு தொடர்ந்த கதைவையச்சொல்
வனவாம். இவர் பெளத்தமதத்தின் கண்ணாய் அறிந்தவர். அதன்பெருமை
யைத் தமிழர்கள் அறியும்படி தெளிவாய் இவர் சொல்லியிருப்பதுபோல்
வேறு நூல் தமிழில் இல்லை. இவர் காலத்தினல் பெளத்தமதம் தமிழ்காட்
டில் பரவியிருந்ததைச் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என் ற இரண்டாண்டும்
அறியலாம். இவரது கல்விப்பெருமை ‘தண்டமிழ்சாத்தன்’, ‘தண்டமி
ழ்சான் சாத்தன்’, ‘என்னோற் புலவன்’ என இளங்கோவழகன் சொல்லியிருப்
பதால் விளங்கும். இவர், இலக்கணநூலும் செய்தார் என்பர். கூலம்
என்பது தானியவகை. அடுத்து எட்டிதானியங்களைக் குறிப்பது என்றும்,
பதினெட்டு தானியங்களைக் குறிப்பதென்றும் கூறப்படும். அவற்றை
வியாபாரம் செய்துவந்ததனால் இவருக்கு இப்பெயர் வாய்ந்தது. மணிமே
கலை என்னும் இவரையற்றிய பெருங்காப்பியத்திற்கு உரையிலலை என்னும்
குறைவை நிவர்த்திக்க மகாமகோபாத்தியாய ஐயர் அவர்கள் ஒரு சிறந்த
உரையை எழுதியுள்ளார்கள்.

இளங்கோவழகன்:—இவர், சோன் செங்குட்டுவனோடு உடன் பிறங்
தவர். இவர் துறவுபுண்டு தனியே இருந்துவந்தார். முத்தமிழிலும் இவ
ருக்குள்ள அறிவு, ஆற்றல்கள் மிகப்பெருமை வாய்ந்தன என்பதற்கு இவ
ரையற்றிய சிலப்பதிகாரமே சான்றும். இவர், சங்கப்புவரையில் ஒருவராக
எண்ணப் பட்டாலும் அக்காலத்திருந்தவர் என்பதை மறுத்தற்கியலாது.
இக்காலத்துள்ள இலக்கியங்களில் பண்டைக்காலத்து இலகத்தமிழ், காடகத்
தமிழ்களின் பெருமையை உணர்த்துவது இவரையற்றிய சிலப்பதிகாரமே.
சுற்பின் தன்மை, பெருமைகளையும் விசித்துக்கூறுவது. இவரைச் சிலர்
ஆருகதர் என்றும், சிலர் சைவரென்றும் கூறுவர். இவர் பிறந்த குலமும்
இவர் காலத்து ஆட்சி செய்துவந்த இவர் தமையன் செங்குட்டுவனும்
சைவமதத்தைத் தழுவிப்பவராவர். சிலப்பதிகாரத்தைப் பதிப்பித்த மகாமகோ

சொல்லாழமும் பொருளாழமும் துலையாவெனத் தூக்க
நல்லாற்றி புலவோர்களு டட்டாரிகல் விட்டார்.”

(இவை, பரஞ்சோதி திருவிளையாடல்—சங்கத்தார் கலங்கத்தீர்த்த படலம்.)
எனவும் வருவனவற்றால் அறியப்படும்.

இவர், சங்கப்புவர்களுள் மாறுபாடு தோன்றியதை, ‘களவியலுரை’
ரையப்பற்றியது என்னுது தாமதம் இயற்றிய பாடல்களைப் பற்றியது”
என்கின்ற ஒரு வேறுபாடுதவிர்ப்பிற அனைத்தும் இரண்டு திருவிளையா
டல்களிலும் ஒருபடித்தாகவே கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் கக்கிர,
கயிர், பரணர் என்ற மூவருரையையும் ஒருதரமாய் உடுத்திசேன்மனார்
ஒத்துக்கொண்டனர் என்பது கன்கு கூறப்பட்டுள்ளது. மகுதனிளநாக
னார் பேச்சையே காணோம். களவியலுரையுடையார் கூற்று திருவிளா
யாடலுடையார் இருவரது கூற்றோடு முரணாகின்றது. களவியலுரை
யுடையாரைத் தழுவிச் சொல்லுவாரைக் காணோம்.

மேலும், களவியலுரைப்பாயிரத்தில், “இனி, உரை நடத்துவந்த
லவாறு சொல்லுதும். மதுரைக் கணக்காயனார்மகனார் கக்கிரனார் தம்மக
பனார் கிரங்கொற்றனார் குரைத்தார்; அவர் தேனூர்கிழார்க்குரைத்தார்;
ரத்தலவர் படியங்கொற்றனார் குரைத்தார்; அவர் செல்வத்தாசிரியர் பெருஞ்
றுரவனார் குரைத்தார்; அவர் மணலூராசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்செக்
கதனார் குரைத்தார்; அவர் செல்லூராசிரியர் ஆண்டைப்பெருங் குமார
அனார் குரைத்தார்; அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர் குரைத்தார்; அவர்
வோதலனார் இளநாகனார் குரைத்தார்; அவர் முசிரியாசிரியர் நீலகண்ட
னார் குரைத்தார். இங்ஙனம் வருகின்றது உரை” என்று எழுதப்பட்ட
னாழ்ந்து. இதில் கக்கிரரும், பின்வந்த ஒவ்வொருவரும் உரையைப்புரைத்தா
கவேன்று சொல்லியிருக்கிறதே யொழிய எழுதினார் என்று சொல்லவில்லை.
உகடையிற்கேட்ட நீலகண்டனார் எழுதியதாகவுஞ் சொல்லவில்லை. உரை
உரையப் பரம்பரையில் வாய்மொழியாய்ச் சொல்லும் வழக்கம் இங்காட்டில்
நின்றும் உள்ளதே. இப்பொழுதுள்ள களவியலுரையை இன்னகாலத்தில்
வினா இரையுதினாரென்று அறியக்கூடவில்லை. கக்கிரர் உரையைக்கேட்ட
திபரம்பரையிலுள்ளார் ஊரைக்கேட்பதைத்தக்கொண்டு அன்னார் தமிழ்காட்டின்
பெலங்குகளிலும் இருந்தவரென்பது தெரிகிறது. பத்துத்தலைமுறையாய்த்
தமிழ்காட்டின் ஒவ்வொரு முலையில் ஒவ்வொரு காலத்தில் வாய்மொழியாய்ச்
வசொல்லப்பட்டிருந்த வரை கக்கிரனார் சொல்லிய மொழித்தொடரில் திரி
யான வந்ததென்று கொள்வது எவ்வாறு கூடும்? காலத்தே வர்த்தமானம்
களை யுதாரித்து ஒவ்வொருவரும் கூட்டியும் குறைத்தும் திரித்தும் சொல்
புலதியல்பே. ஆதலால் கக்கிரர் பரம்பரையிலுள்ள ஒருவரால் இவ்வரை

எழுதப்பட்டிருப்பினும், பல தலைமுறைகளுக்குப் பிறகு எழுதிய உரை ஷக்ரீரர் சொன்னவாறே திரிபின்றி யெழுதப்பட்டதென்ப நிலவாது. அன்றியும், ஷக்ரீரர் தம்காலத்துக்குப் பின்னர் தம்முரையைக் கேட்கப் போகிற பத்துத்தலைமுறையோர் பெயரை விவரத்துடன் சொன்னாரென்பது கேட்போர்க்கு வியப்பைத் தருவதே.

இது நிற்க, களவியற்பாயிரத்தில் “இனி, கடைச்சங்கமிருந்து தயிழராய்ந்தார் சிறு மேதாவியாரும், சேந்தம்புத்தனாரும், அறிவடையாரனாரும், பெருங்குன்றுர் கிழாரும், இளத்திருமாளனாரும், மதுரையாசிரியர் கல்லத்தனாரும், மருதகவிளராகனாரும், கணக்காயனாரும் ஷக்ரீரனருமென இத்தொடக்கத்தார் நூற்பத்தொன்பதின்மர் பெண்ப. அவருள்ளிட்டு ஷானூற்று நூற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப. அவர்களுந் பாடப்பட்டன வெடுவொகை ஷானூற்று, குறுங்கொகை ஷானூற்று, சுற்றிணை ஷானூற்று, புறம் ஷானூற்று, ஐங்குறுநூற்று, பதிற்றுப்பத்து, நூற்றைம்பதுகளியும், எழுபது பரிபாடலும், கூத்து, வரிபும், சிற்பிகையும், பேசிகையும் எனனுமித் தொடக்கத்தன. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமும் தொல்சாப்பியமுமென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தயிழராய்ந்த ஆயிரத்தெனனூற்றைம்பத்திற்பாண்டென்ப. அவர்களுள் சங்கமிரீஇயினர் கடல் கொள்ளப்பட்டிடு போத்திருந்த முடத்திருமாளன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதியிற் றாற்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட் கலியாங்கிரீனர் மூவர் பாண்டியரென்ப. அவர்சங்கமிருந்து தயிழராய்ந்தது உத்தரமதுரையென்ப” என்று எழுதியிருக்கிறது. இதைப்படிப்போர் பல ஐயவினாக்களை எழுப்புவான்பதில் சந்தேகமென்றோ? கடைச்சங்கப் புலவர்களில் கபிலர், பரணர், மாங்குழமருதனார் இவர்கள் மிக்க புதற்பெற்றவராவரே. அவர்கள் பெயர்காட்டப்பட்டா திருப்பத்துக் காரணமென்றோ? “இத்தொடக்கத்தார்” என்பதில் அபயிருக்கின்றனவென்றால் சங்கத்தின தலைமையிலுள்ள அவர்கள் பெயரைக் கூட்டிவாறு முதலியவர் என்பதினுள்ளடக்குதல் தகுதியுடையதாமோ? ஷக்ரீரர் இவ்வரையை யெழுதியிருந்தால் தம்பெயரைட்டும் “கணக்காயனார மகனார்” என்று “எனப் பெருமையுடன் எழுதி அவர்கள் பெயரைவிட்டிருப்பாரா? ஷக்ரீரர் பெயர்வருமிடத்தில் மிக்கமரியாதையுடன் எழுதியிருப்பதைப்போலக் கூட்டியிருப்பதில் மதிப்புள்ள வேறொருவரால் அஃது எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றவில்லையா? “சங்கமிருந்தது உத்தரமதுரையென்ப” என்று எழுதியிருக்கிறது. சங்கக்காலத்துச் செய்யுள்களிலெல்லாம் வையைக்கரையிலுள்ள மதுரையைப் தென்பதுரை யென்று சொல்லியிருக்கிறதென்பொழிய உத்தரமதுரையென்று ஒரீடத்திலுள் சொல்லியிருப்பதாகத் தெரியவில்லையே. அக்காலத்துச் சான்றோர் கூற்றிற்குமாரூப ஷக்ரீரர் வையைக்கரை மதுரையை உத்தரமதுரை யென்றெழுதியிருப்பாரா?

கடைச்சங்கம் கடைபெறுவதில் அல்லரை சொல்லப்பட்டிருந்தால் அச்சங்கம் முடிவுபெறுவதற்கு முன்னரே, அச்சங்கத்திற்கு நிக்கராலம் வரை அகை கடத்திய பாண்டியர்களின் தொகையையும், அச்சங்கம் இரீஇயபுலவர்களின் தொகையையும், அப்புலவர்கள் சங்கத்திற்கு நிக்கராலம்வரை இயற்றிய செய்யுள்களின் தொகையையும், அச்சங்கம் முடிவுபெறும் வரையுள்ள கால அளவு 1850 ஆண்டு என்பதையும் சொல்ல எவ்வாறு முடியும்? இவற்றுல் சங்கம் முடிவுபெற்றதற்குப் பித்தியும், சங்கச்செய்ப்புள்கள் தொகுக்கப்பட்டதற்குப் பித்தியும் ஒரு காலத்தில் அவ்வரை யெழுதப்பட்டிருந்தல் வேண்டும் என்பது பெறப்படவில்லையா?

பாயிரத்தில் மற்றொரிடத்தில் பாண்டியனரு பன்னீரியானடு வற்றகட்டு சென்றதனானே சங்கப்புலவர்கள் பிறரோடு புக்கனரென்றும், அவர் போய்ப் பன்னீரியானடு சிறித்தபின்னர் நாமுலிய மழைபெய்ததென்றும் “பெய்த பின்னர அரசன் இனி காடு காடாயிற்றுக்கலின் நூல் வல்லாரைத் கொணர்கவென்று எல்லாரைப் பக்கமும் ஆப்போக்க, எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டிருக்கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரையெங்குத் தலைப்பட்டிலே மென்றுவந்தார். வர, அரசனும் புடையடக்கவனும், என்னோ? எழுத்துஞ்சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டென்றே! பொருளதிகாரம் பெற்றெமெனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம் எனச் சொல்லாநிற்ப, மதுரை ஆலவாயில் அழனிற்றக் கடவுள் சித்திப்பான், என்னேபாவம்! அரசற்குக் கவந்தி பெரிதாயிற்று. அது தானும் ஞானத்திடையதாகலான், யாம் அதனைத் தீர்க்கற்பாலம் எனும், இவ்வறுபது சூத்திரத்தையுஞ் செய்து முன்று செப்பிதழகத்தெழுதிப் பீடத்தின்கீழிட்டான்” என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. பெருமானடிகள் செய்த அறுபது சூத்திரங்களை களவியல் எனப்படுவது. மேற்கண்டவை பல வினாக்களுக்கு இடம் கொடுக்கும். பொருளிலக்கணம் உணர்த்தும் அகத்தியம், தொல்காப்பியம் இரண்டும் சங்கத்திற்கு நிக்கராலம் வரை நூலெனத் கொள்ளப்பட்டிருந்தன வென்பது பாயிரவுரையால் தெரிகிறது. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் இன்றும் உள்ளது. பன்னிருபடலமும் ஐயுணர்த்தினர் காலம்வரையிருந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேறு என்னபொருள் இலக்கணம் முன்னிருந்தது? வற்கடம் கேர்த்த பின்னர் இல்லாது போய்விட்டது? பொருளைபுணர்த்தும் இலக்கியக்களாகிய எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள் முதலியன பல வற்கடத்துக்கு முன்னிருந்தன இன்றும் உள்ளே. வற்கடத்துக்கு முன்னிருந்து பிறரோடு சென்ற புலவர்கள்தானே திரும்பிவந்தவர்களும்? களவியலுக்குச் சிறந்த உரைசொன்ன ஷக்ரீரர் வற்கடத்துக்கு முன்னும் சங்கப் புலவராயிருந்தவரன்றோ? அவர் தங்கு முன்னிருந்த பொருளிலக்கண

அறிவைக்கொண்டுதானே உரையைச் சொன்னார்? வற்கடகாலத்திலிருந்து பிறகு ஒருவரிடத்தும் புதிதாய்ப் பொருள் இலக்கணத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதாரென்று சொல்வதற்கில்லையே. மறுள்ள சங்கப்பலவர்களும் கன்னியலுக்கு உரை செய்தனரென்று சொல்லப்பட்டுள்ளதே. அப்படியிருக்க, “பொருள்திகாரம் வல்லாரை பெங்குந் தலைப்பட்டிலேம்” என்ற சொன்னாரென்பது பொருத்தமுடையதாகுமா? பொருளிலக்கணம் வல்லாரியாரயின், உள்ள பொருளிலக்கணங்களுக்குப் புத்துரை செய்தோ, வேறுவகையாகவோ அவர்களோடு அவ்வுரிமைப்பகட்டுவதை விட்டுப் புதுரால் முயர்வதென்ற பயன் என்னே? மேலும் பொருள்திகாரம் ஒன்பது இயல்களையுடையதாயிருக்க அவைகளில் இரண்டு இயல்கள் மட்டும் அடங்கிய கன்னியல் முழுப் பொருள் இலக்கணமாகுமா? அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் பருவார்த்தம் காண்கில் இன்பத்தின் ஒரு பகுதி மட்டும் தான் கனவியலில் அடங்கியுள்ளது. அகத்தினை முழுவதுங்கூட இல்லையே! பணர்ச்சி, பிரிவு, ஊடல் இவற்றினிலக்கண மல்லாததனால் உலகம் முழு கிப்போய் விடுமா?

கடைச்சங்கத்தைப்பற்றியும் சில கேள்வியும்கூட. “கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்த்தார் ஈற்பத்தொன்பதின்மொன்பு; அபுருள்விட்டு ஈனாற்று நாற்பத்தொன்பதின்மார் பாடினாரென்பு” என்றதனால் இத்தொகையினரில் 400 பலவர்கள் சங்கமிருந்து தமிழாராய்து பாடினவராய்மட்டும் ஆவர். அவர்கள் 49 பலவர்கள் காலத்தினராவோ? வேறு காலத்தினராவோ? தமிழாராய்த்த பலவர்களைச் சமகாலத்தவர் என்று சொல்லியிருப்பதனால் காணப்படுகிறது. திருவள்ளுவமூலையும் அவ்வாறு கூறுவதில் ஒன்றும். கடைச்சங்கத்தின் கால அளவோ 1850 யாண்டு. அதைத்தொடர்ந்திய பாண்டியர்களின் தொகை 49. ஒரு பாண்டியன் காலத்துச் சங்கமிருந்து தமிழாராய்த்தார் ஈற்பத்தொன்பதின்மார், பாடினார் ஈனாற்று பலவர் என்றால் எஞ்சிய 46 பாண்டியர்கள் காலத்துத் தமிழாராய்த்த பலவர் எத்தனை? பாடினார் எத்தனை? அவர்கள் பெயர் முதலிய விவரங்கள் என்ன? கடைச்சங்கம் முழுதும் இருந்த பலவர்கள் தொகை 449 என்றால் ஒவ்வொரு பாண்டியருக்குச் சமரர் ஒன்பது பலவர்களே வீதத்துக்குக்கிடைப்பார்கள். தமிழ்நாடு முழுவதிலும் ஒரு தலைமுறைக்கு ஒன்பது பலவர்கள் தானே இருக்கிறார்களா? அதுவும், தமிழ்ப்பெருகியிருந்த காலத்தா? சங்கம் என்பது சாரசரியில் ஒருகாலத்தில்தான் ஒன்பது பலவர்களையுடைய தென்று ஏற்படுமே. தமிழாசர்கள், தமிழவன் னைகள், தமிழமக்கள் யாவரும் தமிழையாதரித்தகாலத்தில், அரசர் பாவை யென்று காட்டில் வேறென்று கடைபெறுகாலைத்தில், ஆங்கிலம் முதலிய பிறமொழிகள் போற்றப்படும், தமிழ் தாழ்த்தப்படும் இருக்கும் இக்காலத்து உள்ளபலவர் தொகையிலும் அக்காலத்துக் குறைந்திருத்தென்றால்

பொருத்த முடையதாகுமா? தருவகர், ஆங்கிலேயர்களின் ஆக்கிக்காலத்துத் தமிழ்ப்பாவிடிருக்கும் அளவு தமிழரசனாலத்துத் தமிழ் காட்டில் தமிழ் பரவியிருக்கவில்லை யென்றேற்படுமே. மிகச்சிறந்த பலவர்களையாவரும் பாராட்டும் ஈக்கீரர் அவ்வுரையை எழுதினாரென்று சொல்லத்தனிவது சரியென்று தோன்றவில்லை.

மேலும், செருமான் என்னும் பாண்டியன் தியற்றப்பட்ட கோவையிலிருந்து 315 கலித்துறைகள் கனவியல் உரையில் உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அந்தெருமான் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாறியிலிருந்தவனென்பது சரித்திர ஆராய்ச்சி வல்லோரார் கண்டியுடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சங்ககாலத்திருந்த ஈக்கீரர், அவர் காலத்துக்குப் பலநூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் இயற்றப்பட்ட கோவைச் செய்யுள்களைத் தாம் எழுதியவுரையில் உதாரணமாகக்காட்ட எவ்வாறு இயலும்? சிலர் இக்காட்டிச் செய்யுள்கள் பிற்காலத்து இடைச்செருகல் என்கின்றனர். உரையில் சில இடங்களில் அக்கலித்துறைகள் அமைத்திருக்கும் மாதிரியைப்பார்த்தால் இடைச்செருகல் என்பது பயனில் கூற்றென முடியும். மேற்கொல்லியவற்றால் ஊர், பெயர் தெரியாத வொருவரால் கனவியலுரை பிற்காலத் தெழுதியிருக்கும், ஈக்கீரர் எழுதியதன் பிறன்றும் புலப்படும்.

சங்ககாலத்துச் செய்யுள்கள்:— பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்பன அவைகளில் முக்கியமானவை. இவை மேற்கணக்கு கீழ்க்கணக்கென இருவகைப்படும். மேற்கணக்கு கீழ்க்கணக்குகளே

“அகவ லுங்கலிப் பாலும்பரி பாடலும்
பதிற்றத் தாதி பதிற்றமைப் தீறு
மிதத்துடன் ரெருகுப்பன மேற்கணக் கெனவும்
வெள்ளேத் தொகையு மவ்வகை யென்பெனின்
என்றது கீழ்க்கணக் கெனவுங் கொள்ளே.”

“ஐம்பது முதலா வைநூ நீறு
வைவகைப் பாலும் பொருவென நி மரபிற்
ரெருகுக்கப் பெவது மேற்கணக் காகும்.”

“அடிநிமிர் பில்லாச் செய்யுட் டொருது
யறம்பொரு ளின்ப மடுக்கி யவ்வத்
திறம்பட வரைப்பது கீழ்க்கணக் காகும்.” என்ற பன்னிருபாட்டு இனவியற் குத்திரங்களால் அரியலாம். பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை யென்பன மேற்கணக்கு. பத்துப்பாட்டாவது

“ஹ்ருக் கிறுமை தூற்றுப்பத் தளவே
யேறிய வடியி னீரைம் பாட்டுத்
தொடுப்பது பத்துப் பாட்டுடை வருமே.”

“அதுவே, அகவலின் வருமென வகுநூர் புலவர்.” என்றதனால்
அறியப்படுவது நரைம்பாட்டுகள்

“மருகு பொருதாறு பாணிரண்டு முல்லை
பெருகு னளமதுரைக் காஞ்சி—மருவினிய
கோல்கொடு கல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்
பாலை கடாத்தொடும் பத்து.” என்பன. அவை, நிகுமருகாற்றுப்
படை, பொருதாற்றுப்படை, கிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்
படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, கொலைவாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு,
பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என. ஆற்றுப்படையாவது

“புலவன் பரிசிற் கொண்டு மீண்ட
இரவலன் வெயிறெறு மிருங்கா னத்திடை
வறுமை யுடன் ஊழும் புலவர் பாணர்
பொருநர் விறலியர் கூத்தர்க்கண்டப்
புலவல னோர் பெயர்கொடை பராஅய்
ஆங்குநீ செல்கொன விடுப்பதாற் றுப்படை”

“புலவாற் றுப்படை புத்தேட்கு முரித்தே.” என்ற பன்னிருபாட்டு
இனவியற் குத்திரங்களால் அறியப்படுவது.

“தாலி னல்லிசை கருதிய கிடங்கேதோர்க்குச்
சூத சோத்திய துயிலெடை நிலையுங்-
கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்க கறிவுறீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்னபக்கமும்”

(தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல்.) என்றசூத்திரமும் அதனைக்காட்டும்.

நிகுமருகாற்றுப்படை:—கக்கிர் இயற்றியது. இது புலவாற்றுப்
படையெனவும் படும். “விடுபெறுதற்குச் சமைத்தானே இரவலனே விடு
பெற்றா னெருவன் முருகனிடத்தே யாற்றுப் படுத்தது” என கக்கினர்க்
கினியர் எழுந்தியிருப்பது இச்செய்யுளுக்கும் பெயர் வாய்ந்ததற்குக் காரணத்
தைபும், அதிலடங்கியிருக்கும் பொருளையும் விளக்கும். முருகக்கடவுளது
நிகுமருகாற்றுப் படைபுலவர் நிகுமருகாற்றுப் படையைப் பராய
ணம் பண்ணுவது மாபு.

பொருநராற்றுப்படை:—சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தாரின் முடத்
தாமக்கண்ணியார் பாடியது. பொருநர் எர்க்கனம்பாடுவார், போர்க்கனம்
பாடுவோர், பரணியாடுவாரெனப் பவர். அவருள் இரண்டுபுள்ளிற் கரணப்
படும் பொருநன் போர்க்கனம் பாடுவான். “ஆகியிய ஈண்டித்த வஞ்சி”
என்பதனான் இச்செய்யுளில் வஞ்சிமிக்கு வந்தது.

சிறுபாணாற்றுப்படை:—ஓய்மாராட்டு கல்லிவக்கோடனை இடைசுழி
காட்டு கல்லார் கத்தத்தனார் பாடியது. பாணர்—பாடுவோர். அவர் கிறு
பாணர்எனவும், பெரும்பாணர்எனவும் இருவகைப்படுவார். இச்செய்யுளில்
“இன்குரம்சிறியாழி—வயிற் றழி” என்று சொல்லியிருப்பது இனிய
ஒசையையுடைய கிறியயாழை வாசிப்போனே ஆற்றுப்படுத்ததைக் கூறு
வதை விளக்கும். பேகன், பாசி, காசி, ஆய், அனிகன், கன்னி, ஓசி பென்
னும் வள்ளல் எழுவாது கொடைத்திறத்தைக் கூறும். கற்றிணையில
“பாணன் கையது பண்புடைச் சிறியாழ்” என்றுவருவதும் காண்க.

பெரும்பாணாற்றுப்படை:—தொண்டைமான் இளந்திரையானைக் கடிய
னார் உருத்திரங்கண்ணார் பாடியது. இச்செய்யுளில் “இடனுடைப் பேரி
யாழ் முறைபுளிக் கழுப்பி” என்று சொல்லியிருப்பது இடனுடைய பெரிய
யாழை ஷங்கிக்கும் பாணனை ஆற்றுப்படுத்த தென்பதைக் காட்டும். சிவப்
பதிகாரம் இத்திரவிழ்வுரெடுத்த காதையில்

“ஞாலினும் யாழினும் குரன்முத லெழும்
வழுவின்றிசைத்து வழித்திறங் காட்டும்
அரும்பெறன் மாரிற் பெரும்பா ணிருக்கையும்”

என்று சொல்லியிருப்பது பெரும்பாணர் இன்னொருபடைபும், அவர் கிறு
பாணரின் வேறு என்பதையுங் காட்டும். இளந்திரையன், காஞ்சி கரத்து
ஆட்சிபுரித்த அரசன். கிள்ளிவளவன்என்னும் சோழஅரசன் காககண்ணிகை
யொடு புணர்க்து மகற்பெற்றது மணிமேகலையில் சொல்லியிருக்கிறது.
காகர் என்பவர் ஒரு சாநியார். அவர் தமிழ்காட்டில் வில விடங்கனிலும்
சாவகத்திலும் இருந்தனர். சாவகத்திலு ளாவா என்று இப்பொழுது
சொல்லப்படுகிறது. கிள்ளிவளவன் புணர்ந்தது சாவகத்திலு அரசன் மக
ளாகிய பீலியனோ யென்பானோ. அவன் கம்பளச்செட்டி பெயர்என்ற சொற்
காட்டு வணிகன் வசம் தான்பெற்ற மகவையனுப் அம்மகவு ஏறிலுக்
கப்பல் கடலில் மூழ்கியது. கிள்ளிவளவன் அதைபறித்து மிகவும் இரங்கிய
காலத்து ஒருமகவைக் கடற் றிரை கொண்டு வந்து ஒராகியதால் சிவன்
அவனிடத்துக்கொடுக்க, அவன் அதைத் தன்மகவையென்று தனது ஆ-
யிலியுக்குத் தானாகாட்டரசனாக அம்மகவை முடி சூட்டினான் என்றாலே

பதற்குப் புலத்தாங்கன் காணப்படுகின்றன. மணிமேகலை அடித்திரட்டு எழுபதில் மலை மலையின் காலையில்

“நாக கன்னோ டாள்வோன் நன்மகன்

பீலியோ யென்பாள் பெண்டுகின் பித்தோள்

பணிப்பதை வானவன் வழியிற் றேன்றிய

புனிற்றினங் குழவியொடு புங்கொடி பொருத்தி” என்று சொல்லியிருப்பதில் குழவியொடு புங்கொடி மானி எடுத்திரையினே. இன்மைப் பருவத்தில் திரையால் ஒதுக்கப்பட்டதால் இளத்திரையின் என்னப்பட்டான். பீலியோ தொண்டைக் கொடியில்லைத்து அனுப்பியதால் தொண்டைமான் என்னுய்யதம் அவன் பெயர்க்குமுன் சொர்க்கப்பட்டது. நாக கன்னினை யென்பதை உரககன்னினை யென்றும், சொழினை நாகப்பட்டினத் துச் சொழினை என்றும் கச்சினாக்கினியர் கூறியது பொருத்தமுடையதல்ல வென்று சொன்னுகிறது. அதை விரிப்பதற்கு இம்மல்லவாதவால் விடுத்தேன். தொண்டைமான் இளத்திரையன் சங்கப்புவனாடிப் பாடிய செய்யுள்கள் காணப்படுகின்றன.

முல்லப்பாட்டு:—காவிரிப்பூம் :—புண்டினை எப்பதனார் பாடியது. அதத்தினையில் முல்லையொன்று. அஃது அத்தினோ உரிப்பொருள்கூறும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் சொல்லிய இருத்தல் என்னும் உரிப்பொருளாம். கச்சினாக்கினியர் முல்லைப்பாட்டு உரையின் தலைப்பில் “இல்லற நிகழ்த்துதற்குப் பிரிந்துவருவதானே ஆற்றியிருவென்று கண்டுகூறிய சொல்லைப் பிழையாமல் ஆற்றியிருந்து இல்லறம் நிகழ்த்தியிருப்பதை முல்லையாமென்று கருதி இருத்தல் என்னும் பொருள்தான் முல்லையென்று இச்செய்யுட்டு எப்பதனார் கூறினமையின்” என்று எழுதியிருப்பது இப்பாட்டிற்குப் பெயர்வாய்ததை விளக்கும். “மக்க ணுதலிய அகமன் தினையும, சுட்டி யொருவர் பெயர்சொள்ப பெருஅர்” என்று அதத்தினையியல் குத்திரப்படி தலைவன் பெயர் இப்பாட்டில் சுட்டப்பட்டவில்லை.

மதுரைக்காசீரி:—தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் செஞ்செழியனே மாங்குடி மருதனார் பாடியது. கூற்று உயன்பதற்குப் பன்னிருபடலத்திற் கூறிய பொருள் வேறு; தொல் காப்பியர் கூறிய பொருள் வேறு. தொல்காப்பியர் காஞ்சி இலக்கணம் “பாங்குஞ்சிறப்பிற் பல்லாற்றினும், நிலலாவுகம் புல்லிய தெரித்தே” என்னும் புறத்தினையியல் சூத்திரத்திற் கூறினார். கச்சினாக்கினியர் “வீடுபெறு சிமித்தமொப்ப பல்வேறு நிலையாமை சான்றோரறையுங் குறிப்பினது காஞ்சித்தினே” என்றதனால் அதுவிளங்கும். மதுரைக்காஞ்சி பென் றற்கு மதுரைமிடத்து அராமற்கூறிய காஞ்சி என்று கச்சினாக்கினியர் பொருள் கூறுவர்.

நேரல்வாடை:—பாண்டியன் செஞ்செழியனே கக்கிரான் பாடியது. நெடியாகிய எல்லவாடையென விரியும். தலைவிக்குப் பாலத்தினையும, தலைவனுக்கு வாகைத்தினையும் உணர்த்துவது. கச்சினாக்கினியர் “தலைவனைப் பிரித்திருந்து வருந்தும் தலைவிக்கு ஒருபொழுது ஒருநிமிஷம்தாகிய வாகையாய்ப் பாலையாகிய உரிப்பொருள் உணர்த்திற்று. அகத்தொடுங்கிப் போகும் துக்ரவார்க்குத் திறத்த காலமாயினும் அரகன் போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற்பொருளுய் அப்போகத்தின் மனமற்று வேற்றுப் புலத்துப் போத்திருக்கின்ற இருப்பாகலின் அவற்கு கல்லதாசிய வாகையாயிற்று. எனவே காமத்திடத்து வெற்றியுய்தலின் வாகத்தினையாயிற்று; இப்பாட்டுச் சுட்டியொருவர் பெயர் கொள்ளாமையின் அகப்பொருளாமேனும் “வேம்புதலை யாதத் தோன்கா முழுகம்என அடையா எப்பூக் கூறினமையின் அகமாகாதாயிற்று” எனக்கூறியது இதை விளக்கும். இச்செய்யுளின் அடியில்கண்டவரிகள் பாலைத்தினையை யுணர்த்துவன. அவை,

“செம்முகச் செவிலியர் கைம்மிகக் குழிஇக்

குறியவும் நெடியவும் உரைபல பயிற்றி

இன்னே வருவா ரின்துணை யோரென

உகத்தவை மொழியவும் ஒல்லாள் மிக்ககலிழந்து

* * * * *

உரோகினி நிலைவனன் கோக்கி கெழுதுயிரா

மாயித் தேய்திய மலிந்துவிழிப்பாணி

செவ்விரல் கடைக்கண் சொத்திச் சிலதெறியாப்

புலம்பொடு வதிய நலங்கிள ரரிவைக்

கின்ன வரும்படர் திர”

என்பன.

குறித்தப்பாட்டு:—ஆரியவரசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவித்தற்குக் கயிலர் பாடியது. “இயற்கைப் புணர்ச்சியும் பின்னர் நிகழும் புணர்ச்சிகளுக்கு நிமித்தங்களுள் கூறுதலின் இதற்குக் குறிஞ்சியென்று பெயர் கூறினார்” என கச்சினாக்கினியர் எழுதியிருப்பது குறிஞ்சிப்பாட்டில்கொல்லியிருப்பதை விளக்கும். “பெருங்குறிஞ்சி” என்றும் இச்செய்யுளுக்கோர் பெயருண்டு. குறிஞ்சி, புணர்ச்சி என்பன ஒரு பொருட்குள்வியாம். இச்செய்யுளில் குறிஞ்சியை யுணர்த்தும் வரிகள் சிலவற்றை அடியிற்காட்டியிருக்கிறேன். அவை,

“மாதரு மடனு மோராங்குத் தண்ப்ப

நெடுந்தே ரெந்தையருங்கடி நீலி

யிருவே மாய்த் மன்ற விதுவென

காமறி வருலிற் பழிய முண்டோ”

பட்டினப்பாலை:—சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணார் பாடியது. இஃது ஆசிரிய அடிவிரலிவந்த எச்சினைத் தூங்கல் குறளடி வஞ்சிப்பாவாகலின் வஞ்சிகெடுமையாட்டு என்றும் பெயர் பெறும். இப்பாட்டு வேற்றுமையின் விழுமத்துத்தலைவன் கொல் வழுங்கிக் கூறியது. பட்டினத்தைச் சிறப்பித்துக்கூறிய பாலேத்திணையா கலின் இதற்குப் பட்டினப்பாலை யென்றும் பெயர் வாய்ந்தது. கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்க்குப் புதினாறு நாயிரம் பொன் பரிசளித்து இப் பாட்டைக் கரிகாற் பெருவளத்தான் கொண்டாண்பது “தழுவு சொத் தமிழ்ப் பரிசில் வாண்பொன், பத்ஞ்சா டாறு” (ராயி ரம்பெறப், பண்டு பட்டினப் பாலே கொண்டதாம்” என்றும் கலிங்கக் கப்பரணி வரிகளால் அறியக்கிடக்கிறது. பாலேயிரிஷன் பன ஒரு பொருட்டினவியாம். இச்சொப் பில் பாலேயை யுணர்த்தும் கிலவரிகளை அடியிற்காட்டி யிருக்கிறேன்.

“முட்டாச்சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்

வாரிருங் கூட்தல் வயங்கிழை யொழிய

வாரோன், வாரிய ரெஞ்சே”

என்பன.

“வாரேர னென்றான் அவனை யாற்றுவித்துப் பின்பு பிரிதல்கருதி” என கச்சினர்க்கினியர் எழுதியிருப்பது பாலேயை யுணர்த்தும்.

மலைபடுகடாம்:—பல்குன் மக்கோட்டத்து என்னுள் இரணியமுட் டத்துப் பெருங்குன் றூர்ப் பெருங்கெளசிகனார் பாடியது. இதற்குக் கூத் தரார்த்துப்படை யென்றும் பெயருண்டு. கூத்தரை என்னிடத்துப் பரி சில் பெற ஆற்றுப்படுத்ததாம். கூத்தர்—கூத்தாடுபவர். ஆளுளி, கஞ்ச தாளம், கொம்பு, வங்கியப், குழல், கழகை, சல்லி, ஒருகண்மர்க்கிணை முதலிய பலவும் அவர்க்கு வாத்தியங்களாம். பூச்செய்யுளில் மலைக்கு யானையையுயமித்து அதன்கட்பிறந்த ஒசையைக் கடாமெனச் சிறப்பித்த அதனால் இப்பாட்டிற்கு மலைபடுகடாம் எனப் பெயர் வாய்ந்தது. அவ்வு வமை பின்கண்ட வரிகளில் காணப்படுகிறது. அவை,

“அலகை தவிர்ந்த எண்ணருங் திறத்த

மலைபடு கடாஅ மாதிரத் தியம்ப”

என்பன.

இப் பத்திர்பாட்டுகளும் பொருள்கிலக்கியங்களாம். திருமுருகாற்றுப் படைவீடு பேற்றிற்கு வழிகூறுவது. பொருகாற்றுப்படை, சிறுபாணாற் றுப்படை, பெருப்பாணாற்றுப்படை, கூத்தாற்றுப்படை இவை பொருள் பேற்றுக்கு வழிகூறுவன. இவையெல்லாம் புறத்திணை இலக்கியங்களாம். முல்லைப்பாட்டு அகத்திணையில் முல்லைஅல்லது இருத்தல் என்னும் உரிப் பொருளையு, குறிஞ்சிப்பாட்டு அகத்திணையில் குறிஞ்சிஅல்லது புணர்ச்சி

பென்னும் உரிப்பொருளையும், பட்டினப்பாலே அகத்திணையில் பாலே அல்லது பிரிதல் என்னும் உரிப்பொருளையும், கொடுக்கலாடை அகத்திணையில் பாலேயையும் புறத்திணையில் வாகையையும், மதுரைக்காஞ்சி புறத்திணையில் கஞ்சி யென்னும் உரிப்பொருளையும் கூறுவனவாம். பத்துப்பாட்டிற்கும் கச்சினர்க்கினியர் சிறந்த உரை யெழுதியிருக்கின்றார். மகாமகோபாயத்தி யாய ஸுயரவர்கள் தாம் பதிப்பித்த புத்தகத்தின் முகவரையில் ஒவ்வொரு பாட்டையும் பற்றி விசுவயெழுதியிருப்பது படிப்போர்க்கு மிகப் பயன் அளிப்பதாம். அவர்கள் ஒவ்வொரு பாட்டிற்கும் எழுதியிருக்கும் குறிப் புரை அவர்கள் கல்வியளவிற்கு ஒரு சான்றும்.

இனி, எட்டுத்தொகையாவது,

“சுற்றிணை எல்ல குறுந்தொகை யைங்குறுநு

றொத்த பதிற்றுப்பத் தொங்கு பிரிபாடல்

கற்றறித்தார் சொல்லங் கலியோ டகம்பற்றமென்

றித்திறத்த வெட்டித் தொகை.” என்பன. இவை எண்பெருக்

தொகை யென்றும், எண்ணொலை யென்றும் சொல்லப்படும்.

நற்றிணை:—175 சங்கப்புலவர்களால் பாடப்பட்ட 400 பாடல்களை யுடையது. இதைத் தொகுப்பித்தோன் பன்னாழத்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி. இது இலங்கை அகவற்பாக்கள் ஒன்பதடிச்சிறுமையும், பன்னிரண்டடிப் பெருமையுமுள்ளன. இஃதொரு சிறந்த அகத்திணை இலக்கியம். இதற் குரைசெய்து அச்சிட்டவர் சிலையாண்டுகளுக்குமுன்னர்க் காலஞ்சென்ற பின்னத்தார்—அ. நாராயணசாமி ஸ்வர் அவர்கள் ஆவர். உரை மிகவும் உல்லது.

குறுந்தொகை:—205 சங்கப்புலவர்களியற்றிய 401 பாடல்களை யுடையது. தொகை முடித்தான் புரிக்கோ. இப்பாடல்களில் 20 பாடல் கள் ஒழிய மற்றவற்றிற்குப் பேராசிரியர் உரை யெழுதினான் என்றும் அவர் உரை யெழுதாதுவிட்ட 20 பாடல்களுக்கும் கச்சினர்க்கினியர் எழுதினா ரென்றும் தெரிகிறது. சீவகசிந்தாமணிச் சிறப்புப்பாடியரத்தில்

“எல்லறி வுடைய தொல்பே ராசான்

கல்லிபுங் காட்கிபுங் காகினி யறியப்

பொருடெரி குழந்தொகையிருபது பாட்டிற்

கிதுபொரு ளென்றதற் கோற்ப வுரைத்தும்.” என்று கச்சினர்க்

கிணியரைச் சொல்லியிருப்பது அமைக்காட்டும். அவ்வரை கிடைத்தின், குறுந்தொகையிலுள்ள பாடல்கள் எவ்வுச்சிறுமையும் எட்டாடிப்பெருமையும்

முன்னன. இதுவும் அகத்திணையிலக்கியம். செனரிப்பெருமாளாங்கன் என
இஃது புலவர் உரை பெயருதியதிட்டு வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

ஐங்குறுநூறு:—145 இது புலவர்களியற்றிய இஃது அகவற் பாக்களோ
யுடைய அகத்திணை யிலக்கியம்.

“மருதமோ ரம்போகி செய்தலம் மூவன்

கருதுங் குறிஞ்சி கபிலர்—கருதிய

பாலை யோதலாகை பன்முல்லை பேயனே

நூலையோ தைங்குறு நூறு” என்றும், வெண்பாவால் இன்னதி
ணைச் செய்யுள்களைப் பாடியவர் இன்ன புலவர் என அறியலாம். ஒவ்
வொரு திணைக்கும் நூறுபாக்கள் உள்ளன. இதைத் தொகுத்தார் புலத்
தனை முற்றிய கூடலார்கிழார். தொகுப்பித்தார் யானைக்கட்சேய் மாந்த
ரஞ்சேர லிக்கும்பொறை. சிறந்த பழையவுரை யொன்றுளது. அதை
யெழுதி ‘வர் பெயர் ஊர் முதலிய விவரம் ஒன்றுத் தெரியவில்லை. மகா
மகோபாத்தியாய ஐயாவர்கள் இதை அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

பதிற்றுப்பத்து:—10 புலவர்களியற்றிய 100 பாடல்களையுடைய
புத்திணையிலக்கியம். பாடப்பட்டோர் சேரர் பரம்பரையினர். இப்
பொழுது முதல்பத்தும், பத்தாம்பத்தும் கிடைத்தில. இரண்டு முதல்
ஒன்பது வரையுள்ள பத்துக்களைப் பாடியோர் குமட்டூர்க் கண்ணனார்,
பாலைக்கொன்றமனார், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார், பரணர், காக்கைபாடியினி
யார் கச்சென்னையார், கபிலர், அரிசில்கிழார், பெருங்குள் றார்கிழார் என
எணமர். இதற்குப் பழைய உரையொன்றுளது. அதை யெழுதியவர்
பெயர், ஊர் முதலிய விவரம் ஒன்றும் தெரியவில்லை. அவர் கின்னாலைச்
சொல்லியிருப்பதால் கின்னாலியற்றிய சேயிளாதருக்குப் பிற்பட்ட காலத்
தவராதல்வேண்டும். மகாமகோபாத்தியாய ஐயாவர்களால் இஃது அச்சிட்டு
வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. சேயிளாதரைப்பற்றி மூன்றாங்காப்பகுதி
யில் பார்க்க.

பரிபாடல்:—இஃது ஒரு பாலின் பெயர். அப்பாவடங்கிய தொகை
நிலைச்செய்யுளுக்குப் பெயராயிற்று. பரிபாடலாவது

“பரிபா டல்லை தொகைநிலை விரியி

னிதுபா வென்னு மியனெறி யின்றிப்

பொதுவாய் நின்றற்கு முனித்தென மொழிப.” (தொல்-செய்யுளியல்)

“கொச்சக மரகஞ் சரிதக மெருத்தொடு

செப்பிய காலஞ் தனக்குறுப் பாக்க

காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும்.”

“சொற் சீரடிபு முகிய லடிபு
அபா நிலைமைக் குரிய வாகும்.”

(தொல்—செய்யுளியல்)

“பரிபாடல்லை,

காலீ ரைம்ப்துயர் வடியாக

வையைத் தாகு மிறிபடித் தெல்லே.”

”

கச்சினர்க்கினியர் “பரிபாடல்லைபது பரிந்து வருவது; அது கலிபுறப்பு
போலாது காண்கு பாலானுவத்து பலவடியும் வருமாறு நிற்கும்” என்றொ
ழுதியிருக்கிறார். இது பல புலவர் பாடிய 70 பாடல்களையுடைய அகத்
திணை யிலக்கியமாம். இப்பொழுது கிடைத்தன்னன் 24 பாடல்களும்,
சில பாடல்களின் உறுப்புகளுமே. கிடைத்துள்ளவற்றைப் பாடினார்
பதினமூவர். தொகுத்தோர் தொகுப்பித்தோர் இன்னொன்று தெரிய
வில்லை. இதற்குச் சிறந்த உரையுளது. மகாமகோபாத்தியாய ஐயாவர்கள்
அதைப் பரிமேலழகர் உரை யென்கின்றனர். அவர்களால் அச்சிட்டு வெளி
யிடப்பட்டிருக்கிறது.

கலித்தொகை:—150 கலி பாக்களை யுடையதோர் அகப்பொரு
ளிலக்கியம் இவற்றைப் பாடியோர்

“பெருங்கடுங்கோன் பாலை குறிஞ்சி கபிலன்

மருதனின நாகன் மருதம்—அருஞ்சொழி

னல்லுத் திரன்முல்லை கல்லத் துவனெய்தல்

கல்விவலர் கண்ட கலி”

என்ற வெண்பாவால் இன்னொருவர்

விளங்கும். இதனை கல்லத்துவனார் பிறற்றியதென்று சிலர் சொல்வர்.
இத்தொகையினிற்றில் “இத்தொகையை பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை
தெய்தல் என இம்முறையே கோத்தார் கல்லத்துவனார்” என்று எழுதி
யிருப்பது அதற்குற்ற காரணமாயிருக்கலா மென்று தோன்றுகிறது. இத்
தொகையை கச்சினர்க்கினிய ரெழுதிய சிறந்த உரையுடன், தாமோதரம்
பிள்ளையவர்கள் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

அகநானூறு:—இதற்கு ரெட்டுத்தொகை யென்றும் பெயருண்டு. 145
புலவர்கள் பாடிய 400 செய்யுட்களையுடையது. இத்தொகைப் பாட்டிற்
கடியனவு துறமை 150 ஆன், பெருமை முப்பத்தொன்று. தொகுப்
பித்தான் பானடியன் உக்கிரப்பெருவழுதி. தொகுத்தான் மதுரை உப்புரி
குழங்குழான் மகனுவான் உருத்திரசன் மனென்பான். இது களிற்றியானை
நிறை, மணியிடைபவனம், நீத்திலக்கோவையென மூன்று பகுதிகளையுடை
யது. இத்தொகைக்குக் கருத்து அகவலாற்பாருணன் இடையன் காட்டு
யனைக்குடியான் பால்வண்ணச் செவனன் வில்லவதரையன், அதற்கெழு

தியு பாயித்தின் வரிகள் பின்வருவன:

“நின்ற நீதி வென்ற கோபிப்

பழுதில் கொள்கை வழுதியுந் வைக்க

ணர்விலீற்றிருத்த செறிவுடை மனத்து

வான்றோய் கல்லிசைச் சான்றோர் குழிஇ

யருத்தமிழ் மூன்றுத் தொந்த காலை

யாய்த்த கொள்கைத் தீக்தமிழ்ப் பாட்டு

ணைய வாசியடிநிமிச்சுத் தொழுகிய

வின்பப் பகுதியின்பொருட்டாட

னூர் நெடுத்து ஸானவில் புலவர்

களித்த மும்மதக் களிற்றியா னோநிரை

மணியொடு மிடைத்த வணிகளர் பவள

மேலிய சித்திலக் கோவை யென்றாங்

கத்தகு பண்பின் முத்திற மாக

முன்னினர் தொடுத்த கன்னெடுங் தொகை”

இதில் தொகுத்தோன் தொகுப்பித்தோன் பெயர் காணப்படவில்லை. முதல் தொண்டூறு பாட்டுகளுக்குப் பழைய உரை யொன்றுள்ளது. இத்தொகை, கம்பர் விலாசம்: வே. இராஜகோபால சிபங்கராவர்களால் அச்சில் வெளிவந்துள்ளது. சேதுசமஸ்தானம்: வித்தவான். ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் திருத்தமா பெழுதிவைத்திருத்த பிரதி அச்சிவைத்திரு உதவியாயிருத்ததெனத் தெரிகிறது.

புறநானூறு:—159 புலவர்கள்: புறநாடல் 400 பாடல்களையுடைய புறநாட்டு இலக்கியம். தொகுத்தோர், தொகுப்பித்தோர் இன்னொன்று தெரியவில்லை. பழைய சிறந்த உரை ஒன்றுள்ளது. அதை எழுதியவர் இன்னொன்று தெரியவில்லை. சிவகங்கைமணிச் செய்யுளை உதாரணமாகக் காட்டுகின்றனர். ஆதலால் சிந்தாமணியுடையாருக்குப் பிற்காலத்தவராதல் வேண்டும்.

தொகைப்பாட்டினுள் அகப்பொருள் இலக்கியம் 6; புறப்பொருள் இலக்கியம் 2. மகாமகோபாத்தியாய சிபங்கராவர்கள் என்னு் தொகைகளை அச்சில் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். எஞ்சிய நான்கும் ஒவ்வொருவரால் ஒவ்வொன்றாக வெளிவந்துள்ளன. ஒவ்வொரு தொகையின் முன்னுரையிலும் பதிப்பித்தோர் அத்தொகையைப் பற்றிய விவரங்களை எழுதியிருக்கிறார்கள். மகாமகோபாத்தியாய சிபங்கராவர்கள் புறநானூற்றுப் பதிப்பின் முகவரையில் எட்டுத்தொகையையும்பற்றி விவரித்து எழுதியிருக்கிறார்கள்.

இனி, பதினென்கீழ்க் கணக்காவன,

“சாவுடி நான்மணி என்னுற்ப கைத்திணை முப்

பார்க்குகங் கோவை பழமொழி—மாமுலம்

இன்னிலைசொல் காஞ்சியுட னேலாதி யென்பலே

கைக்கிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு.”

இவ்வெண்பாவினுள்ள “இன்னிலை” என்னும் சொற்றொடர் பதினெண்

கீழ்க்கணக்கில் ஒன்றானது பெயர் என்று கொள்வோர் சிலர். சிலர், அதைக்

காஞ்சியென்னும் பெயரின் அடைமொழியின் பகுதியாத்க்கி வெண்பாவி

னீற்றடியில் இருக்கும் கைக்கிலை யென்பதைப் பதினெண் கீழ்க்கணக்கில்

ஒன்றன் பெயர் எனக்கொள்வர். கைக்கிலையைப் பதினெண் கீழ்க்கணக்

கில் ஒன்றெனக் கொள்வோருள் மகாமகோபாத்தியாய சிபங்கராவர்கள் ஒருவ

ராவர். அவர்களுடைய கீழ்க்குறு நூற்றின் முகவுரைப்பார்க்க. இன்னிலையைப் பதினென்கீழ்க் கணக்கில் ஒன்றெனக் கொள்வோருள்

பூர்மான் வ. உ. சிதம்பரம்பின்னையவர்கள் ஒருவராவர். அவர்கள் பதிப்

பித்த இன்னிலை யென்னும் புத்தகத்தைப்பார்க்க.

நாலடியார்:—அறத்துப்பால் 13 அதிகாரம், 130 வெண்பாக்களும்; பொருட்பால் 26 அதிகாரம், 260 வெண்பாக்களும்; காமத்துப்பால் ஓர்தி காரம், 10 வெண்பாக்களும் ஆக 400 வெண்பாக்கள் அடங்கியது. ஒவ்வொரு வெண்பாவும் ஒவ்வொரு ஜென முனிவரால் ஒருசிலத்தில் செய்யப்பட்டனவென்று சிலரும், பலகாலத்தில் செய்யப்பட்டனவென்று சிலரும் கூறுவர். நாலடியார் பாடப்பட்டதைப்பற்றி யென்றுக்கொன்று விசேஷமான பல கதைகள் வழங்குகின்றன. அவற்றின் உண்மை எவ்வாறாயினும் ஒருகாலத்தில் நாலடியாரில்கண்ட வெண்பாக்கள் திரட்டப்பட்டிருப்பாலாகவும், நூற்பது அதிகாரங்களுக்கவும் பகுக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அப்பாற்பாடு உத்திரப்பெருவழுதி காலத்து கட்டத்தெனச் சிலரும், பிரகாலத்துப் பதுமனார் என்னும் ஜென முனிவரால் நடத்தப்பட்டதெனச் சிலரும் கூறுகின்றனர்.

பதினென்கீழ்க் கணக்கில் முதன்மையாகக் கொண்டாடப் படுவன திருக்குறளும் நாலடியாரும். நாலடியார் ஜென முனிவர்களால் பாடப்பட்டதெனும் அதைத் திரட்டியுற்றவர்களாத சைவ வைணவர்கள் இக்காட்டில் இல்லை. அதிலடங்கிய தீதிகளும், விதிகளும் மிகச்சிறந்தன. சிறுவர்கள் தமிழ்ப்படிக்கக் கற்றுக்கொண்டவுடன் நாலடியாரை அவர்கள் கைமிக் கொடுத்துப் பாடும்பண்ணச் செய்வது இக்காட்டில் வழக்கவாயிருந்த தென் பதை வழுதிற் குறித்த தாழ்வுகளறிவர்கள். அவ்வாறு இன்னொன்றில் படிப்பிக்கப்பட்டவரில் யாருடைய பின் கண்ட வெண்பாக்கள் நாலடியார்

ரீன் பெருமையைச் சொல்லுவன்:

“நானும் வேதமாம் நானும் நானாரும்

நானாறுங் கற்றற்கு கற்றுணையாம்—நானாரும் பண்மொழியாள் பாகம் பகிர்ந்து சடைக்கரந்த கண்ணுதலான் பெற்ற களிது.”

“லெள்ளான் மரபுக்கு வேதமெனச் சான்றோர்கள் எல்லாருங் கூடி யெடுத்துரைத்த—சொல்லாய்த் சாலடி நானாறு நன்கினிதா வென்மனத்தே சிலமுட னிற்கத் தெளிந்து.”

ஆர்விசுதி சோத்து நாலடியார் என்று சொல்வது அது பெருமைபெடைய தென மக்கள் மதித்திருப்பதற்குச் சான்றும்.

இதைச் சங்ககாலத்துச் செய்யுள் அன்றென்று அகிலிள்ள பின்கண்ட இரண்டு வெண்பாக்களை யாதாமாக்கக்கொண்டு சொல்லாருள். அவை,

“பெருமுத் தரையர் பெருதுவந் தீயர்
கருணைச்சோ ரார்வர் கயவர்—கரு ணையப்
பெரு மறியார் ஈனிலிகும்பு த் தீயர்
நீரு மயிழ்தாய் விலும்.”

“மல்லன் மா ஞாலத்து வாழ்வரு ளெல்லாம்
செல்ல ரொணிலுங் கொடாதவர்—கல்குந் தார்
கல்குந் தக் கண்ணும் பெருமுத் தரையரோ
செல்லரைச்சென் றிரவா தார்.”

என்பன.

முத்தரையர் என்று மேற்கண்ட வெண்பாக்களில் சொல்லப்பட்ட அரசன் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் தஞ்சை, அத்தற்குறித்த வல்லம் இவ்விடங் களில் ஆட்சிபுரிந்தவன். ஆதலால் நாலடியார் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண் டிலோ, அதற்குப் பித்தியோ பாடப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்கின்றனர். அவர்கள் குறிப்பிடும் வயசுத்தில் முத்தரையர் என்ப பெயருடையவராய் இரண்டு அரசர்கள் இருந்தனர். அவர், அந்த வயசுத்தில் கடைசி அரசனும் அவன் பிதாமகனும் ஆவர். இந்த வயசுத்தினர் காஞ்சியை ராஜதானியாகக் கொண்ட பல்லவ அரசர்களுக்கு உட்பட்டவர்கள். பல்லவர்களின் சிலர் முத்தரையன் என்னும் பட்டப்பெயர் வகித்திருந்தனர். அக்காலத்து வடிக் கப்படி பல்லவர் தஞ்சை அரசர்களுக்குக் கொடுத்ததனுல் இஃது அவர்களுக் குக்கிடையத் தட்டப்பட்டபெயராகும். முத்தரையன் என்னும் தொடர்மொழியை, மூன்று தரையன் என்றும் அல்லது முத்து அரையன் என்றும் பிரிக்கலாம். மூன்று தரையன் என்று பிரித்தால் மூன்று தரைகளை

உடையவன் என்று பொருள்படும். தரை, காடு என்பன ஒரு பொருட்களா வியாம். மூன்று காட்டையுடையவன் என்றாகும். மூன்று காடு யாவை? என்னும் வினாவையும். தமிழ்காடு மூன்றும் என்பது விடை. பல்லவர் தமிழ்காட்டு முடிவெந்தபெயரும் ஐயித்து அவர் காடுகளைக் கைக்கொண்டதாக எண்ணி இப் பட்டப்பெயரைத் தரித்தனர் தோலும்! தமிழ் முடிமன்னர் மூவரது காடுகளை முழுவுதும் கைக்கொள்ளாவிடானும், ஒவ்வொரு பகுதியைத் தீழ்ப்படுத்தினும் பட்டப்பெயர் தரிப்பதற்கு அது போதுமே. மும் முடியன் இதுபோன்ற ஒரு பட்டப்பெயராம். முத்தரையர் என்பது ஒரு காலத்தில் இருந்த ஓர் அரசனோடும் குறிப்பதன்று என்றும், சில வயசுத் தரசர்கள் இதைப் பட்டப்பெயராகக் கொண்டிருந்தனரென்றும் அறியக் கிடக்கிறது. இஃதன்றி முத்தரையர் என்பது குறுநிலமன்னரின் என்றும் வேறுபடுத்தி முடிமன்னராகிய பேர, சோழ, பாண்டியர் ஆகிய தமிழ்காட்டு முடிவெந்தபெயரும் குறிக்கலாம். மேற்கண்ட நாலடியார் வெண்பாக்களில் முத்தரையர் என்றும் மொழி பன்னமையில் உபயோகப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறதென்பது உவமம். “செல்லரைச்சென் றிரவாதார் பெருமுத் தரையரோ” என்று னான முனிவர்கள் கூறியிருப்பதை ஒருவரைக்குறித்துச் சொன்னதாகக் கொள்வதற்கிடமில்லை. பன்னமையில் பொதுவாய்ச் சொல்லியிருப்பதுபோலக் காணப்படுகிறது. இரத்தற்குறியில் மேற்கொள்ளாதவர் முடிமன்னரையொய்ப்பார் என்பது அத்தொடரின் பொருளாம். ஆதலால் முத்தரையர் என்றும் மொழிபெயர்க்கொண்டு நாலடியாரைக் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டினதாகச் செய்ய முடியலானது இயலாது.

இவர் கி. பி. 651-ஆம் ஆண்டில் காலக்குசுன்ற சுயம்கிருத பண்டிதர் பரத்திருநாடு செப்த சுபாஷிதம் என்னும் கிரந்தத்திலுள்ள பல சுலோகங் களைப்பொட்டி னையுன் முனிவர்கள் நாலடியாரில் சில பெயர்களைச் செய் திருக்கின்றனர். ஆதலால் நாலடியார் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பதன்றனர். சுபாஷிதம் என்று பரத்திருநாடு கிரந்தத்திற்குப் பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் பலரான் றோர் பற்பல காலங்களில் செய்யுந் தீண்டினராய்த் தலிச் செலவாகக்கொக உலவி வந்தவையன்றி அவர் திரட்டித் தொடுத்தது தாலே. அத்தக்கிரந்தத் திலுள்ள சுலோகங்கள் பரத்திருநாடு இயற்றியவையல்ல; தொகுத்ததொன் றே அவர் செய்ததாம். அத்தக் சுலோகங்கள் பரத்திருநாடு வரலத்திரு எத்தனை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் முதல் வடிக் கைக்கொண்டு சொல்ல இயலாது. வடமொழியிலும் வல்லுரையிய னையுன் முனிவர்கள் அங்ஙனம் கடைபெற்ற சுலோகங்களில் பலவற்றை அறிந்திருந்தார்கள் என்பது பொருள். முழுபதவ்யைப் பூர்வமாயுள்ள கிரந்தங்களில் பரத்திருநாடு சுபாஷித சுலோகங்களுக்குத் தகுந்த வடமொழி வந்தவையாண்ப்பது

கின்றன்? அவைகளை அறிந்த ஜைன முனிவர்கள் காலடியாரிற் சில செய்தியுட்களைச் செய்திருத்தல் கூடாதா? ஒரே விஷயத்தைச் சித்திப்பார்பலருக்கு ஒரேவிதமான கருத்துக்கள் தோன்றுவதாய்ப்பன்றோ? ஆங்கிலேயர் இங்காட்டிற்கு வந்து சில நூற்றாண்டுகள் ஆயின. அவர் இங்கு வருவதற்கு முன் ஆங்கிலத்தில் இயற்றப்பட்டிருக்கும் கிரந்தங்களிலுள்ள பல கருத்துக்கள் பூர்வமாயுள்ள தமிழ்ச் செய்யுட்களில் உள்ள கருத்தோடு ஒத்திருக்கவில்லையா? இருவர் கருத்துக்கள் ஒத்திருந்தால் ஒருவரைப் பார்த்துத்தான் ஒருவர் சொல்லியிருத்தல் வேண்டுமென்று சொல்வது சரியன்றே.

ஆயினும், உக்கிரப்பெருவழியால் ஆதரிக்கப்பட்ட ஜைன முனிவராகிய புலவர்கள் காலடியார்ச்செய்யுட்களை இயற்றினவரென்பது பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றவில்லை. காலடியார்ச் செய்யுட்களைச் சங்கப்புலவரிடமிருந்தே செய்துக்கொண்ட பதினெண்கீழ்க் கணக்கில் காலடியார் ஒன்று என்கின்றனர். கடைச்சங்கத்தில் சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்த புலவர், பாடியபுலவர் என்ற இருவர் என்னும் கூட்ட 439-ஆம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதில் காலடியார், பெயர் ஊர் தெரியாத ஜைன முனிவர்களென்றால் ஏனையோர் கற்பத்தோட்பதின்மேரையாவர். காலடியாரித்தவரையில் பெயர் தெரிந்தவரையும், ஜைனமுனிவர் மல்லாதாராயும் 49 என்னும் எண்ணுக்குமேல் பல புலவர் உளர். அதனால் இக்கதைதமீன் உண்மை ஆராயற்பாலதே யாம்.

கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் மதுரையில் வஜ்ரகந்தி என்னும் ஜைன முனிவர் தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்று நிலை காட்டினாரென்று தெரிகின்றது. காலடியார்ச் செய்யுட்கள் அக்காலத்தில் இயற்றப்பட்டனவோ என்பது ஆராயத்தக்கது. காலடியார்ச் செய்யுட்கள் பண்டைக்காலத்தொட்டு உரையாசிரியர்களால் ஆளப்பட்டு வருகின்றன.

நாடோயித் திருநாடு:—விளம்பி காலடியாரியற்றப்பட்டது. கடவுள் வரமுத்துன்பட 101 வெண்பாக்களை யுடையது. சிறந்த திருநாடு. செய்யுள் தோறும் 4 தீ திசைகாட்டியுள்ளன.

காரநாரிப்பது:—இயற்றியவர் மதுரைக்கண்ணங்குத்தனார். காரகாலத்தைச் சொல்லும் 40 செய்யுட்களையுடையது.

காளவழி நாரிப்பது:—பொய்கையார் இயற்றியது. 41 வெண்பாக்களையுடையது. கணைக்காலியும்பொறை என்னும் சொற்களைக் கோச்செங்குடசோழன் கருமலம் என்னுமிடத்தில் பேசாரில் வேன்று சிறைப்படுத்திய

போது, சோன் கண்பாரிய பொய்கையார் இச்செய்யுளைப்பாடி அவனை விடுவித்தனர் என்பர் சிலர். சிலர் இது பொருத்தாததை யெனவர். களவழிபாடிய பொய்கையாரே பித்தி வைஷ்ணவ ஆழ்வாராயினர் என்பாருமுனர். இரண்டாங்காலைப் பகுதியில் பொய்கையாழ்வார் சரித்திரத்தைப் பார்க்க.

இன்னொரு நாரிப்பது:—கபிலரிடமிருந்தது. 40 செய்யுளுடையது. இன்னொரு தனவற்றை விளைவிப்பன இன்னவென்று செய்யுள்தோறும் அடுக்குகின்றது.

இவையவை நாரிப்பது:—மதுரைத் தமிழாசிரியர்மகனார் பூதஞ்சேந்தனாரியற்றியது. 40 செய்யுளுடையது. இனிமை பயக்கத்தக்கன இவைஎனக்கூறுகின்றது.

ஐந்திணை ஐம்பது:—மாறன்பொறையனு ரியற்றியது. 50 செய்யுட்களை யுடையது. உரிப்பொருளாகிய இருத்தல், புணர்தல், பிரிதல், ஊடல், இரங்கல் என்னும் ஐவகை ஒழுக்கங்களையும் முறையே முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், மொய்தல் என ஐந்திணையாகவைத்து ஒவ்வொரு திணைக்கும் பப்பத்துக்கூறுதலான் ஐந்திணையிம்பது எனப் பெயர்பெற்றது.

ஐந்திணை எழுபது:—மூவாசிரியர் இயற்றியது. திணைக்குப்பதினென்கு வெண்பாக்களாக 70 வெண்பாக்கள் அமைந்துள்ளன. இதற்குப் பழைய உரையுள்ளது.

தீணை மொழி ஐம்பது:—சாத்தந்தையார் மகனார் கண்ணச்சேகந்தனார் இயற்றியது. திணைக்குப்பத்து வெண்பாக்களாக ஐம்பது வெண்பாக்களையுடையது. பழையவுரை உள்ளது.

திருக்குறள்:—பதினெண்கீழ்க் கணக்கைத் தொகுத்துச் சொல்லும் வெண்பாவில் முப்பால்என்று திருக்குறளை. முப்பாலென்றது திருக்குறளின் மொழிபாடுமுனர். ஒ. பூ. போப் என்னும் ஆங்கிலத் தமிழ்ப்பண்டிதர் உலகத்திலுள்ள பாலைத் தூலங்களில் ஒப்புர்வற்றது திருக்குறள் என்றனர். இவ்வாறே, திருக்குறளைப் புதழ்த்துகூறிய மேல்சாட்டுப்புலவர் பலர். நமது காட்டில் ஒன்றோடொன்று மாறுபடும் சமயங்கள் பலவுள்ளவெனும், அச்சமயத்தினர் யாவரும் திருக்குறளை உச்சிமேற்கொண்டனர். திருவள்ளுவர்மலைமீக் கல்லாடர் பாடியதென்றுள வெண்பா இவ்வுண்மையைக் கூறுவதாம். அது,

“ஒன்றே பொருளெனின் வேறென்ப வேறெனினென்றென்ப வானு சமயத்தார்—”கல்வெள்ளை

வெப்பா லொரு மியைப்பே வன்னுலனார்
முப்பான் மெழித்த மொழி."

என்பது.

திருவள்ளுவ நாயனாரைச் சைவர் தங்கள் சமயத்தினரெனவும், வைணவர்கள் சமயத்தினரெனவும், சூருத்தர் தங்கள் சமயத்தினரெனவும், பிற சமயத்தவர்களும் தத்தம் சமயத்தினரெனவும் கூறுவர். இவர்கள் வாதம் இன்றும் ஒழிந்திலை. மேல்காட்டாரிற் சிலர், கிறிஸ்தவமதம் வெவ்வேறானது களுக்கு முன்னரே இத்தாட்டிற் பாலியது. நாயனார் அதன் கொள்கைகளை கன்றாயறித்த பின்னரே குறளை இயற்றினாரென்பார். திருக்குறள் முப்பால்களைப் பெயர்பெற்றினும், தேவர் காற்பாலையும் இதில் கன்றுபுகட்டியிருக்கின்றனர். என்பது இதைப்படிப்போர் எளிதில் அறியக்கூடியதாம். இக்கருத்தேயற்றி "முப்பாலில் காற்பான் மொழித்தவர்" எனக் கூறுவர். உண்மையையுணர்த்தும் நூல்கள் பலவெனவேனும், திருக்குறளுக்கு இன்னையான தொன்றுமில்லை என்போர் அதிகர். பிற்காலத்திருத்த ஒளவை இது பற்றியே நாயியற்றிய கவையுறியில் "தேவர் குறையும்" என "நான்மறை முடிவு"க்கு முன்னர்க் குறளை வைத்ததாம். திருக்குறளுக்கு முப்பாணால், உத்தராவேதம், தெய்வநூல், திருவள்ளுவர், பெயர்ப்பாறொழி, வாயுறை வாழ்த்து, தமிழ்மறை, பொதுமறை எனப் பெயர்களுண்டு. திருவள்ளுவருக்கும் நாயனார், தேவர், முதற்பாவலர், தெய்வப்பாவலர், காண்முகனார், மாதாண்பாணி, செக்காப்போதார், பெருகாவலர் எனப் பல் பெயர்களுண்டு. திருக்குறள் 1330 குறள் வெண்பாக்களடங்கியது. இது, திருவள்ளுவ மாலையில் "ஐயிர்த்து முன்னாற்று முப்பது நூல்களும், பாயிரத்தி னேடு பதங்கத்தற்பின்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அக்குறள் வெண்பாக்கள் பத்து அடங்கியன ஓர் அதிகாரமாகத் திருக்குறள் 133 அதிகாரங்களாகப் பகுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதை, மாலையில் "பெயர்ப்பாறு மறிகார முதன்முறாம்" என்று கூறியிருக்கின்றனர். நூல் அறம், பொருள், காமம் என முப்பா லாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அறம் 35, பொருள் 10, காமம் 25 என அதிகாரம் தொகைபெறும். இதை, மாலையில் "அறமுப்பத் தெட்டிப் பொரு ளெழுபதின் பத், திறமிகுபத் தைத்து" எனக்கூறினர். அறத்தை காண்கு பகுதிகளாகவும், பொருள் எழுபதிற்குளாகவும், காமத்தை முதன்முறா பகுதி களாகவும் பிரித்திருக்கின்றனர். இதை, மாலையில் "அறநாளுக்கு அறி பொரு ளெழுபதின் காமத், திறமுன றெனப்பகுதி செய்து" எனக்கூறு கின்றனர். அறத்திப்பால்கள் சாங்கு பகுதிக என்னவென்றும், அவை ஒவ்வொன்றிலு மடங்கிய அறிநாந்தொகை இன்னுமையென்றும் பின் கண்ட வெண்பாக்களும். அது,

"பாடிய காண்கில் வறாருமான் பன்முதல்"

தூ. அறநா. ம. பன் வாழ்கு—வாழ்.

முதலாங்கா லப்பகுதி

37

அறத்துப்பால் காலவகையா வாய்ந்து வரத்தார் நூலின்
நிறத்துப்பால் வன்னுலனார் தேர்த்து."

என்பது.

பொருட்டாலின் எழுபகுதிக என்னவென்றும், அவை ஒவ்வொன்றிலு மடங்கிய அறிநாந்தொகை இத்துணையென்றும் பின் கண்ட வெண்பா வாலியலாம். அது,

"அறநிய வேயைத் தமைச்சிய லீரைந்

துருவல் லரணிரண்டுடன் றெண்கூழ்—இருவிய
றண்படை எட்டிப் பதினேழ் குடிபதின்குறன்.
மெண்பொரு ளேழா மிலை."

என்பது.

இவ்வாறே காமத்துப்பாலின் மூன்றுபகுதிக என்னவென்றும், அவை ஒவ்வொன்றிலும் அடங்கிய அதிகாரங்க வித்துணையென்றும் காட்டுவது பின் கண்ட வெண்பா. அது,

"ஐண்பாலே ழாநிரண்டு பெண்பா லெத்தன்பு

பூண்பா லிருபாலோ ராறக—மூண்பாய

காமத்தின் பக்கயமாரு முன்றாகக் கட்டுரைத்தார்

காமத்தின் வன்னுலனார் கன்கு."

என்பது.

அறம், பொருள், காமம் என்னும் மூன்றற்கும் இலக்கணங்குறப்பகுத்த தொல்காப்பியர் காமத்திற்கிலக்கணத்தை முன்னும்; பொருள், அறத்திற்கு அதற்குப் பின்னுங்கூறினர். நாயனார் "கிறப்படை மாரிற் பொருளு மின் பமும், அறத்துவழிப் படுஉத் தொற்றம் போல" என்பாரோடொத்து அறம், பொருள், காமம் என்னும் முறையில் பொருள்களை வைத்து நூல் செய்தனர். தொல்காப்பியர் அகத்தினை புறத்தினைக்கோக் கிறப்பித்துக் கூறி அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் புருவார்த்தங்களை அவற்றி லடக்கிக் கூறினர். நாயனார் புருவார்த்தங்களைக் கிறப்பித்துக்கூறித் திணைகளை யவற்றிலடக்கினார்.

திருக்குறளின் பெருமையை விரிக்க காண் எவ்வாற்றினும் தகுதியுள்
எவனல்லென். அதை அன்புடன் ஒதுதலா ளுள்ள பயனும். தூதா தனுவன்
குறையும் மிகப்பெரிய. பின்கண்ட வெண்பா அடைபுணர்த்தும். அது,

"தேவிற்பெறத்த திருவன் னுவர்குறன்வெண்

பாவிற்பெறத்திடுமுப் பால்காரார்—எவிற்ப

சுயலில்லை சொற்கவை யோர்விலை மற்றுஞ்

செயலில்லை பென்னுத்திரு."

என்பது.

சொகாத் என்பார் ஸதல மதங்களுனுடைய உண்மையையுஞ் சுருக்கி
இரண்டு எட்டியோயாகத் தெரிவித்தார் என்று அவற்றைக் கடைப்பிடிப்ப

வர்கள் மேலான கதியை யடைவது திண்ணமென்றும் கிறிஸ்தவர்கள் கூறுகின்றனர். அவ்விரண்டு கட்டளைகளாவன (1) கடவுளினிடத்து முழு அன்பையுஞ்செலுத்து; (2) அயலானையும் உன்னைப்போல் கேள் என்பது. அஃதாவது தெய்வப்பத்தியும், ஜீவகாருண்யமும் உள்ளவன் கடைத்தேற்றவன் என்பது. நாயனார் முதல்கட்டளையைக் கடவுள் வாழ்த்து அனுகரம் முதலிய இடங்களில் சொல்லியிருக்கின்றனர். ஈண்டு அவியற்றியவற்றில் ஒரு குறளை உதாரணமாகக் காட்டுகிறேன். அது,

“பற்றுசுயற்றற்றான் பற்றினே யப்பற்றைப் பற்றுக் பற்று விடற்கு.” என்பது.

பிறரிடத்து அன்பு செலுத்துவது ஒருவனது கடமை என்பதற்கும் அவர் குறளில் ஒன்றை உதாரணமாகக் காட்டுகிறேன். அது,

“அன்பின் வழிய துயிர்நிலைய லெதிவார்”
கென்புதோல் போர்த்த லுடம்பு.” என்பது. நாயனார் மகலமதன் களின் ஸாராய்சங்களையும் மிகவும் சுருக்கமாகவும், அழகாகவும் சொல்லுகின்றவர். வெற்றிற்காகக் கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்துவனைக் கொண்டுவருகின்றனரோ அவை நாயனார் சொன்ற வழியெல்லாம் சிறுகின்றன.

இது சிறித்க, உக்கிரப்பெருவழுதிகாலத்தே திருக்குறள் தமிழ்ச்சங்கத்தில் புலப்படுத்தப்பட்டதென்றும், இறையனாருள்பட்ட சங்கமிருந்து தமிழராய்ந்த புலவர் புதழ்த்து அக்காலத்துக் கலியற்றி நிரைநன்றும், அவைக ளடங்கிய பெய்யுளுக்குத் திருவள்ளுவமாலே எனப்பெயர் என்றும் சொல்லுவார். ஆரியப்பயணத்தைக் கொடுக்கெழுதியன் திருத்தஅணிகையில் கூலவானி கன் சாத்தனார் செங்குட்டுவன் என்னும் பேர அரசனோடு பேரியாற்றங் கரை சென்று கோவலன் கதையை அல்லீடத்துச் சொல்லியதும், கூட இருத்த இளங்கோவழகன் அக்கதையைச் செய்யுளில் செய்வெனென்ற பொழுது, சாத்தனார் கதையின் தொடர்ச்சியை மணிமேகலை யென்னும் செய்யுளாகத் தாம் செய்வதாய்ச்சொல்லி இளங்கோவழகன் சிலப்பதிகாரத் தைச் செய்து முடிப்பதற்கு முன்னரே மணிமேகலையைப்படி முடித்தனரோ என்பதும் “மணிமேகலைமே லுரைப் பொருண் முற்றிய சிலப்பதிகாரம்” என்று நூற்சுட்டுரையில் இளங்கோவழகன் சொல்வதனாலே விளங்கும். சாத்தனார் ஆரியப்பயணத்தைக் கொடுக்கெழுதியன் காலமுதற்கொண்ணெள்ளவர். அவனுக்குப்பின் பட்டமடைத்த வெற்றிலே செழியன் காலத்து மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமும் இயற்றப்பெற்றன. மணிமேகலையில்

“தெய்வத் தொழாஅன் கொழுந் தொழாதெழுமான்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை பெய்ந் தவப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேர்ப்” என்ப சாத்தனார் நாயனார்

ரது ஒரு முழுக்குறள் வெண்பாவையுங்காட்டி நாயனார்ப் பொய்யில் புலவன் எனப்படுத்தி கூட்டியிருக்கின்றனர். சிலப்பதிகாரத்திலும் குறள்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்விரு தொடர்நிலைச் செய்யுட்களும் இயற்றப் பெற்ற காலத்திருந்த வெற்றிலே செழியனுக்குப் பிறகு பாண்டிய ஆட்சியை நடத்தியவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன். அவனுக்குப் பிறகு பட்டர்பெற்றவன் உக்கிரப்பெருவழுதி. உக்கிரப்பெரு வழுதிகாலத்தே குறள் ஆரங்கேற்றப்பட்ட தென்றும், அவ்வழுதியுள்ளிட்ட புலவர்கள் திருவள்ளுவமாலேச் செய்யுட்களை அக்காலத்துப் பாடினாரென்றும் ஒருகதை வழங்குகின்றது. உக்கிரப்பெருவழுதி காலத்திற்கு இரண்டு தலைமுறைக்குமுன் சாத்தனார் ஒரு முழுக்குறள் வெண்பாவையும் தாமியற்றிய மணிமேகலையில் காட்டிப் பொய்யில்புலவன் எனப்படுத்தி கொண்டாடியிருப்பது திருவள்ளுவமாலேக் கதையோடு முரணாகின்றன என்பது கண்டேறன். திருவள்ளுவமாலே வெண்பாவைத் தவிர்த்து ‘உக்கிரப்பெரு வழுதி காலத்துக் கூலவானிகள்’ சாத்தனார் இருந்தார் எனக் காட்டக்கூடிய செய்யுட்களையும் காணும். இஃது ஆராயற்பாலது.

திரிகுகம் :—உல்லாசனியற்றியது. கடவுள் வாழ்த்துள்பட்ட 101 வெண்பாக்களையுடையது. திரிகுகு என்பன சக்கு, நிப்பிலி, மிளகு ஆம். இவை மக்களுக்கு வியாதிபயைப்போக்கி ண்மை பயப்பதுபோல், ண்மை பயக்கும் முன்று உபாயங்கள் ஒவ்வொரு வெண்பாவிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

உச்சாணமேகலை :—பெருவாயின் முள்ளியா ரியற்றியது. தற்கிறப் புப்பாயிர முள்பட்ட 101 பாடல்களையுடையது. ஒருக்கலிதியைச் சொல்லுவது.

பழமேகலை :—முன்றுறையரையனாரியற்றியது. அவர் ண்ணர். 400 வெண்பாக்களையுடையது. பழைய உரை ஒன்றுளது. செத்தமிழ்ப்பத்திராதிபர் பிம்மபுரீ : திருநாராயண லையங்கார் அவர்கள் ஒரு சிறந்த குறிப்புரை எழுதியிருக்கின்றனர். பதினெண்கீழ்க் கணக்கில் திருக்குறள், காலடியாருக்கு அடுத்தபடியிலுள்ளது.

சிறுபூக்கீழலம் :—காரியாசான் இயற்றியது. இஃது ஜலையாரைச் சொல்லும் வெண்பா

“மல்லிவந்தோண் ணாக்காயன் மாணாக்கன் யாரிலத்தற்புப்
பல்லவர் கொங்கீக்கும் பாங்கி குற் —கல்லா
மறுப்புச்சத் திராமழைக்கை மாக்காரி யாசான்
சிறுபஞ்ச முலஞ்செய் தான்”

என்பது.

என்பது.

முதுமொழிகாந்தி:—கடலூர்கிராமியற்றியது. ஒவ்வொன்றும் பத்து முதலொழிகள் அடங்கிய பத்துப்பகுதியாகியுடையது. காஞ்சிநீரைப் பொருளைச் சொல்வதனால் காஞ்சினைப் பெயர் வாய்ந்தது.

கைநிழலை—இதனைப் பதினெண்ணிற்குக் கடைக்கில் ஒன்றென்போர்
தீர்த்தகனக்குகலோத் தொகுத்துச் சொல்லும் வெண்பாவில் “இன்னிலை
சொல் காகுடி” என்பதற்கு “இனிமையாகிய நீதிமையைச் சொல்லுங்
தாகுடி” எனப் பொருள் கூறுவர்.

பதினென்கீழ்க் கணக்கில் கைக்கிலை தவிர ஏனைய உரையுடன் அக
சில் வெளியிட்டுள்ளன.

“எட்டுத்வதாசைகள் கலித்தொகையும், பதினெண்கீழ்க் கணக்கினுள்ளிருந்திரண்டிலும்பது, திருநெல்வேலி நூற்றம்பது, திருவிமயபுரம் பது, மீனாட்சிபுரம் பது, கைங்கிரம் என்பனவும், பத்துப்பாட்டினர் மதுரைக்காஞ்சியிலேயுமுபது, உரைய உரைகளிற் காண்படுகின்ற சிறுபாடகமென்பது
மாம்;.....”

“மேற்சூழிய இலக்கிய நூல்களிலும் தொல்காப்பிய முதலிய இலக்கிய நூல்களிலும் இக்காலகளைக்கொத்துள்ள முறை ஒருபடியாக விருக்கவில்லை. அமைய வருமாறு.”

இங்கு நுதுறு சுவீச்செதாதை லுத்தினே லிம்பது தின்னை மாலை ராற் றுறப்பது சுண்ணெம்பாழி ளிம்பது மகத்தினே எழுபது மகத்தினே	மதுரைக்காட்டி பெருங்காதை தொல்-பொருளதிகார உரை இவ் நுதுறு ரகப்பொருளுரை ராற் றவிப்பாறுகம்பி யகப்பொருளுரை	வீரசோழியம் மாற் றனகப்பொருள் இலக்கண விளக்கம்
... மருதம் ... பாலை ... முல்லை ... குறிஞ்சு ... குறிஞ்சு ... குறிஞ்சு ... குறிஞ்சு ... குறிஞ்சு ... குறிஞ்சு	கெய்தல் குறிஞ்சு குறிஞ்சு கெய்தல் பாலை முல்லை பாலை முல்லை குறிஞ்சு பாலை முல்லை	குறிஞ்சு முல்லை குறிஞ்சு பாலை முல்லை பாலை முல்லை குறிஞ்சு பாலை முல்லை
பாலை முல்லை பாலை முல்லை பாலை முல்லை பாலை முல்லை பாலை முல்லை	முல்லை பாலை முல்லை பாலை முல்லை பாலை முல்லை பாலை முல்லை பாலை	முல்லை பாலை முல்லை பாலை முல்லை பாலை முல்லை பாலை முல்லை பாலை
முல்லை கெய்தல் முல்லை கெய்தல் முல்லை கெய்தல் முல்லை கெய்தல் முல்லை கெய்தல்	முல்லை கெய்தல் முல்லை கெய்தல் முல்லை கெய்தல் முல்லை கெய்தல் முல்லை கெய்தல்	முல்லை கெய்தல் முல்லை கெய்தல் முல்லை கெய்தல் முல்லை கெய்தல் முல்லை கெய்தல்

Call: 813 777 1410

13. சாஸ்திர எதிர்ப், பொய்யின் தோடு
கனரா வாங்கி பின்புறம்
சிவங்கை 630 தி.

இரண்டாங்காலப் பகுதி.

தி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் ஒரு பகுதிவரை தமிழ்ச்சங்க மிகுந்த தென்று சொன்னேன். சங்கத்திற் திங்கால முதற்கொண்டு தி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரையுள்ள காலம் இரண்டாங்காலப் பகுதி எனக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இப்பகுதியில், தமிழிலுள்ள பெருங்காவியங்கள் ஐந்தில் சங்ககாலத்து இயற்றப்பட்ட மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம் தமிழ், ஏனைய சிந்தாமணி, குண்டலகேசி, வளையாபதி மூன்றாம் இயற்றப்பெற்றன. சிறு காவியங்கள் ஐந்தில் சில இயற்றப்பெற்றன. சிறு காவியங்கள் என்னப்படும்னும் அவை அதிமேதாவினாகிய சிறந்த தமிழ்ப்புலவர்களால் இயற்றப்பட்ட உயர்ந்த காவியங்களாம். புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, இறையனார் அகப்பொருள் உரை, தொல்காப்பியத்திற்கு இளம்பூரணர் எழுதிய உரை, கல்லாடம், பாரதவெண்பா, சத்திக்கலம்பகம் முதலியன இக்காலப்பகுதியன. சைவசமயாசாரியர்கள் நால்வர் இருந்தும், முதல் பதினானு திருமுறைகளில் பெரும்பான்மை பாடப்பட்டதும், நாயியாண்டார் நம்பி பதினானு திருமுறைகள் வகுத்ததும் இப்பகுதியில். வைணவ ஆழ்வார்கள் அனைவரும் இருந்ததும், பிரபந்தங்கள் செய்ததும் இக்காலப்பகுதியில். தமிழ் மொழியிலுள்ள முக்கிய நிகண்டுகளாகிய திவாகரம், பிங்கலம், டோமணி இவை இயற்றப்பட்டதும் இப்பகுதியில். யாப்புருங்கலம், யாப்புருங்கலக் காரியை, சிறு காவியங்களிற் சில இவை இயற்றப்பட்டது இப்பகுதியி னீற்றிலோ அடுத்த காலப்பகுதியின் துவக்கத்திலோ வென்பது இப்பொழுது நிச்சயிக்கக்கூடவில்லை. சங்கராசாரியர் இருந்ததும், வகாத்மவாதம் பரவத்துவக்கியதும் இப்பகுதியில். சைவம், வைணவம், ஆரூர்தம் என்ற இவை தலையெங்கிப் போர்புரித்ததும், பெளத்தம் குன்றியதும் இப்பகுதியில். இங்ஙனமாயின் தமிழ் வரலாற்றின் முக்கிய பகுதிகளில் இஃது ஒன்றென்பதில் ஐயமென்னே?

சங்கத்திற் திங்காலம் முதல் தி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் மத்தியகாலம் வரை ஆட்சிபுரிந்த சேர, சோழ, பாண்டிய அரசர்கள் இன்னொரு வது அக்காலத்திற்குத் தமிழ்ப்புலவர்கள், அவர்களியற்றிய நூல் செய்யுட்கள் முதலிய இன்னவென்றவை இப்பொழுது சரித்திர ஆராய்ச்சியிருக்கும் நிலைமையில் தெளிவாய் அறியக்கூடவில்லை. நாம் இப்பொழுது செய்யப்படும் ஆராய்ச்சிக்கு அவசியமானவரை பாண்டிய, சோழ, பல்லவ அரச வம்சாவளிகளே அடுத்த பக்கங்களிற் காட்டியிருக்கிறேன்.

இரண்டாங்காலப் பகுதி.

பாண்டிய வம்சாவளி.

பாண்டியாதிபாஜ பரமேச்சுர முதலுமீப் பல்சாஸ்ப பெருவழுதி.

களப்பிரரது இடைக்கால ஆட்சி.

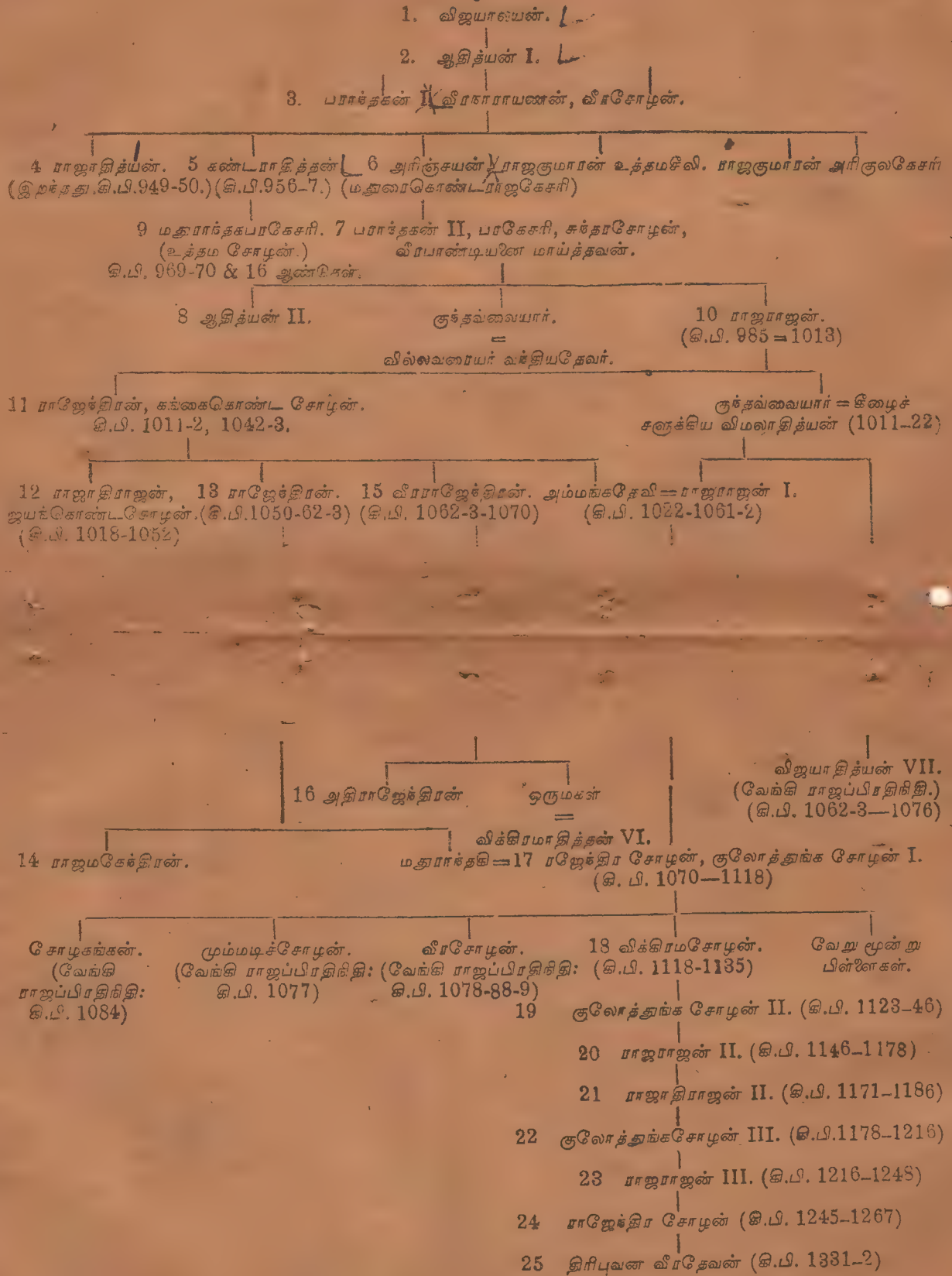
- 1 கடுங்கோன்; பாண்டியாதி பாஜன்.
- 2 அதிராஜமாதவர்மன், அவனி குளமணி.
- 3 செழியன் சேத்தன்.
- 4 மாறவர்மன், அரிகேசரி, அலமலமன், கொல்வெலியில் வில்வெலிப்பலையை முறியடித்தவன்.
- 5 கோச்சடையன், ரணதிரன், மருதூர்ப்பேரார்புரித்தவன், மங்கலபுரத்தில் யமநாரதரை முறியடித்தவன்.
- 6 அரிகேசரி, பராங்குச மாறவர்மன், தேர்மாறன், குழம்பூரிற் பல்லவரை முறியடித்தவன்; சங்கரமங்கையிற் பல்லவர்களை வென்றவன்; பாஜலிம்ஹன் I, பல்லவமல்லனே முறியடித்தவன்; கடல், வஞ்சி, கோழி இவற்றின் மதிற் சுவர்களைப் புதுக்கியவன்.
- 7 ஜடலன், கெடுஞ்சடையன், பராந்தகன்; பெண்ணைகடத்திற் காலவரை முறியடித்தவன். தி. பி. 769-70. (வேள்விக்குடி சாஸனத்தை அளித்தவன்.)
- 8 பாஜலிம்ஹன் II.
- 9 வரகுண மகாபாஜன்; ஜயத்தவர்மன் (?)
- 10 ஸ்ரீமாறன், ஸ்ரீவல்லபன், வகவீரன், பரசகரகோலாகலன்; மாயபாண்டியன், கோளன், விம்மனன், பல்லவன், வல்லபன் இவர்களை வென்றவன்; பல்லவ பஞ்சனன்.
- 11 வரகுணவர்மன். (பட்டம்பெற்றது.)
- 12 பராந்தகன், வீரபராயணன், சடையன்; கரிகிரியிற் போர் புரித்தவன்; பெண்ணைகடத்தை யன். (சிறிய சின்னமஹர்ச் சாஸனத்தையும், சென்னைப் பொருட்காட்சி சமீபச் சாஸனத்தையும் அளித்தவன்?)
- 13 பாஜலிம்ஹன் III, யத்தரகுரவ அபிமானமேரு.

குறிப்பு:—சென்னைச் சிலாசாஸன பரிசேதகர் வெளியிட்ட 1908-ல் திய அறிக்கை. பக்கம் 66.

சோழ வம்சாவளி.

44

பிற்பாகம்.

இரண்டாங்காஸப் பகுதி.

குறிப்பு:—இதில் காணப்படும் உறவின்முறை, காலம் இவற்றுள் சிலவற்றை வேறுபடுத்திக் கூறுவாருமுள்.

45

பித்தாகம்.

பஸ்ஸை வந்தகாவளி:

பாபுதேவா.
ஸ்கந்த்வாம்ன்.
புத்தவாம்ன்.
புத்தயங்குரன்.
லிஷ்ணுகோபன்.
ஸ்கந்த்வாம்ன்.
குமரலிஷ்ணு. I. ப.

புத்தவர்மன். ௮
குமாரவிக்ணு II.

ஸ்கந்தவரமன்.
 வீரவரமன்.
 ஸ்கந்தவரமன்.

விழ்ஹவன்மன்.   விழ்ஹவன்மன்.
 ஸ்கந்தவாயன்.   ஸ்கந்தவாயன்.
 தந்திவாயன் I.   தந்திவாயன் I.

விம்ஹவில்த் து. I. C
மஹேந்திரவர்மன் I. C
கரலிம்ஹவர்மன் I. C
மஹேந்திரவர்மன் II. C
பாரமேச்சுவர்மன் I. C
கரலிம்ஹவர்மன் II. C
பாரமேச்சுவர்மன் II. C

I. பீமவர்மன்.
II. புத்தவர்மன்.
III. ஆதித்யவர்மன்.
IV. கோலித்தவர்மன்.
V. ஹிரண்யவர்மன்.
VI. நந்திவர்மன்.
VII. தத்திவர்மன்.

பீமவர்மன்.
புத்தவர்மன்.
அநிதிப்பவர்மன்.
கோலித்தவர்மன்.
ஸ்ரீரண்பவர்மன்.
கந்திவர்மன் II.
தந்திவர்மன்.
கந்திவர்மன் II.
நிருபதுங்கன்.
அபராஜிதன்.

தற்ப்பு:—இது, புதுச்சேரியிலுள்ள ப்ரோபஸர் று. ஜே. குப்ரீஸ் அவர்கள் வெளியிட்ட பல்லவ வம்சாவளியின் கதல், இதிற் காணப்படும் உறவின் முனைப்புக்கிலவற்றை பாற்றிக் கூறுவாருளுள், ப்ரோபஸர் குறித்த சாஸங்ககோக் காட்டிலிலை.

உரண்டாங்காஸப் பகுதி.

27

அவைகளில் பாண்டிய வம்சவருட்சத்தைப் பார்ப்பதனால் சங்கத்திற்கு நிகராகலத்துக்குப் பல ஆண்டுகளுக்குப்பின்னர் பாண்டியர் ஆட்சியில் களப் பி.பர் ஆக்கிரமத்தாக்கள் என்றியலாம். எவ்வளவுதாலம் அவர்கள் ஆட்சி தமிழ்நாட்டில் கடைபெற்றது என்பது தெரியவில்லை. சொல்பதாலம்தான் ஈட்டிதிருக்கவேண்டு மென்று ஊகிப்பதற்கிடமிருக்கிறது. கடுங்கோன் எனப் பெயரிய அரசன் காலத்து மறுபடியும் பாண்டியவம்சம் தோன்றிய தென் வம்சவருட்சம் காட்டுகிறது. இந்த வம்சாவளியிலேவிக்குடி சாஸனம், சின்னமஹார் சாஸனம், ஆணைமலை கல்வெட்டு முதலிய பல ஆதாரங்களோக்கொண்டு சரித்திர ஆராய்ச்சி வல்லோரால் அமைக்கப்பட்டது. அதில் ஏழாவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற கெடுஞ்சடையன் என்றும் அரசன் கி. பி. 169, 170-ஆம் ஆண்டில் ஆட்சிபுரிந்தான் என்பதை அவன் சாஸனம் ஒன்றால் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். கால்காலதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற மாறவர்மன் என்பான் திருஞான சம்பந்தமுர்த்தி சுவாமிகள் காலத்தவனாக நின்றசீர்தெயோறன் ஆவன் என்று அவர்கள் சொல்லுகின்றனர். சம்பந்தமுர்த்தி சுவாமிகள் காலம் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் மத்தியென்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் மாறவர்மனும் அக்காலத்தவனென்று கொள்ளலவேண்டும். மாறவர்மன், கெடுஞ்சடையன் இவர்கள் காலம் தெரிந்திருப்பதைக் கொண்டு கணக்கிட்டால் ஒரு பாண்டிய அரசன் ஆட்சி 30 ஆண்டுகளுக்குக் குறைவின்றி ஈட்டத்தாகத்தெரிகிறது. அவ்வாறு கணக்கிட்டால் முதலாவதாகக் கூட்டப்பட்டிருக்கிற கடுங்கோன் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் ஈடுதில் இருத்தவன் எனக் கொள்ளுதல் பொருத்த முடைத்தாம்.

சோழவம்சத்தில் இராசசூயம் வேட்ட பெருமற்றுகிள்ளி, கலங்கிள்ளி இவர்கள் காலத்திற்குப் பின்னரும், கி. பி. 849-ஆம் ஆண்டில் விஜயாபயன் தஞ்சையில் நேளின்றுவதற்கு முன்னரும் ஆட்சிபுரிந்த சோழர்கள் இன்னவென்றாவது, அவர்கள் இருந்த காடு, நகரம் இன்னவென்றாவது தன்றாய் அறியக்கூடவில்லை. பாழ்போகாமல் அந்த வம்சத்தினர் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள் என்று நிறைபடத் தடயிருக்கிறது.

சேரர் வம்சத்திலும் இளஞ்சேர விரும்பொறை, கணக்காலிரும்
பொறை காலத்திற்குப் பிந்தி, கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின்
வரை ஆட்சிபுரிந்த சேரர்களின் விவரம் நன்றாய்த்தெரியவில்லை.

பல்வ அரங்கன் கால்கி கெரத்தை ராஜதானியாகக்கொண்டு ஆட்சி புரிந்தவர்கள். அப்பரம்பரையினர் கி. பி மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முதற் பாதியின் ஒரு பகுதிதொட்டு ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியை ஆட்சி

பரிந்தனர். ஒரு காலத்தில் அவர்கள் ஆட்சி புதுக்கோட்டைக்குத் தெற்கே யுள்ள வெள்ளாறு முதல், கிருஷ்ணாதிக்கு வடக்கேயுள்ள நாடுகளிலும் பரவியிருந்தது. சோழராட்சி இடையில் ஒடுங்குவதற்குப் பல்லவர்கள் முக்கிய காரணராவார்கள்.

பாண்டியர்களோட்கூடக் களப்பிரர் ஆக்கிரமித்துச் சிலகாலம் ஆண்டனர் என்றறிந்தோம். களப்பிரர் என்பார் யாவர்? களப்பிரர் என்னும் மொழி கலப்பிரியர் என்பதன் சிதைவு. கலப்பிரியர், கலஞ்சிரியர் எனவும் படுவர். துங்கபத்திரை நதிக்கு வடக்கில் பல இடங்களில் இந்த வம்சத்தினர் இருந்தனர். இவர்கள் பெரும்பான்மை ஜைன மதத்தைத் தழுவி யொழுகினவர். கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் வீரசைவ மதப்பிர வர்த்தகராகிய பச்சாவரை மங்களியாகக் கொண்டிருந்த கல்யாணபுரத்தரசன் விச்சலன் இவ்வம்சத்தினன். கல்யாணபுரம் என்பது கிருஷ்ணாதிக்கு வெகுதூரம் வடக்கில் உள்ள ஓர் ஊர். துங்கபத்திரைக்கு வடபக்கத்துள்ள நாடு கரிய பூமியையுடையதால் கருநாடு அல்லது கருநாடகம் என்று சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுதுள்ள அகத்தூர்ஜில்லா, பெல்லாரிஜில்லா, சடப்பை ஜில்லா, கர்நாடக ஜில்லா, ஜைனம் நாட்டின் ஒருபாகம் முதலிய வெல்லம் சேங்குது பழைய கருநாடகமாகும். வந்தக்கருநாடர் பாண்டியன் நாட்டைக் கைக்கோண்டினாரென்று பெரிய பராணத்திலும், வேய் பத்தாராசர் திருவிளையாடலிலும் சொல்லியிருப்பது மேற்கண்ட களப்பிரர் ஆக்கிரமணத்தை பென்று சில சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர் சொல்லுகின்றனர். அவர் சொல்வது பொருத்த முடைய தன்றென்பதற்கில்லை. கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குமுன் பிற நாட்டாரால் பாண்டியருடைய முழுவுதும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது ஒரு முறைதான் என்று தெரிவதனாலும், அப்படி ஆக்கிரமித்தவர்கள் துங்கபத்திரைக்கு வடக்கிலிருந்து வந்தவர்களென்றும் ஜைனர்கள் என்றும் தெரிவதனாலும், பெரிய பராணத்திலும் திருவிளையாடலிலும் கருநாடர் என்று சொல்லியிருப்பதும் சாஸனத்தில் களப்பிரர் என்று சொல்லியிருப்பதும் ஒரு வகுப்பினரையே குறிக்குமென்று கொள்ளலாம். அவை,

“காணக் கழகுழ் வகைக்கரு நாடர் காவல்

மாணப் படைமன்னன் வலித்து நிலங்கொள் வானு

யானேக் குதிரைக் கருவிப்படை வீரர் திண்டேர்

சேனேக் கடலுங் கொடுத்தென்றிசை கோக்கி வந்தான்.”

“வந்துற்ற பெரும்படை மண்புதை யப் பரப்பிச்

சுத்தப் பொதியிற் றமிழகாடுடை மன்னன் வீரன்

கிந்தச் சொடுவென்று தன்னுணை செலுத்து மாற்றுவல்

கத்தப் பொழில்குழ் மதுராபுரி காவல் கொண்டான்.”

“தாழுஞ் சமண்கையர் தவத்தையெய் பென்று சாந்து வீழுங் கொடியோன துவன்றியும் வெய்ய முன்னோச் சூழும் வினையா ரவஞ்சுடர்த் திங்க ளோடும் வாழுஞ் சடையா னடியாரையும் வன்மை செய்யான்.”

(முர்த்தி—பராணம்.) எனவும்,

“துன்னு சேனையிற் றுளங்கிய வொருகரு நாட

மன்னனா ன்நாள் வந்தருட் டென்னனோ யோட்டிக்

கன்னி மண்டலங் கொண்டமண் கையார்கை விழுந்து

முன்ன நீடிய வைநிக முறையையு மொழித்தான்.”

(வேம்பத்தூரார் திருவிளையாடல், முர்த்தியார்க்கு அரசளித்த

திருவிளையாடல்.) எனவும் வருவன.

சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர் சொல்வதற்கும், பராணக்கதைகளுக்கும் முக்கிய மல்லாத சில செய்திகளில் வேறுபாடு காணப்படலாம்.

கைவசமயமாயிரியர்கள்:—இக்காலப்பகுதியின் துவக்கத்தில் சொல்லிய பலவற்றில் கைவசமயமாயிரியர்களைப் பற்றி முதலில் ஆராய்வாம். கைவசமனோடு உணர்வு சமயசாரியார் ஆவார் யாவர் என்று வினவில் அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் என விடையளிப்பன். இம்முறை தொன்றுதொட்டு வழங்குவதொன்றும். திருமுறைவகுத்த கம்பியாண்டார் கம்பி, சம்பந்தமுர்த்திகளைப் பரம்பரை வழக்கிற்குமாறாய் அப்பருக்கு முன் வைத்தனரே பென்னில், திருமுறை வகுப்பில் அவ்வாறு அவர் வைத்தற்குள்ள நியாயங்களை என்ன திருமுறை வகுப்பைச் சொல்லுமிடத்துக் காட்டுவேன். பரம்பரை வழக்குமுறை, திருமுறை வகுப்பு முறை என்ற முறைகளைவிட்டு என்ன செய்யப்படும் கால ஆராய்ச்சிக்கு கலம் பயப்படுதொன்றனைக் கருதிப் பின்கண்ட முறையை கைக்கோண்டேன். அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் இம்முறை சரித்திரங்களும் விநியாயப் பெரிய பராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்கள் பாடிய தேவாரங்களிலும் காணலாம். மணிவாசகரைப் பற்றிச் சொல்லுமிடத்து அவர் சரித்திரமடங்கிய பராணங்கள் இன்னவென்று சொல்லுவேன்.

சம்பந்தமுர்த்தி சுவாமிகள்:—சீகாழியில் கௌணிய கோத்திரத்தினராய் சிவபாத ஹிருதயர் என்பார்க்குத் தவப்பயனாய் அவர் மனைவி பகவதியார் வயிற்றில் சம்பந்த முர்த்தியடிகள் அவதரித்தனர். அவர்க்கு முன்னும் ஆண்டில் பொன்னவள்ளத்துப் பாலாட்டிய சதைவைய யாவரும் இவள் முன்னும் ஆண்டு என்பதெது? நிறைவுபெற்ற ஆண்டைக் குறிப்பிலேதே. எம்மனோர் வழக்கம்; கடைபெறும் ஆண்டைக் குறிப்பிலே

தில்லை; ஆதலால் பிள்ளையார்க்கு இச்சம்பவம் நிகழ்ந்த காலத்து கடைபெற்றது நான்காம் ஆண்டாம். உடனே பிள்ளையார் தலயாத்திரை செய்து துணைகினார். தில்லை, முதுகுன்றம், பழுவை முதலிய பல தலங்களுக்குச் சென்று பதிகம்படிச் சீகாழி வந்துசேர்ந்து சிலயாண்டுகள் அங்கு வதிந்தனர். உபதயனச்சடங்கு நடத்தது. வயது ஏழாயிற்று. அப்பர் சுவாமி, பிள்ளையாரை இறைஞ்சுதற்குக் காழிவந்தனர். பின் கண்ட செய்தியன் அக்காலத்து அவர் தேசத்தில் வயது முதிர்ச்சியால் ஈடுக்கெயிருத்ததைக் காட்டும். அது,

“கிங்கையிலை யருவன்புத் திருமேனி தனிவகைவுந்
கல்லையிலை யாங்கருத்துந் கைப்புலா ரப்படைபுந்
வந்திழிகண் ணீர்மழையும் வடிவிற்பொ லி திருநீறு
மந்தமிலா த் திருவேடத் தரசுமெதிர் வந்தனைய.”

(திருஞான—பரணம்.) என்பது.

பிள்ளையாரும் அப்பரும் சிலகாலம் காழியில் உடனுகூற்றினர். பிறகு அப்பர் சுவாமிகள் தலயாத்திரை புறப்பட்டனர். பிள்ளையார் காழியில் இருந்து சிலபெருமான்மீது பலவகைச் சித்திரகவிகளும் பாடினர். பிறகு தலயாத்திரை செய்யப்பெற்றபெச் சோழநாடு, மதுரை, வடகொங்கு, கீழ்கொங்கு இங்காடுகளில் நூற்றுக்கணக்கான தலங்களில் சிலபெருமான்னை வணங்கிப் பதிகம்பாடினர். அந்த யாத்திரையில் திருச்செங்காட்டிற்குடி வந்து சேர்ந்தனர். அத்தலம் வருவதற்குமுன் அவர் சென்ற தலங்களில் பெரியபுராணத்தில் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன நூற்றுக்கு மேலுள். பெயர் குறிப்பிடப்படாதன பல நூறென வறியலாம். அகேசு தலங்களில் நீண்டகாள் தங்கியிருந்தன. மொன்று தெரிகிறது. பல் அடியார்கள் கூட்டத்துடன் தலயாத்திரை செய்வது தமிழ்நாடு அக்காலத்திருந்த நிலைமையில் காலஹரணம் ஆகக்கூடியதே. ஒருவாறு கணக்கிடுவதால் திருச்செங்காட்டிற்குடி வந்தகாலத்துப் பிள்ளையாருக்கு 11 அல்லது 12 வயதாவது நிறைந்திருக்க வேண்டும். பிள்ளையார் வருவதைத் தெரிந்துகொண்டு சிறுத்தொண்ட அடிகள் எதிர்சென்று வணங்கிப் பிள்ளையாரைத் தம்முட்கு அழைத்துச் சென்றனர். பிள்ளையார் சிறுத்தொண்டர் மனையில் அவர் உபசரிக்கத் தங்கியிருந்தனர். திருச்செங்காட்டிற்குடிப் பதிகத்தில் சிறுத்தொண்டர் பெயரை வைத்துப் பாடினர். அவை,

“பைங்கோட்டு மலர்ப்புண்ணைப் பறவைகள் பயப்புரச்
சங்காட்டில் தவிர்ந்தெண்ணைத் தவிராரோய் தந்தனே
செங்காட்டில் குடிமேய சிறுத்தொண்டன் பணிசெய்ய
வெங்காட்டு னனலெத்தி விளையாரும் பெருமாளே.”

“செந்தணவையும் புனல்பாந்த செங்காட்டில் குடிமேய
வெத்தீ நனிமார்பன் சிறுத்தொண்ட னவன்வேண்டி
வந்தண்பூங் கலிக்காழி யடிக்களையே யடிபாரவும்
சக்தங்கொள் சம்பந்தன் நமிகுரைப்போர் தக்கோரே.” என்பன.

சுண்டுச் சிறுத்தொண்ட அடிகள் வாலாற்றைச் சற்று ஆராய்வாம். சிறுத்தொண்டர் என்பது காணப்பெயர். அவரது இயற்பெயர் பரஞ்சோதியார். இவர் காஞ்சியில் பல்லவ அரசன் நரசிம்மவர்மனிடத்துச் சென்றி பதியா யிருந்தனர். பல்லவர்களுக்கும், தங்கபத்திரைநதிக்கு வடபடா லுள்ள குத்தளாட்ட டரசர்களைய சரங்கியர்களுக்கும் ஓயாது போர்நடப்பது வழக்கம். நரசிம்மவர்மன் காலத்திருந்த சரங்கிய அரசன் இரண்டாவது புலிகேசி யென்பான். அவன் மிக்க பாக்கிரமசாலி. அகேசு அரசர்களால் போர்வென்று அவர்கள் நாடுகளைக் கீழ்ப்படுத்தினான். அக்காலத்தில் ஓர்வந்தவர்தன்னென்னும் கன்னோடி நாட்டரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் கருமலையாறு தொடங்கி ஓயியமலையரை உள்ள நாடுகளையும், அவற்றிற்குக் கிழக்கிலும் மேற்கிலுமுள்ள நாடுகளையும் போர் புரிந்து தனக்குக் கீழாக்கினான். பெருங்கீர்த்தி பெற்ற பராக்கிரமசாலி. அவன் குத்தளாட்டினுள் படைவெடுத்த வந்தபோது புலிகேசி II என்னும் குத்தள நாட்டரசன் அவனை முறியடித்தான். பாரத வருஷத்திலிருந்த அரசர்களில் ஓர்வந்தவர்தன்னே வென்றவன் புலிகேசி II ஒருவனே யென்றால் அவன் பாக்கிரமத்தின் அவு எத்தனையதாம். இவனது தலைநகர் வாதாபி. புவான்கவாங் என்னும் பிரதித்திபெற்ற சீன தேசபுத்திரிகர் கி. பி. 641-ஆம் ஆண்டில் வாதாபி சென்று சிலகாலத்தங்கினர். அங்கராத்தினதும், நகரத்தரசனதும் ஆகிய பெருமையை அவ ரொழுதிய புத்தத்தினில் மிகப் பாராட்டியிருக்கின்றனர். அடுத்த கி. பி. 642 ஆம் ஆண்டில் பரஞ்சோதியார் பல்லவனது நிரண்டாபடையோடு குத்தள நாட்டு அரசனுடன் போர்செய்யச் சென்று மிக்க பராக்கிரமசாலியாகிய புலிகேசி II என்பானது தலைநகராகிய வாதாபியைத் துகாக்கி அங்குப் பல்லவனது ஐயவ்யதம்பத்தை நாட்டினார். குத்தளநாட்டி நிலைகுலைந்து போய்விட்டது. வாதாபி நகரம் அத்தோடு பாழாய்ப் போய்விட்டது. 13 வருஷகாலம் சரங்கியராட்சி மங்கித் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. கி. பி. 655-ஆம் ஆண்டில் புலிகேசி II என்பானது மகன் விக்கிரமதித்தன் I என்பான் இருக்கணத்திக்கு வெகுதூரம் வடக்கே உள்ள கல்யாணபுரம் என்னுமி நகரத்தைத் தனது தலைநகராக்கினான். பரஞ்சோதியார் வாதாபி நகரத்தைப் பாழ்படுத்தியதை அடியில்கண்ட பெரிய புராணச் செய்யுள் விளக்கும். அது,

“மன்னவர்க்குத் தண்டுபோய் வடபுலத்து வாநாலித்
தெரன்னகரத் துதளாகத் துளைநெடுங்கை வரையுதைத்துப்
பன்மணிபு நிதிக்குவையும் பகட்டினமும் பரித்தொகையும்
இன்னனவெண் ணிலகவாந்தே யிகலரசன் முன்கொணர்ந்தார்.”

என்பது. காகிதமவரன் அவர் மூலமாக வெற்றி பெற்றதற்குப் பெரு
மகிழ்ச்சி கொண்டானேனும், அஃது, தனது வழிபடுகடவுளாகிய சிவபெரு
மானது அணுக்கத்தொண்டொரு அறிந்து, அவரைத் தன் கீழ்வைத்து
வேலை வாங்குவதனால் பெரிய சிவாபராதம்; வருமென அஞ்சி, அவருக்குத்
திரண்ட நீதியும், மானியங்களும்கொடுத்துத் திருத்தொண்டு செய்யு
கொண்டு இஷ்டப்படியிருக்க வேண்டுகான். அவன் வேண்டுகொருக்
கிணங்கி, பரஞ்சோதியார் தம்புராகிய திருச்செங்காட்டங்குடி வந்து வதிந்
தனர். பின்வரும் பெரியபுராணச் செய்யுட்கள் இதனை விளக்கும். அவை,

“கதிர்முடிமன் னனுமிவர்தங்களிற்றுரிமை யான்மையினே
யதிசயித்துப் புகழ்த்துரைப்ப வறிந்தவமைச் சான்றாரப்பார்
மதியணிந்தார் திருத்தொண்டி வாப்த்தவலி யுடைமையினு
லெதிரிவருக்கிவ்வுலகி லில்லையென வெறுத்துரைத்தார்.”

“தம்பெருமான் நிருத்தொண்டி மொனக்கேட்ட தார்வேத்தன்
உம்பர்ப்பார் னடியாரை யுணராதே கெட்டொழிந்தேன்
வெய்புகொடும் போர்முனையில் விட்டிருந்தே னெனவெருவுந்
றெம்பெருமா னிதுபொறுக்க வேண்டுமென இறைஞ்சினான்.”

“இறைஞ்சுதலு முன்னிறைஞ்சி பென்னுரிமைத் தொழிந்ருத்த
திரம்புரிவே னாதற்கென்றே தீங்கென்ன வாங்கவர்க்கு
நிறைந்தநிதிக்குவைகளுட னீடுவிருத்திகளனித்தே
அறம்புரியுஞ் செங்கோலா னஞ்சலிசெய் துரைக்கின்றான்.”

“உம்முடைய நிலைமையினே யரியாம கொண்டுய்த்தி
ரொம்முடைய மனக்கருத்துக் கினிதாக விசைத்துமது
மெய்யம்மைபுரி செயல்விளங்க வேண்டியவா ரேசரித்துச்
செய்மைநொழித்திருத்தொண்டிசெய்யுமென விடைகொடுத்தான்.”

“மன்னவனை விடை கொண்டு தம்பதியின் வந்தடைத்து
பன்னபுகழ்ப் பரஞ்சோதி யார்தாமும் பனிமதிவாழ்
சென்னியரைக் கண்பதீச் சரத்திறைஞ்சித் திருத்தொண்டு
முன்னேநிலை மையிலவமுலா முறையன்பிற் செய்கின்றார்.”

(சிறுதம்புராணம்.) என்பன.

திருச்செங்காட்டங்குடி வந்து கிறிது. காலத்தில் அவர் சீராளர் என்னும்

மகவைப்பெற்றார். கி. பி. அறுநூற்று நூற்றாண்டிலோ, அறுநூற்று
நூற்றாறு மூன்றின் துவக்கத்திலோ அவர் திருச்செங்காட்டங்குடிக்கு வந்
திருத்தல் வேண்டும். வந்து எவ்வளவு காலத்துக்குப் பின்னர் சீராளர்
பிறந்தார் என்பது தெரியவில்லை. இரண்டொரு ஆண்டுகள் இருக்கலாம்.
சம்பந்தமுள்ளதிகள் வந்தகாலத்துச் சீராளருக்கு நிறைந்த வயது முன்று
என்பது பின்கண்டவற்றால் விளங்கும். அவை,

“வந்தவளர் மூலாண்டின் மயிர்வினேங் கலஞ்செய்து
தந்தையாரும்பயந்த தாயாருத் தனிச்சிறுவர்
கிங்கையலர் சொற்றெளிவிற் செழுங்கலைகள் பயிலத்தம்
பத்தம வந்தவரைப் பள்ளியினி லிருத்தினார்.”

“அஞ்சளிற் சண்பைநக ராண்டகையா ரொழுந்தருள
முன்னாக வெதிர்கொண்டு கொடுபுகுந்து முந்துலச்சேர்
பொன்மாப்பிற் சிறுத்தொண்டி புகலிகா வலனாந்தம்
நன்னுமச் சேவடிகள் போற்றிசைத்து கலஞ்சிறந்தார்.”

(சிறுதம்புராணம்.) என்பன.

பின்னையார் வந்தது கி. பி. 646-7-ஆம் ஆண்டிலோ அதற்கு இரண்டொரு
ஆண்டு பின்னரோ இருத்தல் வேண்டும். ஏனென்றால் சீராளருக்கு கான்
காம் வயது ஐம்பெற்றாகலாம் அது. அவர் கர்ப்பத்தில் பத்துமாதம்
இருத்திருப்பார். சிறுத்தொண்டி தம்புர்வந்த ஆண்டொரு இக்காலத்தைக்
கட்ட 646-7 ஆகும். அவர் ஊர்வந்த காலத்துக்கும், சீராளர் கர்ப்பத்தில்
உத்பலித்ததற்கும் இடையில் 2, 1 ஆண்டு நிகழ்த்தினதனால் நான் மேற்
சொல்லிய கணக்கு சரியாய்விடும். கி. பி. 646-7-க்கும், 648-9-க்கும்
இடையில் பின்னையார் திருச்செங்காட்டங்குடி வந்தனர் என்று வைத்துக்
கொள்ளலாம். பின்னையார் பிறகு பல தலங்கள் சென்று திருப்புகலிவந்
தனர். அங்கு நாலுக்கரசுவா, இருவரும் இன்னும் பல தொண்டர்களுடன்
சிலநாள் வசித்துத் திருநாலுக்கரசுடன் தலயாத்திரைசெய்ய ஆரம்பித்தனர்.
பல தலங்களுக்குச் சென்று திருமறைக்கரடு வந்தனர். அங்கு நின்ற
திருநாலுக்கரசுவா விட்டுப்பிடுத்து மதுரை சென்றதும், சமணரை வாழில்
வென்றதும், பரண்மயனைச் சைவனாக்கியதும் யாவரும் அறிந்தனவே.
மதுரையைவிட்டு நீங்கிப் பல தலங்கள் சென்று திருப்புகுத்துருத்தி வந்து
திருநாலுக்கரசுவாச் சந்தித்தனர். அவரைவிட்டுப் பிரிந்து காழிசென்று
உடனே வடபக்கம் யாத்தலர சென்றனர். காஞ்சிபுரம், திருவொற்றி
பூர், திருமலை முதலிய தலங்கள் சென்று பதிகம்பாடிச் சிவபிரானை
ணங்கிச் சீகாழிவந்தனர். இவருக்கு மணம்புரியும் வயது வந்ததால்
பெற்றோர் முதலாயினார் புயற்றியால் மணம் அமர்த்ததும், சோழியில்

கலந்தும் பலருக்கும் தெரிந்தனவே. இவர் சொரியுந்தகலந்த காலத்து இவருக்கு ஆண்டு பதினாறுஎனக் கீழ்க்கண்ட வெண்பாக்கடும். அது,

“அப்பருக்கெண் பத்தொன் றருள்வாத லுரருக்குச்
செப்பியா வெட்டினிற் றெய்லிகம்—இப்புவிற்
சுந்தராக்கு முவாறு தொன் றான சம்பந்தர்
கத்தம் பதினா றறி.

என்பது.

பெரியபுராணம் சம்பந்தபூர்த்திகளைத் தவிர்த்து ஏனையோர்க்கு வயது கூறவில்லை. “திருவளர் ஞானத்தலைவர் திருமணஞ்செய்தருளுதற்குப், பருவயது வென் றெண்ணி யறிவிக்கும் பாங்களைந்தார்” என்று அப்பராணத்தில் சொல்வதால் அவர்க்கு மணஞ்செய்யும் பருவம் வந்ததெனக் கொள்ளலாம். அக்காலத்தில் மணஞ்செய்யும் பருவத்தை ஆணுக்குப் பதினாறும், பெண்ணுக்குப் பனிரண்டும் எனக் கொண்டிருந்தனர் என்று சொல்வதற்கு ஆதாரங்கள் பலவுள். மணமுடிந்த காலமும், சொதியிற் கலந்த காலமும் ஒன்றேயாதலால் இவருக்கு “அந்தம் பதினாறறி” என்று வெண்பாவில் கூறியிருப்பது பொருத்தமுடையதேயாம். திருவாவுச் சுவாமிநாதர் சீகரபுரத்தில் முதலில் சந்தித்தபோது இவருக்கு உபாயமாய்க் கிடந்தது. எட்டாம் வயது கடைபெறுங்காலம். அதற்குப் பிறகு சில காலம் சீகரபுரத்தில் தங்கியிருந்து பின்னரே தலையாத்திரை செய்யப்பெற்றபட்டனர். அப்போது இவருக்கு எட்டுவயதெனக் கொண்டால் அது முதல் திருமணம் நடக்கும்வரையுள்ள காலம் எட்டு ஆண்டுகளாகும். திருப்புகலார், திருவீழியிழலை, மதுரை முதலிய சில தலங்களில் நீண்டகாலம் தங்கியிருந்தனர். இவர் திருச்செங்காட்டிற்கு வந்ததற்கு முன் செய்த யாத்திரை 3, 4 ஆண்டுகள் சென்றிருக்கலாம். இவர் சொதியில் கலந்தது திருத்தொண்டரை முதலில் சந்தித்ததற்கு 4, 5 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் தாம். சொதியில் கலந்தகாலம் கி. பி. 655-க்குச் சிறிது காலம் முன்னே யிருக்கலாம். இவர் சம்மணரையும், பெளத்தரையும் வாதில் வென்று சைவத்தைப் பரவச்செய்தனர். ஹனுமையிருந்த பாண்டிய அரசரோடு சைவத்தைத் தழுவச்செய்தனர். திருமுறைகண்ட புராணத்தில் இவர் பாடியனவாகக் கூறிய பதிகங்களின் தொகை 1600. இப்பொழுதுள்ளன 384. இவர் சரித்திரத்தை வாகிப்போர் அப்பர் சுவாமிகள் சரித்திரத்தையும், திருமுறை வகுப்பையும் சேர்த்து வாகித்தல் வேண்டும்.

அப்பர் சுவாமிகள் :—இவர்க்குத் திருவாவுக்காக, வாகிசர் என னும் மறுபெயர்களு முண்டு. கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாசியில் 800 காலத்தில் ஒரு பகுதியாகிய திருமுனைப்பாடி காலத்தில் திருவாமூரில் அவர்

தரித்தனர். மருள் நீக்கியார் என்பது அவரது பிள்ளைத்திருமாயம். உலக நிலையாமையை உணர்ந்த இவர் அறத்துறந்து ஆருகடேம உண்மை தெரி எனக்கருதி அம்மதத்தைத் தழுவி ஒருகலாயினார். சமணபள்ளியிருக்கும் பாடலிபுத்திர மெனலும் நகரத்தைச்சார்ந்து சமணரால்களோ ளனது கற்றும், சமணர் பலருக்குக் கற்பித்தும் அவர்களால் மதிக்கப் பெற்று அவர்கள் அளித்த தருமசேனா என்னும் கிறிப்பப்பெயரோடும் வதிந்தனர். பிறகு குலேநாய இவரை அடைந்து வருத்தியதும், இவர் ஆருகத்தையிட்டுச் சைவத்தைக் கடைப்பிடித்ததும் யாவரும்றிந்தனவே. இவர் சைவமதத்தைத் தழுவி யபின்னர் வதிந்தது திருவநிகை என்னுந் தலத்தில். அக்காலத்தில் திருவநிகை, பாடலிபுத்திரம் முதலிய இடங்கள் காஞ்சியை ராஜதானியாகக் கொண்டிருந்த பல்லவ அரசன் ஆட்சியில் இருந்தன. அவ்வரசன் பெயர் மகேந்திரவர்மன். அவன் ஹனுமத்தைச்சார்ந்தவன். சமண அடிகள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அப்பரை நீற்றறையி லிருத்தியவனும், அவர் தலையெக்காலால் இடற யானையை வலியவனும், கல்லில்கட்டிக் கடலில் போட்டவனும் இம்மகேந்திரனை பிறகு தான், செய்தன அனைத்தும் பெருத்தவற்றை அறிந்து இரங்கித் திருவநிகை சென்று அப்பர்சுவாமிகள் சாணங்களைப் புணையாகக்கொண்டு அவர் திருவருளால் சைவனாயினன். பித்தி பாடலிபுத்திரத்திலிருந்த ஹனுமப் பள்ளிகளை இடித்துத் திருவநிகையில் சிலபெருமானுக்குத் தன் பெயரால் குணபரேசகரம் என்னும் ஆலயமமைத்தான். குணபரன் என்பது மகேந்திரனது கிறிப்பப் பெயர்களில் ஒன்று. இப்பொழுது வழங்கும் பெரியபுராணப் பிரதிகளில் அவ்வாலயம் குணதரேசகரம் என்று காணப்படுகிறது. மகேந்திரன் கி. பி. 600 முதல்கொண்டு 625-30வரை ஆட்சிபுரிந்தவன். இவனுக்கி முற்பாசியில் இவன் சைவனாகியிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. சைவனான பிறகே திருவநிகை, வல்லம், தளவனூர், சீயமங்கலம், பல்லாவரம், திரிசிராய்ப்பள்ளி முதலிய இடங்களில் சிவன் கோயிலும், மகேந்திரவாடி பென்னும் இடத்தில் விஷ்ணு கோயிலும் இவனால் அமைக்கப்பட்டன. திரிசிராய்ப்பள்ளியில் இவன்காலத்து ஏற்பட்ட கல்வெட்டில் அடியில்கண்ட வரிகள் காணப்படுகின்றன: அவை,

“गुणभरनामानि राजन्यनेन विज्ञेन विज्ञेति ज्ञानम् ।

प्रयत्नाच्चिराय लोके विप्रश्रवतेः परावृत्तम् ॥”

என்பன.

இவற்றின்பொருள் ‘விங்கத்தை வழிபடும் குணபரன் என்னும்பெயரோடு கூடிய அரசன் இத்த லிங்கத்தினால் (பெற்ற) விபட்சவிக்ருத்தியிலிருந்து

திரும்பிய ஞானம் உலகத்தில் நீண்டகாலம் நிலைநிற்பதாக என்பது, விபட்சவிருத்தி—ஐனமதம்.

இதில் அவ்வாசன் ஸ்ரீராமதந்தைப்பற்றியிருந்ததைவிட்டுச் சைவனுடைய சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேற்கண்ட கோயில்களைக் கட்டுவதற்குப் பல ஆண்டுகள் சென்றிருக்க வேண்டுமாதலால் இவன் ஆட்சி முற்பாதிமில் இவன் சைவனுடையிருக்கலாமென்று சொன்னான். அஃதாவது கி. பி. 613, 614-ஆம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருக்கலாம். அப்பர் சுவாமிகள் ஐனமதத்தைவிட்டுச் சைவமதத்தைப்பற்றியது கி. பி. 610-ம் ஆண்டையாட்டியிருக்கலாம். பிறகு சுவாமிகள் நிருவாகிகையில் விவரபுரமாரைக் குத்தொண்டு செய்துகொண்டு பல ஆண்டுகள் இருந்தனர். மிகக்குத் தொண்டு செய்துகொண்டு பல ஆண்டுகள் இருந்தனர். பின்னரு அடைந்தனன். அவன் ஆட்சி கி. பி. 660-ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னரு மிருத்ததென்பர் பொபசா துப்பில். கி. பி. 640-ஆம் ஆண்டில் யுவான் சுவாங் எனப் பெயரிய சீனதேசயாத்திரிகள் நாகிம்மவர்மன் தலைகராகிய காலுக்குவந்து அங்குச் சிலகாலம் தங்கியிருந்தனர். அவர் பெளத்தர். அக்காலத்தில் காஞ்சிநகரத்தில் புத்தப்பள்ளிகள் நூற்றுக்குமேல் இருந்தனவென்றும், பெளத்த சங்கியாசிகள் பதினாயிரம்பேர் இருந்தனவென்றும், ஐனமத ஆலயங்கள் பல் இருந்தனவென்றும் அவர் தாமமுதிய புத்தகத்தில் சொல்லியிருக்கின்றனர். இவர் காஞ்சியிருந்திரு முன் கன்னேசி நகரத்தரசன் ஹர்ஷவர்மத்தனிடத்தில் சிலகாலம் தங்கியிருந்தனர். ஹர்ஷ சரித்திரம் முதலியபுத்திய பட்டபாணர் என்னும் பிசுத்திபெற்ற வடமொழிப்புலவர் அக்காலத்தில் இருந்தவர். இந்தக் காலமெல்லாம் அப்பர் சுவாமிகள் நிருவாகிகையில் வசித்தகாலம்.

சைவநெறியைத் தழுவிவாழ்ந்து அப்பர் சுவாமிகளுக்கு வயதென்ன என்பதை விசாரிப்போம். சிலரைப்போல் மணவி, மங்கன் அல்லது மாதா, பிதா முதலியவர்களிடத்து உதித்த மனவருத்தத்தினாலாவது, வறுமை பெண்ணைசேர்போன்ற பிற வேறுதக்களினாலாவது பிற மதத்தையும், ஸ்ரீராமதந்தையும் அப்பர் சுவாமிகள் ஏற்றவாற்றும். உலகவாழ்வும், இம் பெரியின் வாயிலாவதும் இன்பமும் நிலவாபுனை உணர்ந்து உண்மை நெறியையாராய்ந்து கடைப்பிடிக்க வேண்டியவர். அவர் ஐனமத நெறியைப் பற்றுவதற்கு முன் செய்த காரியங்கள் இன்னவென்பதைப் பின் கண்ட செய்திகள் காட்டும். அவை,

“மாதின்மனத் துயரொழிப மருணிக்கி யார்நிரம்பித்
தேசநெறி நிலையாமை கண்டறங்கன் செய்வாராய்ச்

காசினிமேற் புகழ்விளங்க நீதியாயித் துக் கருணையினால்
ஆதிவரச் சாலைகளுந் தண்ணீர்ப்பங் தருமமைப்பார்.”

“காவளர்த்துங் குளத்தொட்டுங் கட்டாபு வழுபாமல்
மேலினர்க்கு வேண்டுமன மகிழ்த்தளித்தும் விருத்தளித்தும்
காவலர்க்கு வனம்பெருக கங்கியுநா னிவந்துள்ளோள்
யாவருக்குத் தவிராது வீகைவினேத் துறைநின்றார்.”

“நில்லாத வலையெல்பு கண்டுநிலை பரவாழ்க்கை
அல்லெனென் றறத்துறத்து சமயந்த ளானவற்றி
னல்லாறு தெரிந்துணர்ந்து கம்பரகு ளாமையினால்
கொல்லாமை மறந்துறையு மமண்சமயங் குறுகுவார்.”

(திருநா—புராணம்.) என்பன.

இப்பாட்டுக்களிற் ஈண்டனவற்றைச் செய்யக் காலமும் ஆற்றலும் வேண்டும். எல்லாவற்றையும் யோசிக்க இவர் ஐனமதராயினகாலத்து இவருக்கு 25 வயது இருத்திருக்கலாமென்று கொள்வது தவறாக தென்னலாம். இவர் ஐனமதரான பின்னர்ச் செய்தன இன்னவென்பதைப் பின்வரும் செய்திகள் காட்டும். அவை,

“அங்கவரு மமண்சமயத் தருங்கலே லானவெலாம்
பொங்குமுணர் ஏறப்பயின்றே யக்கெறியிற் புலன்கிறப்பத்
துங்கமுழு வுடற்சமணர் சூழ்த்துமகிழ் வாரவளர்க்குத்
தங்களின்மே லாத்தரும் சேனரெனும் பெயர்கொடுத்தார்.”

“அத்துறையின் மிக்கொ மமைதியினு லகலிடத்திற்
சித்தநெறி யறியாத சேரரையும் லாநில்கண்
உய்த்தவணர் வினிலவென்றே யுலகின்க ணையியுடைய
வித்தகரா யமண்சமயத் தலைமையினின் மெம்பட்டார்.”

(திருநா—புராணம்.) என்பன.

சமயநூல்களை எல்லாம் கன்காராய்த்தனர். பிற சமயிகளோடு வாது புரிந்து ஐனமதத்தை ஈவன் றச்செய்தனர். ஐனமத அடிகளில் யாவரினும் மேம்பட்ட நிலையை அடைந்தனர். ஐனமதத்திற்கே பேசிலக்காய் விளங்கினர். இவர் சைவநெறியைத் தழுவிவாழ்ந்து ஐனமத தங்கன் சமயம் அத்தோடு ஒழிந்துபோய்விடுமோ என்று பயத்தனர். பின் கண்ட செய்திப்பகுதிகள் இதை விளக்கும். அவை,

“மருவு நம்பெருஞ் சமயம்வீழ் ததுவென மருள்வார்.”
“மலையும் பஞ்சம யங்கனும் வென்றும் நவரால்
நிலையும் பெற்றவித் தெறியினி யழித்ததென் றழுங்கி.”

“இவ்வகைப்பல வண்ணங்கள் துயருடனீண்டு மெய்யவைத்திற் மறித்திடிவ் வேந்தனும் வெகுண்டு சைவ நுகரும் விருத்திபுத் தவிர்க்கும் நினைநாடு செயலுதன்.”

(திருநா—புராணம்.) என்பன.

சைவர்களோ அப்பர் சைவரானதால். தங்கள் மதம் பெரிய வெற்றியை அடைந்ததாகக் கருதி உதவவும் கொண்டாடினர். அது,

“பரசுங்கரு ணைப்பெரி யோனருள்

பறிப்புண் ணே யோர்வெந் பாழ்படவத்

தரகிங்குள் பெற்றுல குப்ததென

வடியார்புடை குழிநி கைப்பிதான்

முசம்பட சுத்துடி தண்ணுமையாழ்

முழவங்கிளை தூத்துடி கண்டையுடன்

நிரைசங்கொலி யெங்கு முழங்குதலா

வெயோகட வெண்ணி னைந்துளதே.”

(திருநா—புராணம்.) என்ற செய்யுளால் விளங்கும்.

மேற்கண்டவற்றை யெல்லாம் பரியலோகித்துப் பார்த்தால் அப்பர் ஐந்து மத்தியில் இந்நிலைமையை அடைய 15 ஆண்டுகளாவது சென்றிருத்தல் வேண்டும். இவர் சைவத்தை மீட்டும் தழுவினால்தான் இருக்கு வயது கற்பனை ஒன்று இருத்தென்று கொள்ளலாம்.

அப்பர் சுவாமிகள் திருவதிகையிலிருந்து தலையாத்திரை செய்யப் புறப் பட்டுத் திருவெண்ணைய நல்லூர், திருக்கோவலூர், பெண்ணாகடம் முதலிய தலங்களில் சிவபிரானை வணங்கிச் சிதம்பரம் வந்தனர். அங்குச் சில நாள் தங்கியிருக்கும் காலத்து ஞானசம்பந்த முர்த்திகளுக்குத் திருமுலைப் பால் ஊட்டிய விருத்தாந்தத்தை அடியார்கள் சொல்லக்கேட்டு அவரை வணங்குதற்குச் சிகாழி வந்தனர். அடிகள் காழிக்கு வந்தகாலத்துத் திரு ஞான சம்பந்தமூர்த்திகள் திருமுலைப் பால் பெட்டிப் பெற்று ஆண்டு கள் ஆயின. அக்காலத்து அப்பர் சுவாமிகள் தேகத்தில் வயது முதிர்ச்சி யால் கடுக்கமிருந்ததென்று சொன்னேன். சிலர் “திருமேனி தனிலகை வும்” என்று ‘ஆனந்த பரவசத்தரவாய தளர்ந்தடைய புணர்ந்தும்’ என்பர். அவர் கூற்றுப் பெருந்த முடையதென்று தோன்றவில்லை. அப்பர் சுவாமிகளுக்கு எழுபதாண்டுக்குமேல் இருக்கவேண்டும். இதனால் சுவாமிகள் திருவதிகையில் சற்றேறத்தகுறைய முப்புதாண்டுகள் வழிந்தனரென்று கொள்ளலாம். சிகாழியில் திருஞானசம்பந்த அடிகளோடு சிலநாள் உடனுறைந்து பின்னர் தலையாத்திரை செய்யப் புறப்பட்டனர். முறுப்புடிப் திருப்புதுலூரில் ஞானசம்பந்த மூர்த்திகளைச் சந்தித்தனர். சந்தித்தது, சம்

பந்தமூர்த்தி அடிகள் திருச்செங்காட்டங்குடியில் சிறுத்தொண்ட அடிகளைச் சந்தித்ததற்குப் பின்னர். சிகாழியில் உடனுறைந்ததற்கும் திருப்புதுலூரில் சந்தித்ததற்கும் இடையில் நான்காண்டுகள் சென்றிருக்கலாம். திருப்புதுலூரில் சிறுத்தொண்டர், நீலகங்கர் முதலிய அடிகளும்வா, பரவரும் முருக னார் மடத்தில், அவர் குறைவறுக்க உடனுறைந்தனர். பின் கண்ட தெய்யுடிகள் இதை விளக்கும். அவை,

“பிள்ளையா ரொழுத்தருள் பெருவிருப்பால் வரகீசர்

உள்ளமகிழ் தெதிர்கொண்ட குடனுறைபு நாளின்கண்

வள்ளலார் சிறுத்தொண்டர் மற்றவர்பா லெழுந்தருள்

எள்ளருஞ்சிர் நீலகங்கர் தாமுள்ளமுத் தருளினார்.”

“ஆங்கணைய மலர்களுட் னப்பதியி லந்தனாரம்

ஒங்குபுகழ் முருகனார் திருமடத்தி லுடனாகப்

பாங்கிலவருஞ் சீரடியார் பலருமுடன் பயில்கணமை

நீங்கரிய திருத்தொண்டி னிலையுணர்ந்து நிகழ்கின்றார்.”

“திருப்பதிகச் செத்தமிழின் நிரம்போற்றி மகிழ்வுற்றுப்

பொருப்பபரையன் மடப்பாவையிடப்பாகர் பொற்றூளில்

விருப்படைய திருத்தொண்டர் பெருமையினே லிசித்துரைத்தங்

கொருப்புகிங் கையினுர்க ளுடனுறைவின் பயன்பெற்றார்.”

(திருநா—புராணம்.) எனவும்,

“காலினுக் காகரும் நம்பிசீர் முருககு மற்று நாமச்

சேவுகைத் தவாநிருத் தொண்டா னவர்களுமுன் சென்று சிதப்

பூவினிற் பொலிபுனற் புதலியார் போதகத் தெதிர் பணிக் தே

மேவமற் றவருடன் கூடவே விமலர்கோ யிலைய டைத்தார்.”

* * * * *

“நீலகக் கழகளு நிகழ்கிறுத் தொண்டரு

முடனானைத் தெய்து நீர்மைச்

சிலமெய்த் தவர்களுங் கூடவே கும்பிடுஞ்

செய்கைகேள் நின்ற வாய்மைச்

சால்பின்மிக் குயாநிருத் தொண்டினுண் யைத்திறச்

தன் னையே தெளிய நாடித்

கர்வமுய்த் தவர்களோ டனவளா லிக்கலந்

தருளினார் காழி நாள்.” (திருநா—புராணம்.) எனவும் வருவன.

இவ்வாறு அடியார்கள் திருப்புதுலூரி லுடனுறைந்ததை நான்குமத்தாண்டுகள் சரித்திரத்திற் சொல்லியவற்றோடு சேர்த்து யோசித்தால், அது கி. பி. 650-ஆம் ஆண்டுக்குச் சிறிதுகால முன்னராய் இருக்கலாமென்று நினைப்ப

தற்கு இடம்கொடுக்கும். இவ்விடத்து நாம் கவனிக்கவேண்டிய வேறொரு செய்தியுமுள்ளது. ஞானசம்பந்த புராணிகள் சிறுத்தொண்டரைச் திருச் செங்காட்டங்குடியில் சங்கித்தகாலத்துச் சீராளருக்கு மூன்று வயதென்று சொன்னேன். திருப்புகளூரில் உடனுறைத்தது அதற்குப் பிறகுதான். அஃது, எம்பெருமான் பைரவராய்வந்து பிள்ளைக்கறி வேண்டியதற்கு முத்தியது. பிள்ளைக்கறி வேண்டியகாலத்துச் சீராளருக்கு வயது ஐந்து என்பது பின்கண்ட பெரியபுராணச் செய்யுட்களால் விளங்கும். அவை, “பைரவரும், ஈரமுண்ணப் படுக்கும் பகவும் ஈரபசுவாம்; உண்பதஞ்சு பிராயத்தி ஊறுப்பின் மறுவீண்டுறல்” எனவும்,

“வள்ள வாகு மணையாரை கோக்கி வந்த மாதவர் தா

முன்ன மகிழ வமுதுசெய விசைத்தார் குடிக்கோர் சிறுவனுமாய்ப் கொன்றும் பிராய மைத்துளனு யறுப்பிற் குறைபாட்டின் பித்தாய் பிள்ளை பிடிக்க வந்தது பிராய வரித்து சமைக்கப் பெறினென்றார்.”

* * * * *

“மனைவி யார்தம் முகநோக்கி மற்றித் திறத்து மைத்தத் தமை நிறைவு நிரம்ப நிதினொடுத்தார். மருவா குளரே கோரினென்று தனையன் மனைவித் தீண்டித் தாயிவாரினைத் தாழ்மே னனையிற் குய்ய நீயயத்தான் மனை யழைப்போ யியாமென்றார்” (சிறுத்தொண்ட—புராணம்.) எனவும் வருவன.

திருப்புகளூரில் அடியார்கள் உடனுறைத்தது சீராளருடைய மூன்றாம் ஆண்டிலும் ஐந்தாமாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலே ஆம்.

பிறகு சம்பந்தபூர்த்திகளும் திருநாவுக்கரசும் சில தலங்கள் சென்று திருவீழியிழைவந்து நீண்டகாலத் தங்கினார். அங்கிருந்து இருவரும் புறப்பட்டிப் பல தலங்களுக்குச் சென்று வேதாரணியம் வந்தனர். அவ்விடமிருந்து சம்பந்தபூர்த்தியடிகள் அப்பர் சுவாமிகளோ விட்டுப்பிளிந்து மதுரை சென்றனர். அப்பர் சுவாமிகள் வேதாரணியத்தையிட்டுப் புறப்பட்டுத் திருவீழியிழை சென்று சிலகாலம் அங்குத் தங்கியிருந்தனர். பின்னர் தலயாத்திரை செய்யவேண்டும் விருப்புத்துண்டை, சாவிநி இருகரையிலு முன்ன தலங்களுக்கெல்லாங் சென்று பாமசிவனை வணங்கி, மழகாட்டுத் தலங்களுக்குச் சென்று அங்குமவரைத்தொழுது திருமுனைப்பாடி, ஈர சென்றனர். அண்ணாமலையாரை வணங்கித் தொண்டைநாடு சென்றனர். கச்சி ஏகம்பரை வழிப்பட்டுப் பின்னும் பல தலங்களுக்குச் சென்று திருக் காளத்தி வந்தனர். அது தென்னகையாய் எனப் பெயர்பெற்றது. திருக் காளத்திச்சுரரை வணங்கும்பொழுது வடகைலை சென்று சிலபெருமனைத் தொழவேண்டு மென்றும் பெருங்காதலை அடைந்தார். அங்கிருந்து புறப்

பட்டு இடையிலுள்ள காடு, காடு, மலை, யாறு முதலியனவற்றை பெல்லாங் கடத்து கரையிலுந்து விகவேச்சுரரை வணங்கினார். புகைவண்டியும் பின் சாரத்தகத்திபுறள்ள இக்காலத்தில் காசிபோவதுபோல் அக்காலத்தில் போவது எரிதல்ல. போவதற்கு வேண்டிய சென்கரியங்க னெல்லாம் மிகவுந் குறைவாயிருந்தகாலம். அப்பர் சுவாமிகள் தளர்ந்த யாக்கையொடு கடத்தே போகவேண்டும். காசிபோய்ச் செரவே நீண்டதான் பிடித்திருக்க வேண்டும். அங்கிருந்து புறப்பட்டு வடக்குகோக்கிச் சென்று, பெருங் கரையோக்கேட்டது பாலேக்கச்சுர மடைந்தனர். கச்சுமூலப்பலங்களை உண்ணுதலும்பற்றது. தேகத்திலுள்ள தலைசெய்தது. கால்கள் தேய்ந்து போயின. கையால் தாலிச்சென்றனர். கைகளுக்கே தயங்கினர். மார்பினால் கைக்கு சென்றனர். மார்பின் தகையுந் தேய்ந்தது. எலும்புகள்முறித் தன. பிறகு புரண்டிப்போயினார். அங்கெல்லாவங் குறைந்தது. செயல்பற்றி இருந்தனர். அப்பொழுது, பாமசிவன் தலவேடங் கொண்டு வந்து இவருக்கு அருளியது யாவருமறிந்ததே. ஒரு பொய்க்கையெக்காட்டி அதில் முழுகினால் திருவையாற்றில், ‘கைலாயில் எய்மிருக்குத் திருக்கோலத்தொடு மயமைக் காண்பாய்’ என அப்பர் அவ்வாறே முழுகித் திருவையாறடைந்தனர். அப்பர் சுவாமிகள் சம்பந்தபூர்த்திகளைத் திருமறைக்காட்டில் பிரித்த காலத்துக்கும், பொய்க்கையில் முழுகித் திருவையாறு அடைந்ததற்குமிடையில் சில ஆண்டுகளாவது சென்றிருத்தல் வேண்டும். திருவையாற்றில் சிலசான் தங்கித் திருப்புகளூருக்குத் சென்றனர். அங்கே,

“தங்கித் திருத்தொண்டை செய்யவர் தம்பிரானு ருள்பெற்றதுத் திங்களுராய் மறுத்தேயுந் திருமடமாங் கொன்று செய்தார்.”

(திருநா—புராணம்.)

அம்மடத்தின் ஒரு பகுதி இப்பொழுதுமுள்ளது. அதில் நீண்டதாள் தங்கி இருந்தனர். மதுரை சென்ற சம்பந்தபூர்த்திகள் அவண் வந்து அப்பரைச் சங்கித்தனர். வேதாரணியத்தில் பிரித்ததற்கும் திருப்புகளூருத்தியில் சங்கித்ததற்கு மிடையில் பல ஆண்டுகள் கழித்திருத்தல் வேண்டும். பிறகு சம்பந்தபூர்த்தி சுவாமிகள் வடகாட்டிலுள்ள காஞ்சி முதலிய தலங்களுக்குச் சென்றனர். அப்பர் சுவாமிகள் மதுரைசென்று பாண்டமாரதேவியார், பாண்டியன், குலச்சிறையார் இவர்களால் உபசரிக்கப்பெற்று அங்குத்தங்கியிருந்தனர். பிறகு இராமேச்சுரம், திருநெல்வேலி, பாண்டி, காட்டில் மறுமுன்ன தலங்கள் இவற்றிற்குச் சென்று இறைவனை இறைஞ்சிச் சொழார்வெந்து, பல தலங்களுக்கும் சென்று வணங்கிப் புதலார்வத்து தங்கினார். அங்குப் பலாநல் வதித்து சிவனது குஞ்சிதபாதத்தை அடைந்தனர். அடைந்தகாலம் கி. பி. அறுதாற்றைம்பத்தாண்டை ஒட்டி இருந்தல் வேண்டும். சம்பந்தபூர்த்திகளைத் திருப்புகளூருத்தியில் பிரித்தபின் இவர்

தென்னாட்டில் யாத்திரை செய்தகாலமும், திருப்பதலூரில்லதித்தகாலமும் இவர் இவ்வுலகிலிருந்தன. பெரிய புராணத்தில் இவர் தியாகமடைந்த காலத்து இவருக்கு வயது இன்னதென்று கூட்டவில்லை. முதிர்ந்த வயதின்மேலும் அறியலாம்.

இவர் காலத்திலேயே சைவத்தில் பல உட்பிரிவுகளுண்டாகி, அவ்வ தமிழ்நாட்டிலும் பரவியிருந்தன வென்பது அவர்பாடிய பின்கண்ட திருவாரூர் தேவாரத்தில் தெரிகிறது. அது,

“அருமணித் தடம்பூண் முலையாம் பையனோ டருளிப்பாடி
உரிமையிற் றொருவா ருருத்திர பல்கணத்தார்
விரிசடை விரதிக ளத்தணர் சைவர் பாசுபதர் சுபாலிகன்
தெருவினிற் பொலியுந் திருவாரூ ரம்மாளே” என்பது.

இவர்பாடிய பதிகங்களின் தொகை திருமுறைகண்ட புராணத்தில் சொல்லியபடி 49000. இதைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவள்ளியூர்ப் பதிசத்தில் “இணைகொளே செழுநூ றிருபனுவ லீன்றவன் றிருசாலிணக் கரையன்” எனக்குறிக்கின்றனர். இப்பொழுதுள்ளன 311. இவர் ஐஜன ராயிருத்தபொழுது பெளத்தரோடு வாதுசெய்து வென்றனர். ஐஜனனுயிருந்த பல்லவ அரசன் மகேந்திரவாமனைச் சைவனுக்கினர். இவர் சரித்திரத்தை வாகிப்போர் சம்பந்தமுர்த்திசுவாமிகள் சரித்திரத்தையும், திருமுறை வகுப்பையும் சேர்த்து வாகித்தல் வேண்டும்.

சுந்தரமூர்த்தி அடிகள்:—திருமுனைப்பாடி காட்டில் திருவாலூரில் அலத்தரித்தவர். தம்பிரான்தோழர், சாவலூரர் முதலிய பல மறுபெயர்கள் இவருக்குண்டு. இவர் அப்பர், சம்பந்தருக்குக் காலத்தால் பித்தியவன். இவர் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையில் அவர்கள் பெயரைவைத்துப் பாடியிருப்பது மன்றிப் பதிகங்களிலும் அவ்வாறே பாடியிருக்கின்றனர். அது,

“தாவின்மிலை யரையன் னொரு தமிழ்நானசம் பத்தன்
யாவர்சில னடியார்களுக் கடியானடித் தொண்டன்
தேவன் றிருக் கேதாரத்தை யூரன்னுரை செய்யத்
பாலின் றமிழ் வல்லார்பா லோகத்திருப் பாரே”

திருக்கேதாரப் பதிகம்.) என்பது. அப்பர், சம்பந்தர் இவர்கள் கி. பி. அறுநூற்றாண்டைத்தொடர்ந்த சில னது குறுகியதொரு அடைந்தனமென்று கொள்ளலாமென்றேன். இதனால் சுந்தரமூர்த்திகள் கி. பி. 655-க்குப் பிந்திய ஒருகாலத்திலிருந்தவராவர்.

வரகுணபாண்டியன் II என்பான் மதுரையில் கி. பி. 862-3ல் பட்டம் பெற்றான். இவன் சும்பகோணத்துக்குத் திருப்பதம்பயம் என்னும் ஊரில் பெரும் போர்ப்பிடித்து அபராத விதராவர் என்னும் அரசனைக் கொன்று வெற்றிபெற்று அருகிலுள்ள திருவிடைமருதூரை அடைந்து மகாலிங்கத்தினிடத்து அளப்பரிய பத்திசெய்வானுயினான். வரதேவர்முகன் சரித்திரத்தில் இவனைப்பற்றி விவரமாகச் சொல்லுவேன். அதைப் பார்த்து. இவன் பத்தியின் மேன்மையைப்புகழ்ந்து வரதேவராகப் பட்டமுன் தழுகள், நம்பியாண்டார் நம்பி என்ற முவரும் பாடியிருக்கின்றனர். இவன் காலத்திலாவது அதற்குப் பின்னராவது சுந்தரமூர்த்திகள் இருந்திருந்தால், தம்காலத்திலும், அதற்குமுன் ஒரு கால அளவவரையிலும் இருந்த சிவனடியார்கள் பெயரைத்தொகுத்துத் திருத்தொண்டத் தொகை பாடிய அவர், பாமசிவபக்தனாகிய இப்பாண்டிய அரசனது பெயரை அத்தொகையில் வைத்துப் பாடாதிருக்கமாட்டார். இதுகொண்டு சுந்தரமூர்த்திகள், வரகுணன் II என்பான் காலத்திற்கு முந்தியவர் என்பதில் ஐயம் ஒரு சிறிதுமில்லை என்று கொள்ளலாம். இதனால் கி. பி. 655-க்கும கி. பி. 862-க்கும் இடையிலிருந்தவர் ஆரூரர் என்றறியலாம்.

நிற்க, சுந்தரமூர்த்திகளும், சோமான் பெருமானையுமும் மதுரை சென்றகாலத்துப் பாண்டிய அரசனும், அக்காலத்தில் மதுரையில் வசித்துக்கொண்டிருந்த அவன் மாப்பிள்ளையாகிய சோழனும் அவர்களை வரவேற்று உபசரித்தார்கள் என்பது பெரியபுராணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அது,

“தென்னவர்கோன் மகளாரைத் திருவேட்டி முன்னரே
மதுரையினரை நகரின் கண் ணிணிதிருத்த சோழனார்
அன்னவர்க ளைக் கூட வணையவ ளாகுங்குடி
மன்னுதிரு வாலவரப் பணிக்கோலில் வந்தணைந்தார்”

(சோமான்—புராணம்.) என்பது.

மதுரை நகரின் கண் ணிணிதிருத்த சோழனார் என்று சொல்லியிருப்பது தஞ்சையைத் தலைநகராகக்கொண்ட விஜயாலயன் என்னும் சோழனுயிருத்தற்குக்கூடாது. அவன் பராக்ஷிராமசாஸி. அயல் அரசர்களின் ஆக்கிரமணத்தால் இருந்த இடம் தெரியாது புதலும் வலியும் குன்றியிருந்த சோழ வம்சத்தை, மிக்க புதலும் வலியுமுள்ளதாகி நிலைநாட்டினவன். இவன் சரித்திரத்தை வாகிப்போர், இவன் மாமனார் ஆதரவில் மதுரையில் இனி திருந்து காலத்தைப்போக்க அவகாசமில்லாதவன் என்று எளிதினுரைலாம். அவன் நரடு, நகரம் இன்னதென்று அறியக்கூடாதவனாய் இவனுக்கு முன் சோழவம்சத்திலுள்ளவரில் ஒருவனுயிருத்தல் வேண்டும்.

விஜயாலயன் கி. பி. 849-ல் பட்டம்பெற்றவன். இவனுக்குப் பின்னர் பட்டம்பெற்றவர்களும் பாக்கிரமசாலிகளாய்த் தங்கள் ஆட்சியையப் பாவச் செய்வதே கருத்தாயிருந்தார்கள். ஆரலால் சந்தரபுரத்தின்கள் மதுரை சென்ற காலம் கி. பி. 849-க்கு முந்தியிருத்தல்வேண்டும்.

சந்தரபுரத்தின்களும், சோமான் பெருமாளும் சமகாலத்தவர் என்பது பெரியபுராணத்தால் கனகநியப்பட்டுத்தொன்றும். சோமான் பெருமாளுக்குக் கழறிற்றறிவார் என்றும் ஒரு பெயருண்டு. பாணபத்திராபித்தில் திருமுக்கப்பாகரம் கொடுத்துச் சோமான் பெருமாளிடத்து அனுப்பினர் என்று பெரியபுராணமும், வேம்பத்தூரார் திருவீரையாடலும் தெளிவாய்க் கூறுகின்றன. பரஞ்சோதி முனிவர் திருவீரையாடலால் அக்காலத்து ஆட்சிபுரித்த பாண்டியன் வரகுணன் என்று அறியலாம். திருவீரையாடல்களில் ஆட்சிபுரித்த பாண்டியர்களின் பெயர்களைக் கொடுத்திருப்பதில் ஒரு வரகுணபாண்டியன்தான் காணப்படுகிறான். இக்காலப்பகுதித்துவக்கத்தில் கொடுத்திருக்கிற பாண்டிய சம்சாவளியைப் பார்ப்பதனால் இரண்டு வரகுணபாண்டியர்கள் ஆட்சிபுரித்தனர் என்பது அறியப்படுகிறது. கி. பி. 852-ல் பட்டம்பெற்றவரகுணன் சந்தரபுரத்தின்கள் சரலத்தவனல்லன் என்பதை மேலே காட்டியிருக்கிறேன். அவன் வரகுணன் II என்பவனாகியவன். சந்தரபுரத்தின்கள் காலத்தவன் வரகுணன் I என்பவனாகியிருத்தல். வேண்டும். அவன் வரகுணன் II என்பான் பிதாமகன். வரகுணன் II என்பான் காலத்தினக்கு ஒரு தலைமுறை முந்தியவன். கி. பி. 840-க்கு முன் வரகுணன் I என்பான் ஆட்சிபுரித்தவன் என்று கொள்வது பொருத்தமுடையதாம்.

இனி, சோமான் பெருமான் காலம் என்னவென்று ஆராய்வாம். முக்கியமான சோவம்சத்தரசர்களில் கடைசியாய் ஆட்சிபுரித்தவர் சோமான் பெருமான். இவர் மகமதியமதத்தைத்தழுவி மெக்காவுக்குப் போயினார் என்று ஒரு கதை மலையாளத்தில் வழங்குகின்றது. ஞானவுலா அல்லது ஆநிபுலா என்று வழங்கும் கைலாயவல்லா, சிவபெருமான்மீது அத்தாதி, நான்மணிமாலே முதலிய பாட்டுக்களைப் பாடியவரும்; சிவபெருமான் திருவருளால் கழறிற்றறிவார் ஆகியவரும்; நடராஜப்பெருமானது பாத்தச்சிலம்பொலி கேட்கப்பெற்றவருமாய் இருந்த பரம சிவபக்தராகிய இவர் சந்தரபுரத்தின்களோடு கைலாயம்சென்றனர் என்று பெரியபுராணம் முரசுரைக்கின்றது. இவர் ஆட்சியைவிட்டுச் சென்றது கி. பி. 825-ல் என்பர். அது முதற்கொண்டதான் கொல்லமாரண்டுத் துவக்கம். கிறிஸ்து பிறந்தது முதற்கொண்டு கரைக்கிராமாண்டில் 825-இக்கிறித்தால் கொல்லமான்டு இடைக்கும். ஆதலால் சந்தரபுரத்தின்கள் கைலாயம் சென்றது

1 கி. பி. 825-ஆம் ஆண்டாம். சிலர் கொல்லமாண்டுத் துவக்கத்திற்கு வேறு காரணம் கூறுவர். அவரும் சோமான்பெருமான் ஆட்சியைவிட்டுச் சென்றது கி. பி. 825-க்குச் சில ஆண்டுகள் முன்னே (பின்னே) என்பர். அவர் கொள்கை உண்மையாயின் சந்தரபுரத்தின்கள் கைலாயம் சென்றது கி. பி. 825-க்குச் சிறிதுகாலம் முன்னே (பின்னே) என்னலாம்.

சந்தரபுரத்தி கலாசிகன் சிவபெருமானால் திருமணத்தோலத்தோடு ஆட்கொள்ளப்பட்டபின் சிதம்பரம் சென்றார். அங்கே (கோயில்) பாடிய பதிகத்தில், “மண்ணுலகங் காலப்பூண்ட

உரியமையார் பல்லவர்க்குத் திறைகொடா மன்னவரை

மறுக்கஞ் செய்தும்

பெருமையாற் பலியுச்சிற் றம்பலத்தெம் பெருமாளீப்

பெற்ற மன்றே”

என்றும்,

திருக்கக்கிமேற்றனிப் பதிகத்தில்,

“பாருர்பல் லவனார் மதிந்காஞ்சி மாககர்வாய்ச்

சீராகும் புறவிற் றிருமேற் றனிச்சிவனே

யாருர னடியானடித் தொண்டனாரு ரன்சொன்ன

சீரூர் பாடல் வல்லார் சிவலோகஞ் சேர்வாரே”

என்றும்

பல்லவனைப் பாடியிருக்கின்றனர். பல்லவர்களுக்குக் காடவர் என்றும் பெயருண்டு. சந்தரபுரத்தின்கள் திருத்தொண்டத் தொகையில்,

“கடல்குழத்த வுலகெலாங் காக்கின்ற பெருமான்

காடவர்கோன் கழற்கிங்க னடியார்க்கு மடியேன்”

என்று

சொல்லியிருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. சிலர் கழற்கிங்கனுக்குக் காக்கின்ற என்னும் நிகழ்ச்சைப்பெயரரசு அடைமொழி கொடுத்திருப்பது சந்தரபுரத்தின்கள் காலத்தில் பல்லவ அரசனாயிருந்தவன் அவன் என்பதைக் காட்டும் என்பர். பல்லவ வம்சாவளியைப் பார்ப்பதால் கழற்கிங்கன் எனப் பெயரிய பல்லவ அரசன் ஒரு காலத்தாம் இருந்ததில்லை என்பது புலப்படும். கிங்கன் என்று முடியும்பெயரையுடைய ஒரு பல்லவ அரசனே அப்பெயர் சுட்டுமோ வெனில் கரகிங்கன், ராஜகிங்கன் போன்ற பெயரை யுடைய பல்லவ அரசர்கள் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியிலாவது எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியிலாவது இருந்ததில்லை. மேலும் பல்லவ அரசர்கள் அனைவரும் வடமொழிப்பெயர் உடையவர் என்பது வம்ச விருகூத்தைப் பார்ப்பதனால் அறியக்கிடக்கிறது. கழல் என்னும் சொல் சத்தத்தையிழச்சொல். தமிழுக்கே உரிய முதகம் அதனிலிருப்பது அதற்குச் சான்றும். ஆதலால் கலாசிகன் கழற்கிங்கன் என்றதைப் பல்லவ அரசர்

ஊது இயற்பியலாய்க் கொள்வதற்கிடமில்லை. புகழ்ப்பெயராயிருத்தல் வேண்டும் என்பது வெளி. சுந்தரமூர்த்திகள் காலத்துத் திருமுனைப்பாடி, காடு, சிதம்பரம் முதலிய இடங்களெல்லாம் பல்லவராட்சிக் குட்பட்டிருந்தன. அந்நூல்தான் சுவாமிகள் சிதம்பரம் பதிகத்தில் பல்லவனைப் பரிவுடன் பாடினார். இவர் காலத்தில் பல்லவ அரசனாயிருந்தவன் “சந்திரவர்மன்” அவன் கி.பி. 780 முதல் கி.பி. 830-வரை ஆட்சிபுரிந்தவன் என்பார். 50 ஆண்டுகள் அவன் ஆட்சியிருந்ததென்பதை மறுப்பாயில்லை. ஆனால் அவனது ஆட்சி கி.பி. 780-க்கும் சில ஆண்டுகள் பின்னர் ஆரம்பித்தது கி.பி. 830-க்குச் சில ஆண்டுகள் பின்னவரை இருந்ததென்பர் ரோடு நான் ஒவ்வகின்றேன். இவனுட்கியில் கி.பி. 804-ஆம் ஆண்டில் ராஜ்யாசனம் அரசன் கோலித்தன் III என்பான் காஞ்சிமேற் படை யெடுத்துவந்து வெற்றிபெற்றான். “சந்திரவர்மன்” அவனுக்குத் திறை கொடுக்கும்படி கேட்டது. அக்காலத்தில் சந்திரவர்மனுக்குத் திறை கொடுக்கும் சிற்றரசர்கள் திறை செலுத்துவதை மறுப்பதற்கிடம்கொடுத்தது. இதைக் குறிப்பிட்டுத்தான் “சந்தரமூர்த்திகள்” சிதம்பரப் பதிகத்தில் “பல்லவர்க்குத் திறைகொடா மன்னவன்” என்று கூறியதை அறியலாம். அவர் பாடிய காலம் கி.பி. 804-க்கும், கி.பி. 825-க்கும் இடையே இருக்கவேண்டும். பல்லவ அரசர்களில் மகேந்திரன் I என்பான் முதல், தரகிம்மன் II என்பான் வரை யாவரும் ஆழ்ந்த சிவபக்தர்கள்; ஆனால் விஷ்ணுத் துவேஷியல்லாதவர்கள். சில விஷ்ணு ஆலயத்திருப்பணியும் செய்திருக்கின்றனர். பரமேசுவரன் II என்பான் முதல், பித்தியிருத்தவர் கள் விஷ்ணு பக்தர்கள். ஆனால் சிவத்துவேஷியல்லாதவர்கள். சிவ திருப்பணியும் செய்திருக்கின்றனர். சந்திரவர்மனைச் சிவபக்தனென்றுச் சொல்லலாம். திரிசிராப்பள்ளி ஜில்லாவிலுள்ள ஆலம்பாக்கம் என்னும் ஊர் இவன் காலத்துத் தந்திரவர்ம மங்கலம் என்று இவன் பெயரால் அழைக்கப்பட்டது. அவ்விடமிலுள்ள கைலாசநாதர் கோயில் இவனால் அமைக்கப்பட்டதென்றும், அந்நிலை லிங்கத்திற்கு “சந்திர லிங்கம்” என்பது பெயராம் என்றும் தெரிகிறது. (E. P. Rep. 1910 p. 81 Inscription B. 723.) இவன் சிவபக்திமான் என்பது இதனாற் புலப்படும். சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் பரிவுடன் இவன் விஷயமாய்ச் சிவபரமனை வேண்டிய தற்குக் காரணமிதுவாம்.

சுந்தரமூர்த்திகள் பாடியது 38000 பதிகம் எனத் திருமுறைகண்டபுராணம்கூறும். இப்பொழுதுள்ளன நூறுபதிகங்களே. சுமயாசாரியர்கள் வயதைச்செல்லும் வெண்பா “சுந்தரர்க்கு முவாறு” என்னும். இவருக்கு மணம் பதினாறாம் வயதில் நடத்திருந்தால் இவர் தலயாத்திரை செய்தது பதிகம் பாடியது எல்லாம் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள்ளிருக்க வேண்டும்.

இவர் செய்த தலயாத்திரையைச் செய்யவும், 38000 பதிகங்களைப் பாடவும் அந்தக்காலம் போதுமாவென்றும் சங்கை எழும். பெரியபுராணம் இவர் வயதைக் குறிக்கவில்லை.

சிலர் சுந்தரமூர்த்திகள் பல்லவ அரசனாக இரண்டாவது நரசிம்மவர்மன் காலத்திருந்தவர் என்பார். அவன் எழும் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், எட்டாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலும் ஆட்சிபுரிந்தவன். அவன் எல்லையினைச் சிவபக்தியையுடையவன். பரமசிவனுக்குத் திருப்பணி அதிகம் செய்தவன். தான் வணங்குங் கடவுளாகிய சிவபெருமானுக்கு, அந்தரங்கபக்தனாகிய பல்லவனை அடிகள் அன்போடு புகழ்வது இயல்பே. அவ்வரசனுக்கு நரசிங்கன், நரசிங்கன் என்னும் பெயர்களுண்டு. கழற் சிங்கன் என்று அடிகள் சொல்லியிருப்பது அவனையே என்பார். இவர்கள் கொள்கையை அங்கீகரிக்கச் சில தடைகளுள். அடிகள் கோயில் பதிகத்தில் “பல்லவர்க்குத் திறைகொடா மன்னவன்” என்று சொல்லியிருப்பது அடிகள் காலத்திருந்த பல்லவ அரசனுக்குக் குறுநில மன்னர் சிலர் திறை செலுத்துவதை மறுத்தனர் என்பதைக் காட்டும். இரண்டாவது நரசிம்மனே மிக்க டிராக்கிரமசாலி. அவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தவர்கள் அவ்ளரிடத்து அன்பும், அச்சமுமுடையவர்களாயிருந்தார்கள். திறை செலுத்துவதை மறுப்போர் இருந்ததாக நினைப்பதற்கிடமில்லை. அவன் ஆட்சிக்காலம், குறுப்பும் முதலிய இல்லாதிருந்ததாகப் பிரதிபலிப்பெற்றது. அன்றியும் நான் மேற்கொள்ளியெல்லாம் இரண்டாவது நரசிம்மவர்மன் காலத்தோடு பொருந்தும் என்பதை ஆலோசிக்கவேண்டும். தமிழ் நாட்டுச் சரித்திர ஆராய்ச்சி விஷயங்கள் மேற்கொள்ளக்கூடியத் தெளிவாகும்.

மாணிக்கவாசகர்:—இவர்க்கு மாணிக்கவாசகர், வாதவூரடிகள் என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு. இரண்டு திருவிளையாடல்கள், வாதவூரர் புராணம், திருப்பெருந்துறைப் புராணம், உத்தரகோச மங்கைப்புராணம் இவைகளில் இவர் சரித்திரம் விரிவாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது. அவரிருந்த காலத்தைப் பற்றிச் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர்களும், தமிழ்ப்புலவர்களும் கொண்டு வரும் அபிப்பிராயபேதங்களை ஆராய்வதானால், அஃது ஒரு பெரிய பத்தகம் ஆகுமென்பதில் ஐயமில்லை. அவர்கள் சொல்வதைக் கண்காண்டால், சிலர் சொல்வதன்படி சங்ககாலத்திருந்தவராவர். சிலர் சங்ககாலத்துக்குப் பின்னுள்ள ஒவ்வொரு நூற்றாண்டுகளையும் காட்டுவர். இவற்றில் சிலர்

தேவாரம்பாடிய மூவர்க்கும் முந்தியவர் என்பர், சிலர் அவருக்குப்பின்னியார் என்பர். இவ்வாறு கூறுவோரிற் பலர் தங்கள் துணியையே நிலைநாட்டுந் கொள்கையினராய் விஷயத்தை முற்றும் ஆராயாது மனம்போண்டுவாறெல்லாம் எழுதித் தாங்கள் எழுதுவது முன்பின் முரணுவதைப் பங்குவிடாது விடுத்தனர். சிலர் தங்களுளோடு மாறுபட்ட கருத்தினர் கூறும் நியாயங்களை முடிவானவை அல்லவென்றாவது, போதுமானவை அல்லவென்றாவது காட்டுவதென்றைக் கொண்டே தங்களுக்கு கொள்கையை நிலைநாட்டிவிட்டதாகத் தகுதி யெழுதினர். சிலர் தங்களுளோடு ஒத்து நிலைக்காதவர்களீது கடுஞ்சொற்களைப் பிரயோகித்துத் தாக்குவதைக்கொண்டே தங்களுக்குத் தனியை வெற்றியடைத்ததாகக் கொண்டனர். சிலர் பொய்ச்சொற்களை மெய்யனக்கொண்டு தங்கள் துணிவுகளை ஸ்தாபிக்க முயன்றனர். இவர்கள் சொல்வதையெல்லாம் ஆராய்ந்து பயனில்பணியாம்.

சங்ககாலத்துக்கு முன்னாவது, சங்ககாலத்திலாவது இவர் இருந்திருந்தால் பாண்டியனது அமைச்சராயும் பெரும் புலவராயுமிருந்த இவரைச் சங்கப்புலவர் ஒருவரும் சொல்லாதுவிட நியாயமில்லை. இவர் செய்யுட்களைச் சங்கப்புலவராய் நியற்றிய செய்யுட்களோடு சேர்க்காமலிருப்பதற்கும் நியாயமில்லை. இவர் பாடிய திருக்கோவையாரில் “உயர்மதிற் கூடவினாய்த் தவிரவான் டீங்குமி பின்னற” எனச் சங்கப்புலவர்க்குத் தமிழாய்த்ததை இறந்த காலத்ததாக இவர் சொல்லாது சங்கத்திறுதிக்காலத்திற்குப் பின்னர் இவர் இருந்தவர் என்பதைக் காட்டும். அன்றியும், ஈக்கிரர் கடைச்சங்கத்திறுதியிலிருந்தார் என்பர். பாஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலில் அவர் சண்பகமாதன் என்றும் பாண்டியன் காலத்திருந்தனர் என்று சொல்லியிருக்கிறது. பட்டம்பெற்ற பாண்டியர்களில் சண்பகமாதனுக்குப் பித்தியவர்களில் பதினாறுவதாக உள்ளவன் அரிமர்த்தன பாண்டியன் வாத்தியராக அவன் காலத்தவர். இதனாலும் சங்கத்திறுதிக்குக் காலத்துக்குப் பின்னிருந்தவர் என்றேற்படும். இன்னும் பல்வற்றாலும் சங்கத்திறுதிக்காலத்திற்குப் பின்னர் இருந்தவர் வாத்தியராக அவன் காலத்தவராம். இப்பொழுது அவற்றைவிட்டு மணிவாசகர் தேவாரம் பாடிய மூவர்க்கு முன்னிருந்தவராய், பின்னிருந்தவராய் என்பதை ஆராய்வாம்.

முன்னிருந்தவர் என்பார் கூற்றில் முக்கியமானவற்றை ஈண்டு விசாரிப்போம். எல்லாவற்றையும் விசாரிப்பது வீண்காலம் போக்குவதாகும்.

1. “சந்தரமூர்த்திகள் திருத்தொண்டத் தொகையில்” “பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்” என்று கூறியிருப்பது வாத்தியராகவோ; ஆதலால் வாத்தியராகவோ சந்தரமூர்த்திகள் திருத்தொண்டத் தொகையில் “பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்” என்று கூறியிருப்பது வாத்தியராகவோ; ஆதலால் வாத்தியராகவோ

இரத்தின சந்தரமூர்த்திகள் திருத்தொண்டத் தொகையில் “பொய்யடிமை யில்லாத புலவரைச் சொல்லிய செய்யுள் பின்வருவது. அது,

“தரணியிற் பொய்மை யிலாததமிழ்ச் சங்க மதிற்கடிலார்
பரணர் ஈக்கிரர் முதனாற்பத் தொன்பது பல்புலவோர்.
அருணமக் கீழ் திருவால வாயரன் சேவடிக்கே
பொருளைத் தின்பக் கலிபல பாடும் புலவர்களுள்” என்பது.

இதனால் அவர் சங்கப்புலவரைப் பொய்யடிமையிலாத புலவர் எனக்கூறினாரே அன்றி, சங்கப்புலவரில் ஒருவரல்லாத வாத்தியராகவோ அன்றென்பது வெளிப்படை. இனையனாரையும் கூட்டிச் சங்கப்புலவர் கள் பதத் தொன்பதின்மர் என்றனர். சேக்கிழார் பொய்யடிமையிலாத புலவரைச் சொல்லிய செய்யுட்கள் பின்வருவன. அவை,

“செய்யுணிகழ் சொற்றொளிகு செவ்விய நூல் பலகோகும்
மெய்யுணர்வின் பயனிதுவே யெனத்துணிந்து விளங்கியோளிர்
மையணியுந் கண்டத்தார் மலரடிக்கே யானாரோர்
பொய்யடிமை யில்லாத புலவரைப் பதழ்மிக்கார்.

“பொற்பமைத்த வரவாரும் புரிசடையார் தமையல்லால்
சொற்பதங்கள் வாய்திறவாத் தொண்டுநீர்த் தலைநின்ற
பெற்றியினின் மெய்யடிமை யுடையாரும் பெருப்புலவர்
மற்றவர்தம் பெருமையா ரறிந்துரைக்க வல்லார்கள்.”

(பொய்யடிமை—பரணம்.) என்பன.

சேக்கிழார் சங்கப்புலவர்களைக் குறிப்பிடாது போனாலும்: “மையணியுந் கண்டத்தார் மலரடிக்கே யானாரோர்” ஆகியும், “புரிசடையார் தமையல்லால் சொற்பதங்கள் வாய்திறவாத் தொண்டுநீர்த் தலைநின்ற” ஆகியும் உள்ள அனைவரையும் பொய்யடிமையிலாத புலவர் என்றனரே அன்றிப் பாண்டியனது அமைச்சராய்ந்த வாத்தியர்கள் ஒருவரைமட்டும் குறிப்பிட்டபார் என்றல் எவ்வகையிலும் பொருந்தாதாம். இவ்வாறு சந்தரமூர்த்திகள் செய்த திருத்தொண்டத் தொகையை வகைசெய்த கம்பியாண்டார் கம்பியும் விரிசெய்தசேக்கிழாரும் கூறியதற்கு முற்றிலும் மாறுபடக்கூறுபவர் வாதம் பொருந்தாதொன்றாம். மேலும், கம்பியாண்டார் கம்பி திருத்தொண்டத் திருவத்தியில்,

“கூட்டமொன் பாடுவது மூன்று தனிப்பெயரார்
விட்டும் பெருந்தவத் தோரொழு பத்திரண் டாம்வினையை
வாட்டுந் தவத்திருத் தொண்டத் தொகைபதி னென்றின்வகைப்
பாட்டுந் திகழ்திரு நாவுலார் ராணி பணித்தனனே.” என்று

சொல்லியிருப்பதனால் திருத்தொண்டத் தொகையிற் கூறிய தனியடியார் தொகை 63; தொகையடியார் எண் 9 ஆக அடியார்களின் தொகை 72 என்றாகும். திருத்தொண்டத் தொகையில் 62 தனியடியார்கள் பெயர்கள் மட்டும் காணப்படுகின்றன. பொய்யடியமையில்லாத புலவர் என்பது வாத ஆராய்ச்சிகளைக் குறிக்கும் என்று கொண்டால், 63 தனியடியார்கள் என்பது சரியாய்விடுகின்றது என்பர். இவர் சொல்வது விசுவநாதரின் விசுவநாதரின் திருத்தொண்டத் தொகை யடியு சந்தரபுரத்தி சுவாமிகள் தம் பெயரை விடுத்து வலைய தொண்டர்கள் அறுபத்திருவாறு பெயர்களைக் கூறினர். நான் ஒன்று ஆக 63 என்று அவர் சொல்லுவார்? பிற்காலத்தில் நம்பியாண்டாங்கம்பி, சேக்கிழார், உமாபதிநிலம் முதலிய பலரும் சந்தரபுரத்தி களையும் சேர்த்து 63 என்று கணக்கிட்டனர். அடியார் தொகையைக் கணக்கிட்டு முதலில் சொன்னவர் சந்தரபுரத்திகளல்ல; கம்பியாண்டாங் கம்பி என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். கோயில்களில் அறுபத்துமூன்று காயன்மார்களின் லிங்கிரகங்கள் வைக்கப்பட்டிருப்பவற்றின் பெயரை லிசாரித்தால் இவர் வார்த்தைக்கிடமிராது. சேக்கிழார் நாயனார் புராண மியற்றிய சந்தானாசாரியர்களில் ஒருவராகிய உமாபதிநிலம், தனியடியார் தொகையடியர்களைப் பற்றிய விவரங்களைப் பலவிதமாகச் சொல்லி முடிவில்,

“அறுபதுபேர் தனித்திருப்பேர் திருக்கூட்ட மொன்ப

தகவறு பத்தொன்ப தநனடியார் கதையை

மறுவிரிநு நாவலூர்ச் சிவமறையோர் குலத்து

வகுசடைய னார்மனை வி மிசைஞானி வயிற்றில்

உறுதிபெற வலத்தித்த வாரூர் முன்னு

நரைசெய்த திருத்தொண்டத் தொகைபதிகத் தடையே

கறைமலிபூம் பொழில்புடைசூழ் திருநாரை யூரி

னம்பியாண்டாந்திருவந் தாதிகடைப் பிடித்து.” என்றன.

இதனால் முதலில் தனியடியார் அறுபதின்மரைக்கூறி, சடையனார், இசைஞானியார், சந்தரபுரத்திகள், இம்புலவாரையும் அவருடன் சேர்த்தனர். தனியடியார் அறுபத்து மூவர் இன்னார் என்பது இதனால் நியமன விளங்கும். அப்பராணத்தில் அவர், நாயன்மார் செக்கிழர் சொல்லியிருப்பது “பல்லவனானே ராசாராருடன் சேரர் கையிற் பரிபுணக்கக் கூடின் சென்ற பரிசுணமெண் ணிறத்தோர்” எனத் தனியடியார் கூட்டத்தில் சந்தரபுரத்தி களைச் சேர்த்துக் கணக்கிடுகின்றனர். சேக்கிழார் தந்தார்ட்டொண்ட புராணத்தை முதலிலும், வயர்கோன் கலிக்காமராயனார் புராணம், சேரமான் பெருமாள் நாயனார் புராணம், வெள்ளானைச் சரூக்கம் இவைகளைப் பித்திரும் வைத்துச் சந்தரபுரத்தி நாயனார் கதையைத் தொடர்ச்சியாய்க்

சொல்லுவதும், கம்பியாண்டாங்கம்பி திருத்தொண்டத் திருவந்தாழியில் இடையிடையே சந்தரபுரப்பாவையும் எற்றுக்காணும்? சந்தரபுரத்திகள் நாயன்மாரில் ஒருவராகாதிருந்தால் அவர்கள் அவ்வாறு செய்வதற்கு நியாய மில்லையே? அவரும் சந்தரபுரத்திகளைக் கூட்டித் தனியடியார் தொகை 63 என்று கணக்கிட்டிருக்கின்றனரோ அன்றி அதற்குமாராய்ச்சி செய்த வரைக் காண்கிலேம். மேலும், பொய்யடியமையில்லாத புலவர் என்பது தனியடியாரில் ஒருவரைக் கூட்டுவதென்றால் தொகையடியார் எண்ணிக்கை எட்டாங்கு மொத்தம் அடியார் தொகை 72 என்றது தவறாய் 71 ஆகி விடுமே என்பதை கவனித்தல் அவசியமல்லவா? மேலும், நாயன்மார் திருநாவுக்கரசர் கூறியிருப்பதில் “கருதுவன் றெண்டர் கடகச் சுவாதி” என்பதையும், “பொய்யடியமையில்லாப் புலவர்தான் போற்றி” என்பதையும் கவனித்தல் வேண்டும். தொகையடியாரைத் திருநாவுக்கரசர் எவ்வாறு சொல்ல இயலும்? ஆதலால் ஒருவருக்கும் சொல்லவில்லை. வாதாரூப கருக்கு நாயன்மாரோடு சேர்த்துத் திருநாவுக்கரசர் கூறவில்லை. அன்றியும் பத்தராய்ப் பணியார், பாமனையோபாவார், சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் என்னும் பெயர்களும் தனிபயம் யாரைக் குறிப்பன வென்ன லாமே? இதுவரை, சான்றோர் யாவருங்கொண்ட கொள்கையை மறு தவிர்க்கத் தயக்குத் தோன்றியவாறு பொய்யடியமையில்லாத புலவர் என்ப தற்குப் பொருள் கொள்வது முறையோ? வாதாரூபிகளிடத்தில் பத்தி பாராட்டிவது மிகவும் கொண்டாடத்தக்கதே. அதற்காக கம்பியாண்டாங் கம்பி, சேக்கிழார், உமாபதிநிலம் முதலிய சான்றோர் கூற்றைப் பொருட் படுத்தாது ஒழுக்கம் நன்றும்? காலத்தால் முந்தியிருந்தால்தானு வாதாரூப கருக்குப் பெருமை?

2, சில தேவாரங்களைக் காட்டி அவைகளில் வாதாரூபிகள் கதை குறிப்பிட்டிருப்பதென்றது. ஆதலால் அத்தேவாரங்களைப் பாடியவர்க்கு வாதாரூபிகள் முந்தியவராக வேண்டும் என்பர். அப்பர் சுவாமிகள் “கூடமுழ சந்திசனை வாசகனாக் கொண்டாய்” என்று பாடியிருப்பது அவைகளில் ஒன்று. இதற்கு அவர் கூறும் பொருளாவது “(சிவபெருமான்) கூடமுழாவை வாசிக்கும் திருநந்திதேவரை, ஸ்ரீ மானிக்கவாசகராக அவதரிக்கும் படி திருவளத்தில் கொண்டருளினர்” என்பது. வாதாரூபிகள் அவதாரத்தைச் சொல்லியிருக்கும் இடங்களில் இவ்வாறு பொருள் கொள்வதற்கு ஆதார மிருக்கிறதாவென்று பாப்போம். பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலில் வாதாரூபிகள் அவதாரத்தைக் கூறும் செய்யுள்

“ஆயவளம் பதியதனின் அமாத்தியரி ருருமறையின்
துய்கிவா கயசெறியின் முறைவிளங்க வஞ்சனை யால்

மாயனிடம் புத்தலி குருடைத்தோட வந்தோருவர்
செயலினம் பரிதியெனச் சிவனருளா லவதரித்தார்.” என்பது.

இதில் ஒருவர் அவதரித்தார் என்று சொல்லியிருக்கிறது. கத்தியென்
றில்லை. பெயரைச் சொல்வதனால் காமறியக்கூடாதவா யிருப்பின் பெய
ரைச் சொல்லாதுவிடது இயல்பே. குடமுழ கத்திஒருவரே யுள்ளார்.
அவர் பெயரை அறியாதாரில்லை. அவதரித்தவர் கத்தியாயிருந்தால் புரா
ணம் சொன்னவர் அவர் பெயரைச் சொல்லியிருப்பாரென்பது ஒருதலை.
பரஞ்சோதி முனிவர் வலைவினை படலத்தில் “கத்தியை வெகுண்டு
கோக்கள்” என்றோசிட்டத்திலும், “கத்திப்புத்தே எடுகருவாகி” என்றோசிட்டத்
திலும், “மீனத்தாலும், கன்னிலை வடிவேபோன்று கத்தியாய் முத்தித்
தோன்ற” என மந்திரோசிட்டத்திலும், கத்தி பெயர்வரும் வேறிடங்களிலும்
இவ்வாதே குறித்துச் சொல்லியிருப்பதும் காண்கொன்னதற்குச்சான்றும்.

வாதலூர் பராணத்தில் அடிகள் அவதாரத்தைச் சொல்லும் செய
புட்கள்

“அந்நகரின் மறையோரி லருள்பனைமாத்த நியர்குலத்தில்
தன்னிகரில் சைவதேர்த்த தலைவனவன் நனித்தேவ
மின்னையோர் திருவயிற்றில் மென்கொடிபங் கினனருளால்
தென்னவன்செங் கோல்முதல்வர் திருவவதா ரஞ்செய்தார்.”

“பொய்ம்மையா முலகின் மாயப் பொங்கிரு எகல வன்னோர்
தம்மையாழ் கரகிற் நன்னுஞ் சமையதா ரகை மழுங்க
எம்மையா லுடையா னன்பரித்ததா மரைக ளெல்லாம்
செம்மையாய் மலரும் ஞான நினகா ருதயஞ் செய்தார்.” என்பன.

இதிலும் கத்தி அவதாரம்செய்தாரென்று சொல்லவில்லை.

பெரும்புறப் புலியூர்கம்பி திருவிளையாடலில் திருவாதலூர் அவதா
ரத்தைச் சொல்லும் செய்யுள்

“மன்னுமிங் ககரி தன்னுள் மானமங் கலத்தா ராகும்
தொன்னெறி முனிவ ராமாத் தியர்தொழு குலத்துட் டோன்ற
கன்னெறி விடையிற் போக்தோர் கண்கணத் தலைவர்நாம
மின்னெறி வாதலூர் ரென்னவந் துதயஞ் செய்தார்.” என்பது.

இதில் வாதலூராய் அவதாரம் செய்தவர் ஒரு கணத்திலேவர் என்று சொல்
லியிருக்கிறது. கைலாயத்தில் கணத்திலேவராயுள்ளார் பல்லாயிரவர். குட
முழகத்தியாக அங்குள்ளார் ஒருவரே. இப்புராண முடையார் அவதாரம்
செய்தவர் கத்தியாயிருந்தால் அவர் பெயரைச் சொல்லியிருப்ப ரென்பது

அவர் மற் ற விடங்களில் சொல்லியிருப்பதனால் விளங்கும். மணஞ்செய்த
திருவிளையாடலில்

“கத்திமா முனிவன் குண்டோ தரனென்று நாமம் பூண்டோர்
வெத்திற் பூத் மாநி வெண்மதிங் குடைபி ழுற்ற” என்றும்,

வலைவினை திருவிளையாடலில் ஓசிட்டத்தில்

“கத்திதன் னுருவம்பெற்று கயத்தடி வணங்கி நிற்ப” என்றும்,

மந்திரோசிட்டத்தில்

“இத்தகைமை யிற்றிகழு மெல்லையினி லுட்புக
விலங்குகண நாத்தனெருவன்

முத்தனது கண்டகடை விட்டதிரு கத்தியை
முனித்தினிய சாயமிவான்

அத்தியுழையிற்சுறவு ருக்கொடு புகுந்துலவி

டாகம மெடுத்தெனமுனம்
புத்தியுடை கத்தியு முதித்துல வினன்பெரிய
புத்தகமெடுத்தமுடியில்.”

என்றும்

சொல்லியிருப்பது மேற்சொல்லியதற்குச் சான்றும். கடைசிச் செய்யுளில்
கத்தியைக் கணநாதரின்னீன்று வேறுபடுத்தியும், கத்தி இன்னும் பெயருக்கு
முன் அடைமொழி கொடுத்தும் கூறுவதும் கவனிக்கத்தக்கது. இப்புத்த
கத்தைப் பதிப்பித்த மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்கள் “மன்னுமிங் ககரி
தன்னுள்” என்னும் செய்யுளின் குறிப்புணரவில் பின் கண்டவாறு எழுதி
யிருப்பதும் இதை விளக்கும். அத்தோவது, “ஒரு கணநாதர் கிவபெரு
மான் கட்டிலேப்படியே வந்து திருவாதலூராக அவதரித்தன ரென்பதை,

‘கணநாதர் தமிலொருவன் விடையிற் போந்து,

கமழ்ந்துக மதுவாத புரத்து வாழ்க்

தணராமாத் தியர்குலத்துட் டோன்றி’

(கடம்பவனப்புராணம்-லீலா-27.)

என்பதனுமுணர்க. இந்நூலில்

‘இத்தகைமை யிற்றிகழு மெல்லையினி லுட்புக
விலங்குகண நாத்தனெருவன்’

என்றும்

இங்கே அறியற்பாலது” என்பதாம்.

திருப்பெருங்குறையைப் புராணம் திருவாதலூர் திருவவதாரப் படலத்
தில் இப்பளத்தமதம் தமிழ்நாட்டெங்கும் பரவி ஆதிக்கம் பெற்றுலாத மால்

அயன் முதலோர் சிவபெருமானிடத்துத் தெரிவித்துகொண்டதை யுணர்ந்தும் செய்யுட்கள்

“அதுதெரிமா முனிவராகு மமரகமற் றவர்க்கிறையஞ் சதுமுகனு றெடுமாலுங் தாங்கரிய கவலையராய் முதுபுகழ்சா றிருக்கயிலை முன்னுபுகத் திடைவணங்கிக் கதுமெனயா மிறைவன்பொற் கழறெழுவுங் தன்மென்றார்”

“நந்திபுகுத் திடப்புகுந்து நம்பெருமான் கழல்வணங்கி.” என்பன அதுகேட்ட இறைவன் ‘பொளத்தமத வலியைக் குன்றச் செய்வோம்; நீவிர் போமின்’ என்றனர். பிறகு சிவபிரான்

“அதுகருதி யமர்தருநா ளாயிரவர் கணநாதர் சதுமறைபும் புதழ்நாலாஞ் சத்தினியா தத்தவர்குழுமிப் புதுமதிய முடித்தபிரான் பொன்னமுதாழ்ந் தனலொழுந்தார் முதுபுகழா கமத்துணமை மொழிந்தருள வேண்டுகென.”

சேண்டனர். வேண்டலும், சிவபெருமான் ‘உத்தராகோச மங்கையில் உப தேசம் செய்வோம்; நீவிர் அங்விடம் போமின்’ என்றனர். அவாவலிடம் செல்லச் சிவபிரானுஞ் சென்று “ஆகமத்தின், செழுமயமா முண்மை சொல் உபக்கிரமஞ் செயல்குறித்தார்.” அப்போத்து,

“வெளியாய நடைவயிலை விளங்கவரு மித்திரனைக் களியாய கருத்தினெடுங் கண்டுவந்தொல் லையின்மறந்தார் தெளியாய கணநாத ராயிராருட் சேரொருவர் வளியாய வணவணுமபுண் மாதேவ னெனதுணர்ந்து,”

“உண்மையுரைத் திடநாமே யுபக்கிரமஞ் செயங்காலே வண்மையிது வெனவேறார் விடயத்து மனமுய்த்தாய் தண்மையின்மற் றிதனலித் தரணியிலோர் பிறப்பற்றே அண்மையினச் சொல்வமனு பவித்துணமை யடைகென்றான்”

“விடைகொண்டு பாமனாருள் மேற்கொண்ட கணநாதர் உடைகொண்ட கடன்மடத்தை யுலப்பெய்த வாதுளர் நடைகொண்ட சம்புபா தாகிநுநர் கண்மனோயாளர் அடைகொண்ட திருவயிற்றி னங்குரிக்குங் குவானார்”

சம்புபா தாகிநுநர் என்போர் வாதுளாடிகள் பிதா. மேற்கண்டவற்றால் வாதுளாமுகமாக அவதரித்தவர் ஆயிரங் கணநாதர்களில் ஒருவரெயன்றி கந்திபெருமான் அல்லர் என்பது வெள்ளிலை மலேபோல் விளங்கக் கிடக்கின்றது.

திருவுத்தரகோசமங்கைப் புராணத்திலும் ‘வாதலூரடிகள் அவதாரம் சொல்லப்பட்டுளது. இதில் வேறு கதை காணப்படும். இதிலும், ஒரு முனிவர் அல்லது கணநாதர் வாதலூராய் வந்தனரென்று சொல்லியிருக்கிறது. நந்திபகவான் பிரஸ்தாபமில்லை.

இங்லாறு இரண்டு திருவிளையாடல்கள், வாதலூர் புராணம், கடம்பு வனப்புராணம், திருப்பெருந்துறைப் புராணம், திருவுத்தரகோச மங்கைப் புராணம் இவைகளில் சொல்லியவற்றிற்கு மாறாய் நந்தியே வாதலூரடிகளாய் அவதாரம் செய்தனர் என்று திருப்பதிகத்துக்கு வலிந்து பொருள் கொள்வார் கூற்றுக்கு ஆதாரமென்ன விருக்கிறதென்று பார்ப்போம். சிலர் திருப்பெருந்துறையின் வடமொழிப் புராணமாகிய ஸ்ரீ ஆதிக்கைவாச மகாத்மியத்திலும், வாதலூரடிகளுடைய வடமொழிச் சரித்திரமாகிய ஸ்ரீ மணிவாக்கிய சரித்திரத்திலும் இக்கதை சொல்லப்பட்டிருக்கிற தென்குன்றனர். தமிழ்ப்புராணங்களில் எங்கும் ஆதாரமிருப்பதாய்ச் சொல்ல வில்லை. அடிகள் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்ப் பிரம்மணர் மகவாப்பிற்றது, தமிழ்நாட்டில் வளங்குது, தமிழைக்கற்றுத் தமிழ்ப்புலவராய்த் தமிழ்க் கவி கள்பாடி, தமிழ்புராணுக்கு அமைச்சராயமாந்தது, தமிழ் மக்களோடு பழகி, தமிழ்நாட்டில் தம் வாழ்வுட்களைக் கழித்து, தமிழ்நாட்டில் சிவபெருமான் அருள்பெற்று, தமிழ்நாட்டில் சிவபதமடைந்தனர். இவர் சரித்திரத்தி னுண்மையைத் தமிழ்ப்புலவர் ஒருவரும் அறியவில்லை; அது வடமொழிப் புலவர் மூலமாய் வெளிப்பட்டதென்றால் அது விந்தையே! வடமொழி யில் இத்த உண்மையைச் சொல்லும் கிளத்தங்கள் இதுகாறும் எங்கு ஒளித் தன? மேற்கொல்லிய தென்மொழிப் புராணங்களோ இயற்றிய சான்றோ ரில் ஒருவராவது இவ்வுண்மையை அறியவில்லையே. அவர் சொல்லும் வடமொழிப் புராணங்களைச் செய்தவர் யாவர்? எங்காட்டார்? எக்காலத்து எவ்விடத்து இயற்றப்பெற்றன? என்ன ஆதாரங்களைக்கொண்டு இயற் றினர்? மேற்கண்ட தமிழ்ப்புலவர்களுள் ஒருவராவது அப்புராணங்களை அறியாதிருந்ததற்கு நியாயமுண்டா? வடமொழிப் புராணங்களில் சொல் லப்படும் கதைதான் உண்மையென்றால் தமிழ் மக்களால் போற்றப்படும் மேற்கொல்லிய தமிழ்ப் புராணங்கள் அத்தனைபும் பொய்யெனப் பட்டுத் தள்ளவேண்டியன ஆகுமே? மனம்போன வாறெல்லாம் கதைகளைச் சிறுசிறு செய்வதும், இடைச்செருகுவதும் வழக்கமாயுள்ள இக்காட்டில் புதிதாய் வெளிப்படுங்கதைகளுக்கு என்ன மதிப்புக்கொடுக்கலா மென்பது உய்த்துணரற் பாலதன்றோ? அப்பர் கவாயிகள் தமிழராயினும் அவர் ஒருவர் மட்டும் உண்மையை அறிந்து சொல்லினர் என்பது பொருத்த முடையதாமா?

மேலும், திருப்பெருந்துறைக்கு ஆங்கிலமாயம் என ஒரு பெயர் உண்டென்பது அவர் கொள்கை. வாதஜாபுரிகள் செய்யுட்களில் இப்பெயர் எங்கேயாவது காணப்படுகிறதா? திருப்பெருந்துறைக்குள்ளுள்ள பெயர் களை அவர் பல இடங்களில் சொல்லியிருக்கின்றனர். தம்மை இறைமவன் ஆட்கொண்ட தலத்துக்கு ஆங்கிலமாயம் என்ற எல்லோர்க்கிருந்தும் மான பெயர் இருந்தால் அமைதமட்டும் சொல்லாதிருப்பதற்கு நியாயமுண்டா? அந்தத் தலத்தினிடத்து அவருக்குத் துலேஷமா? அல்லது அப்பெயருண்பெடன்பது? தெரியாதா? அல்லது மறப்பெணும் பகைவன் வாரித்தொண்டா? முன்னோர்களால் இந்தப் பெயர் எங்கேயாவது சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா? திருமாயத்தானப் பதிகத்தில் “ஆங்கிலமாயம் ஸீயே பெய்றும்” என்பதும் திருப்பெருந்துறைமையச் சுட்டியிருக்கிறதென்பர். அந்தத் தேவாரத்துக்கு அல்லாறு பொருள் கோடல் பொருத்தமுடையதன்றே! அத்தொடர் மொழிக்கு “ஆங்கிலமாயம்” கைவாய்த்துத் துடமாதவுடையதென? என்று பொருள் கொள்வதில் வரும் இழுக்கென்ன? திருப்பெருந்துறைமைய ஆங்கிலமாயம் என்றால் கைவாயம் என்று யாவாலும் அறியப்பட்டது புதுக்கைவாயமா? அல்லது அநாதி கைவாயமா? உண்மையன்றேனும் புதுப்பெருள் கற்பித்தால் அமைதக்கண்டு மயங்குவோருள் என்பதற்கு இல்லா ஒரு சான்றும் இவர்.

“காரோறு செங்குடிக் கைவாய் யன்காண்”

எனவும்,

“வாண்டை வெற்பின் மகிழ்தார் போலும்”

எனவும்,

வருவனவற்றிற்கு என்ன பொருள் கூறுவர்?

நிற்க, திருப்பதிகத்தின் பொருள் என்னவென்றாயினால். வாசன் என்னும் மொழி மாணிக்கவாசகன் எனப் பொருள்படும் என்கின்றனர். சான்றோர் அம்மொழியை அல்லாறு பிரயோகம் செய்திருத்தால் அது நிறைக்காட்டலாமே? மாணிக்கவாசகரைச் செல்லுமிடத்து இடைக்காலக் கூறலைக்குறி ஒருவர் வாசகன் என்று அவரைச் சுட்டிப் புதுத்தால் அது காட்டாகாது. வாதஜாபுரிகளுக்குச் சிவபெருமானு மாணிக்கவாசகன் எனக் காரணத்திறப்புப் பெயரைக் கொடுத்தனர் என்று பரஞ்சோதி முனிவர் மணசுமத்த படலத்தில் சொல்லுகின்றனர். அது,

“பின்னும்வார் கனவின் கனா மன்றுநடம் பிரியாத

பெருமான் வந்து

முன்னவனைப் பெருந்துறையிற் குருத்தடியி வாட்கொண்ட

முறைபி னாலும்

இன்னிசைவண்ட மிழ்மணிபோற் றாங்கா ரணத்தானும்

யாமன் நிட்டு

மன்னியபேர் மாணிக்க வாசகனைன் றழமிழ்கள்

வருவ நென்றார்”

என்றதனால் அறியப்படும்.

வாசகன் என்னுஞ் சொல்லொடு அடைமொழிகளைச் சொக்க அமிர்த வாசகன், பிரியவாசகன், மிருதுவாசகன், கோரவாசகன், கடுரவாசகன் என்பனபோலப் பல தொடர்மொழிகளாம். வாசகன், என்னுந் தனி மொழியை இத் தொடர்மொழிகளில் ஏற்றுகுத் கொள்வது? சிவபிரான் வாதஜாபுரிகளுக்கு வாசகன் என்ற பெயரைக் கொடுக்கவில்லையே. அடுத்து இப் புதுக்கைவாசகனையேர் கொடுத்த பெயராம். திருவாசகத்தில் அடிகள் ‘மாதிரி பாசன் மறைப்பின் வாசகன்’ எனச் சிவபெருமானைச் சொல்லினர். எல்லாவற்றிற்கும்மேலான மறைமையச் சொல்லிய சிவபெருமானை வாசகன் என்னவாகாதா?

வாரில்காக்கும் கந்திபெருமானுக்குக் கடமைகள் பலவுள். அவற்றுள் சிவபெருமான் ஆனந்தநடனம் செய்யும்காலத்துத் துடமுழத்தட்டுவது ஒன்று; சிவபெருமானது சேவைக்கு வருபவர்கள் சொல்வதை உள்ளே சிவபெருமானுக்குத் தெரிவித்து, அவரிடங் கட்டவேயை வந்திருப்பவர்களுக்கு அறிவித்து நிறைவேற்றுவது வேறொன்று; மற்றொன்று வேத சிவாகமங்களின் பொருள்களை முனிவர் கித்தர் முதலியோர்க்கு உபதேசிப்பதாம். முதலிற் சொல்லிய குடமுழத்தட்டுவது எங்கும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது கடமையை விலைகீழ் திருவிளையாடலில் சிவபெருமானது உத்தரவு பெறுது கந்தி சிலரை அவர் சந்திப்பில் விட்டதற்குச் சிவபெருமான் வெகுண்டு சபித்தவர் என்றும், திருப்பெருந்துறைப் புராணத்தில் சதுமுகன் செமொல் முதலியோர் சிவபிரான் சந்திப்பில் ‘கந்தி புதுத்திட்டப் புதுத்தனர்’ என்றும் சொல்லியிருப்பவை விளக்கும். மூன்றாவது கடமையை,

“கந்தியருள் பெற்ற நாடா நாடிடல்

கந்திக ணுவர் சிவயோக மாமுனி

மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிரர்

என்றிவ ரென்றோ டெண்மரு மாமே.” (திருமந்திரம்) எனவும்,

“அத்தியினம் பிறைக்கண்ணி யண்ணலார் கையேயினின்

முந்தைதிகழ் கோயிலும் முதற்பெருகா யகமாதி

இத்திரன்மா லயன் முதலா மிமையர்க்கு நெறியிருந்

கந்திதிரு வருள்பெற்ற என்மறையோ கிகளொருவர்.”

(பெரியபுராணம்) எனவும்

“ஆதியில் கத்திபா லளித்த தொன்மைசீர்
காதைகள் யாவையுங் கருணை யாலவன்
கோதற் றுணர்சனற் குமரர்க் கீத்தனன்
கீதியோ டவனிடை நிலத்திற் கேட்டியால்.”

(கந்தபுராணம்) எனவும்*

“போதமிகுத் தோய்குத்த பேதமைக்கீத
பொருத்தினு றிவர்க்கன்றிக் கதிப்பாற் செல்வ
வேதுநெ றியெனுமவர்க ளறியமுன்னு
எளிதெவனரு ணந்திதனக் கியம்ப கத்தி
கோதிலருட் சனற்கும ரர்க்குக்கூறக்
குலையத்தி லவையுரியென் குருதான் கொண்டு
நீதகல வெனக்களித்த னானதுலேத்
தேர்த்துரைப்பன் சிவனான சித்தி யென்றே.”

(சிவஞான சித்தியார்.)

எனவும் வரும் செய்யுட்கள் விளக்கும்.

இவ்வாறே பலருங் கூறியிருக்கின்றனர். இரண்டாவது மூன்றாவது
கடமைகளேச் செய்யுங்காலத்து வாசகன் என்னும் மொழி கத்திபெரு
மானைக் குறிக்கும். ஆட்டே என்பவர் தாம் இயற்றிய சம்ஸ்கிருத அகரா
தியில் வாசகன் (वाचकः) என்னும் பதத்திற்கு Messenger என்றும்,
ராமநாதன் என்பவர் தாம் இயற்றிய தமிழகராதியில் அப்பதத்திற்குத்
துதுவன் என்றும் பொருள் எழுதியிருக்கின்றனர். வாயிற்சாப்போரா
யிருந்து வெளியில் வருவோர் சொல்வதைத் தமது ஆண்டவனுள்ள சிவ
பெருமானுக்குத் தெரிவித்து அவரது கட்டளையை வந்தவர்களுக்குத் தெரி
விப்பதைக் கடமையாயுள்ள கத்திபெருமானே வாசகன் என்னும் பதம்
உணர்த்துமென்பதில் ஐயமென்றே?

சுப்த கல்பதூரும் என்னும் வடமொழி அகராதியில் வாசகன்
என்னும்பதம் புராணம் முதலிய வாசித்துச் சொல்வோனே யுணர்த்தும்
என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அது,

“वाचकः = कथकः; पुराणादि वाचकः॥”

என்பது.

மதியை முடித்தவனே, பாம்பைப் பூண்டவனே, இடபத்தை வாகன
மாக ளுடையவனே என்று சிவபிரானேத் தோத்தரிப்பவர் ‘கத்தியை வாயிற்
சாப்போனாக உடையவனே, தனக்குப் பிரதியாய் வேதாகமப் பொருள்களே

மூனிவர் முதலியோர்க்கு உபதேசிக்க கத்தியை உடையவனே’ என்று
தோத்தரிப்பது இயல்புதானே. “குடமுழுநகத்திசையே வாசகனாக்கொண்
டாய்” என்பது இவ்வாறு பொருள் படாது என்பார் கூற்றை அறிவுடை
யோர் கொள்ளாமென விடுக. கத்திபகவான் மணிவாசகராய் அவதரித்தார்
என்று தமிழ் நாட்டில் புதிதாய்த்தோன்றிய ஆடுகூப்பகரமான கதையை
ஆதாரமாகக்கொண்டு நீண்டகால பரம்பரை வழங்கிற்று விசுவராமாய்
வாதலுரடிகள் தேவாரம் பாடிய மூவர்க்கு முத்தியவர் என்பது பொருத்த
முடையதன்றும்.

3. சிவர ‘திருவாரூர்ப்புதித்தில் அப்பர் சுவாமிகள் “நரியைக்
குதிரைசெய் வானும்” என்று சொல்லியிருப்பது வாதலுரடிகளுக்காகச்
சிவபிரான் நரியைப் பரியாக்கிய கதையைக் குறிக்கிறது; ஆதலால்
வாதலுரடிகள் அப்பருக்குக் காலத்தால் முத்தியவாரம்” என்பர். அத்தே
வாரம்,

“நரியைக் குதிரைசெய் வானும் நகரைத் தேவுசெய் வானும்
விரதங்கொண் டாடவல் லானும் விச்சின் றி நானுசெய் வானும்
முரசுநிர்ந் தானேமுன் னேட முன்பணிந் தன்பாக்க ளேத்த

அரவரைச் சாத்திரின் றானு மாநு ரமர்ந்தவம் மானே.” என்றுது.
இத்தேவாரத்தில் “நரியைக் குதிரைசெய் வானும்” என்பது மணிவாசகர்
கதையைக் குறிக்கிறதென்றால் “நகரைத் தேவுசெய்வானும்” என்பதும்,
“விரதங்கொண் டாடவல் லானும்” என்பதும், “விச்சின் றி நானுசெய்
வானும்” என்பதும், “அரவரைச் சாத்திரின் றானும்” என்பதும் எந்தக்
கதைகளோக் குறிக்கின்றன? ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு கதையைக்
குறித்துக் காட்டுவாருமுள்ள அவர் காட்டுவன கதைக் கிடங்கொடுப்பன
வாம். அதனால் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது விடுத்தேன். “நரியைக்
குதிரை செய்தான், நகரைத் தேவுசெய்தான்” என்று சொல்லாது, ‘செய்
வான்’ என்று சொல்லியிருப்பது இத்தேவாரத்தில் நிகழ்ந்த கதைகளைக்
குறிப்பிடுவது அப்பர் சுவாமிகளது கருத்து அன்றென்பதையும், சிவபெரு
மானது அகடித்தகடனு சக்தியைச் சொல்லுவதே அவர் கருத்தென்பதையும்
விளக்கும். மேலும், வாதலுரடிகள் கதையைக் குறிப்பிடுவதாயிருந்தால்
அவர் பெயரைச் சொல்லலாமே. மற்றவர்கள் கதைகளைக் குறிப்பிடு
மிடத்துப் பெயர்களைச் சொல்லுகின்றனரே. வாதலுரடிகள் பெயரை
எங்கும் சொல்லவில்லையே. இவ்வாறே வாதலுரடிகள் “விச்சதன்றிடு வ
விரைவு செய்குவாய், விண்ணுமண்ணகம் முழுதும் யாவையும் வைச்சுவாய்
குவாய்” என்று சொல்லியிருப்பது எந்தக் கதைகளைக் குறிக்கின்றது?
தேவாரம், திருவாசகம் இரண்டிலும் சிவபெருமானது ஸர்வ சக்தியைக்

குறித்துப் பொதுவாய்ச் சொல்லிய இடங்கள் பலவுள். அவற்றில் “சரிபைக் குதிரைசெய் வானும்” என்பதொன்றும். இதை வாதியர்கள் கதைபைக் குறிப்பதென்று கொண்டால் திருவாசகத்தில் “கழுமலமதனிற் காட்சி கொடுத்தும்” என்பதைச் சம்பந்த புர்த்தியடிக்குத் தாட்டி கொடுத்ததைச் சொல்வது என்று ஏன் கொள்ளக்கூடாது? வாதியர்கள் “செக்கவல்லப் பாகம்” என்றும் “பன்சமந்த பாடல்” என்றும் திருவாசகத்தில் சொல்லியிருப்பவற்றைத்தேவாரம்பாடியடிவலைக்குறிப்பன என்று ஏன் கொள்ளக்கூடாது? “சரிபைக் குதிரைசெய் வானும்” என்றும் “செய்யுள் ஈன் சொல்லும் பொருளையும் ஏற்காதென்று சொல்ல இயலாதே. ஒரு செய்யுள் இரண்டு வகையாய்ப் பொருள் பெறாமல் அவற்றில் தங்க னுக்கியைத் ஒரு வகைப் பொருளைக்கொண்டு சரித்திரவாராய்ச்சியில் பெரிய விவாத அம்சமாயிருக்கிற விஷயத்தே வேறு ஆதாரமின்றி முடிவுசெய்ய முயலுவது சரியாமோ? அப்படி முடிவுசெய்வதற்கு அவர்கள் கொள்ளும் பெருளைத்தலிர்த்துச் செய்யுளுக்கு வேறு பொருள் கொள்வதற்கு இடமில்லாதிருக்கவேண்டும். அல்லது அவர்கள் கொள்கையை நிலைநாட்டுவதற்கு வேறு பிரமாணங்கள் உள்வாயின் அவற்றோடு இதைப் பூட்டலாம்.

4. திருவிசைய மங்கைத் தேவாரத்தில் “வகையின் மங்கல வாசகர் வாழ்த்தவே” என்பதில் மங்கலவாசகர் என்னும் தொடர்மொழி வாதிய ராக்களைக் குறிப்பதென்பர். அத்தேவாரம்,

“குசைய மங்கையிற் கோசமுந் கொண்டவல்

வகையின் மங்கல வாசகர் வாழ்த்தவே

இசைய மங்கையிற் தானுமொன் றாயினான்

விசைய மங்கையிற் வேதியன் காண்மினே.”

என்பது.

இதில் மங்கலவாசகர் என்றிருப்பது மாணிக்கவாசகரை உணர்த்துமெனில் மங்கலம் என்னும் பதம் மாணிக்கமென்று பொருள் படவேண்டுமே? இல்லை, மங்கலம் என்னும் பதத்திற்குச் சுபமென்பது பொருளென்னில் வாசகன் என்னும் பதம் மணிவாசகன் என்று பொருள் படவேண்டும். இதைப்பற்றி முன்னமேயே ஈன் சொல்லியிட்டேன். மேலும், குசையும் அங்கையிற் கோசமுந் கொண்ட மங்கலவாசகர் மாணிக்கவாசகரா? வாசகர் என்னும் பதம் பன்மையிலிருப்பதுங் கவனிக்கத்தக்கது. வாசகன் அல்லது வாசகர் என்னும் பதத்தை எங்குக் கண்டாலும் தாவிப்பிடித்து அதை மாணிக்கவாசகராக்கப் பார்க்கின்றனர்.

5. திருப்பாவைத் தேவாரத்தில் “வையைத் திருக்கோட்டில் நின்ற தேர் நிறமுத் தேன் மும்” என்றிருப்பது திவிராயன் வையைக் கரையில்

யிட்டுக் மண்கமத்ததைக் குறிக்கும் என்பர். நின்றது என்னும் சொல் லுக்கு மண்கமத்தது என்று பொருள் கொள்கின்றனர். மண்கமத்து நின்றாரா? கடத்தாரா? கோடு என்னும் பதத்திற்குக் கரை என்பது பொருள். சோமசுந்தரக் கடவுள் நிலைபெற்றிருப்பது வையைக் கரையிலுள்ள மதுரையிலன்றோ? பின்னடை செய்யுட்களைக் கவனிக்க அலை,

“வையைதன், நீர்முற்றி மதில்பொருடும் பகையல்லோ நேரதார்

போர்முற்றெருன்றறியாத புரிசைகுழி புனலூரன்.” (கலித்தொகை)

“வந்து மதுரை மதில்பொருடும் வான்மலர் தாஅ (பரிபாடல்.)

யத்தன் புனல்வையை யாறு.”

“அமிழ்த வெண்டிரை வையைப் மொகுபுறத் தகழாம்.”

(திருவிளையாடல்) என்பன.

மேற்கண்டசொற்றொடர்களை மதுரையில் சோமசுந்தரக்கடவுள் நிலைபெற் றிருப்பதை உணர்த்துவன என்று கொள்ளாது, தங்களது தவறான கொள் ளையை நிலைநாட்டுவதற்குத் திருப்பதிகங்களைத் தங்கள் மனம்போன கப்பல்களால் வலித்து பொருள்கொள்வது சரியாமோ?

தையிலிருந்

என்றும், இரண்டு திருவிளையாடல்களிலும் வாதியர்கள் சம்பந்தமற்றதி

என்னுமிதற்கு முன்னிருந்தார் என்று சொல்லியிருப்பது தங்கள் கொள்

கைக்குப் பெரிய பிரமாணம் என்பர். பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளே

யாடல், சோமசுந்தரக்கடவுள் வரகுண பாண்டியன் காலத்துத் திருமுடிப்

பாகரம் கொடுத்துப் பாணபத்திரரைச் சேரணிபடுத்து அனுப்பினர் என்று

கூறும். அந்தச் சேரனைக் கழற்றிற்றறிவார் என்னும் சேரமான் பெருமான்

என்று பெரியபுராணம், மற்றொரு திருவிளையாடல் இரண்டும் கூறும்.

சுந்தரமூர்த்திகளும் கழற்றிற்றறிவாரும் சமகாலத்தவர் என்பது யாவரும்

அறிந்ததே. பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடல்படி வாதியர்களை

அமைச்சுமையக்கொண்ட அரிமர்த்தன பாண்டியன் வரகுண பாண்டிய

னுக்கு 43 தலைமுறை பித்தியிருந்தவனாவன். இதனால் சுந்தரமூர்த்திகள்

வாதியர்களுக்கு வெகுதூரம் முந்தியிருந்தவர் என்றேற்படும். சுந்தர

மூர்த்திகள் சம்பந்தசுவாமிகளுக்குக் காலத்தால் பித்தியவர் என்று முன்ன

மே காட்டினேன். இஃது உண்மையானால் திருவிளையாடல்களைப் பிர

மாணமாய்க் கொள்பவர் கூற்று விழலாய்ப்போமே. ஈண்டு, திருவிளே

யாடல்கள் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்குப் பிரமாணம் ஆகுமென்பதை விசே

ரிப்போம்.

திருவிளையாடல் புராணவரலாற்றில், காகியில் லிசுவேசுவரர் சந்திநி

யில் சனகாநிசால்வர், காரதர், கோதமர், பாசரமர், வகிஷ்டர், அகத்தியர்

முதலியோர் கூடியிருந்ததால் து வளையமுனிவர்கள் அகத்திய முனிவரை கோர்ந்து தென்னாட்டிலுள்ள தலங்களில் மிகச்சிறந்த தலத்தைச் சொல்லும் படி யிரார்த்திக், அவர் மதுரைத் தலத்தின் சிறப்பையும், அதில் நிகழ்ந்த 64 திருவிளையாடல்களையும் சொன்னதாகப் பழைய திருவிளையாடலும், அகத்தியர் கூரியதைச் சம்பபத்தன், சதானந்தன் முதலியோர்க்குச் சூதர் சொல்லியதாகப் பாஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலும் கூறுகின்றன. அகத்திய முனிவர் இந்த மாகாத்தியங்களை யாரிடத்து உணர்ந்தார் என் பதை யுணர்த்தும் பழைய திருவிளையாடல் செய்யுட்கள்

“ஒதரிய வுத்தரமா பராண் தன்னு”

நுண்மைதரு சாரசமுச் சயத்து முன்ன
மேதகுநன் கதைவிளிறு கண்டெனக்கு

வியாதன்வான் மீகியெச்சன் சொன்ன வெண்ணென்
உதில்விலே யாடல்களிற் பிறங்கு மித்தத்

திருவிளையாடலின்பாப்பைச் சருக்கி யின்று
போதமுற வுமக்குரைத்தேன் யானுஞ் சொக்கன்

புகழினையாந் கரைகண்டு புகலு வாடு.”

“வியாதன்வான் மீகியெச்சன் விரித்திறை விளையாட்டே
ஆதியில் வகுமென் றாய்த் அறுபத்து காலி லக்கங்
தூய்தகு கவிகள் தம்மைச் சருக்கிழு வாயிரத்தின்
ஒதினனகத்தி யன்பின் புரைத்தனன் றமிழா லின்றே.” என்பன.

பாஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலிற் கீழ்க்கண்ட செய்யுட்கள் இவ்வாறன்றைக் கூறுவன. அவை,

“இன்ன வாறனுட் சங்கர சங்கிதை யென்று
சொன்ன றாலினே யுணர்த்தினன் சங்கரன் றுணைவித்
கன்ன போதவன் மடிமிசை யிருந்துகேட்டதிலே
மின்னு வேல்பணி கொண்டேவன் வெளிப்பட வுணர்ந்தான்.”

“கூண்டெற நித்தவேள் வழிபடு குறுமுனிச் சூரைத்தான்
அன்று தொட்டது அகத்திய சங்கிதை யாகு
நின்ற தன்னது கேட்பவாக் கரனடி நீழல்
ஒன்று மின்பலி டளிப்பதா வொருதல னுரைக்கும்.”

“அங்கயற் கண்ணி தன்னேயு மெந்தை

யாலவா யரனேயு மிதய

பங்கயத் திருத்திச் சமாதியி லிருந்து

பாவச மடைந்துபார்ப் பதிக்குச்

சங்கர னருளிச் செய்தசங் கிதையைத்

தாச னுடலிரண் டாகச்

செங்கைவேல் விடுத்த சேவகன் எனக்குத்

தெருட்டினு னையசங் கிதையில்.”

“பெற்கருத் தவஞ்செய் தகத்தெளித் தரிநிற்

பெறுங்கதி கேட்பவர்க் கெளிதா

யுறப்படுத் தலரீர் வியைமுச் சிறப்பு

முள்ளதெத் தலத்தினுங் கழிந்த

சிறப்பினுக் கெண்ணென் டிருவிளையாடல்

செய்தருள் வடிவெடுத் தென்றும்

மறைப்பொருள் விளங்கு மாலவா யதிலே

மண்ணின்மேற் சிவனுல கென்னும்.”

என்பன.

உத்தரமாபுரணத்தில் சாரசமுச்சயம் என்னும் பகுதியிலிருந்து வான்மீகியெச்சன் அகத்தியருக்குத் திருவிளையாடல்களைச் சொன்னதா கப் பழைய திருவிளையாடல் கூறுகின்றது. சிவபெருமான் சங்கர சங்கி தையிலிருந்து கூறக் குமாரக்கடவுள் கேட்டு அகத்தியருக்குச் சொன்னார் என்றும், அகத்தியர்கேட்ட காலமுதல் அப்புரணம் அகத்தியசங்கிதை என்னும் பெயரை அடைந்தது என்றும் பாஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடல் பழைய திருவிளையாடலில் மூர்த்தியார்க்கு அரசளித்த திரு ஹைவிடப் பழைய திருவிளையாடலில் மூர்த்தியார்க்கு அரசளித்த திரு விளையாடல், காரியாந் காரியாந் பாப்பருத்த திருவிளையாடல், புலவாய்க்கு முலையருளின திருவிளையாடல் என்ற மூன்று திருவிளையாடல்கள் அதிக மாயுள்ளன. பாஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடல் 64 என்னுந் தொகை யைச் சரிப்படுத்தப் பழைய திருவிளையாடலிலுள்ள கதைகளில் இரண்டு கதைகளை ஒவ்வொன்றை இரண்டிரண்டாக்கினார். ஒரு திருவிளையாட லில் ஒரு பகுதியை விடுத்து மிகுந்த பகுதியை ஒரு திருவிளையாடலில் கினார். ஒவ்வொரு திருவிளையாடலிலும் பழைய திருவிளையாடலில் காணப்படும் சில விசேஷங்கள் பாஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலில் காணப்படும் காணக்கிடையா. பாஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலில் காணப்படும் சில விசேஷங்கள் பழைய திருவிளையாடலில் காணக்கிடையா. ஒன்றிற் சொன்னதற்கு மாராய் மற்றொன்றிலுள்ள கதைகள் பலவாம். உதாரண மாகச் சிவவற்றைமட்டும் ஈண்டுக் காட்டுகின்றேன். அவை:

விஷயம்.	பாஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடல்.	பழைய திருவிளையாடல்.
பாணபத்திரருக்குத் திருமுகப்பாகம் கொடுத்திடுகிறது.	வாகுண பாண்டியன் காலத்தே.	வாகுணன் ஆட்சிக்குப் பின் அவன்மகனான ஆதி அத்தற்குப் பின்னர் ஆதி பரிந்த ஒரு பாண்டியன் காலத்தே.
கந்தியைச் சுற்றிலே கப்பிற்சூழப்படி சிலபெருமான் சாயமிட்டது.	வியாயகர், குமரக் கடவுள் இவர்களை உத்தரவின் நிர் உள்கோ விடத்தற்காக.	ஒரு கணநகரத்தை உத்தர வின் நிர் உள்கோ விடத்தற்காக.
சங்கப் புலவர்களுள் கலகம் நேர்ந்தது.	தாம் தாம் பாடிய பாடல்களின் உயர்வு தாழ்வுகளைப் பற்றி.	இறையனார் குத்திரத் திரு அலர்கள் செய்த உரைப்பற்றி.
இந்திரன் முடிமேல் வளையை எறிந்தது.	உக்கிர பாண்டியன் உக்கிர பாண்டியன் உக்கிர பாண்டியன் குலத் துதித்ததென்னன் ஒருவன் தென்னன் முறைசெய் லோர்கள் கடுமுதுகில் கறுத்தடித்தார்.	மூன்று வளையம் எறிந்தது.
மேருவைச் செண்டா லடித்தது.	இறைமையார் மன்கம் வாங்கி வெந்தன் அவர் முதுகில் வீதினன்.	மேருவைச் செண்டா லடித்தது.

பழைய திருவிளையாடலைப் பதிப்பித்த மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்கள் இரண்டு திருவிளையாடற் புராணங்களிலுமுள்ள வேறுபாடுகளிற் சிலவற் றைத் காட்டியிருக்கின்றார்கள். வேறுபாடுகள் அநேக முள்.

தில்லை கம்பி பாண்டியர்களில் ஆறு பேருக்குத்தான் பெயர் சொல்லி யிருக்கின்றனர். பாஞ்சோதி முனிவர் 73 பாண்டியர்களின் பெயரைச் சொல்லுகின்றனர். தில்லைகம்பி தத்தன் என்று பாண்டியன் பெயரைக் கூறியவிடத்துப் பாஞ்சோதி அனந்தகுண பகீண்டியன் என்றொருதியிருக் கின்றனர். தில்லை கம்பி வீரமாரன் என்னும் பெயர், கூறியவிடத்துப் பாஞ்சோதி அரசுபுரத்தா பாண்டியன் என்று வரைந்துள்ளார்.

தில்லைகம்பி யுகத்துக்குப்பிறகு கடுகி திருவிளையாடலும் நான்கு யுகங்களில் நடந்தன என்றனர். அஃது

“நனமிலா விநாகரி தன்னுள் எஃதை
யிலங்குபுக முறுபத்து நான்குண்டோதின்
மீனவர்கோன் குலஞ்செய்த தவத்தி னுறு
மேதினிமான் முயன் றவருந் தவத்தி னுறும்

Cell: 818377140

சுருகன்

சுருகன்

சுருகன்

ஞானமுனி வர்கள் கண்ணின் உகமொன் றிற்கு
நான்கு நான்கு நான்கு நான்கு
மனவலை தமையுரைப்ப லாகதி மும்மை
யகலாத வல்லினோக ளாகல் வென்றே.”

என்ற

செய்யுளால் அறியப்படும். தில்லை கம்பி திருவிளையாடலில் சொல்லுகிற படி வாதலுர் திரோதாயுத்தில் இருந்தவராதல் வேண்டும். அவர் கதை 27, 28, 29, 30 இத்தத்திருவிளையாடல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அஃது இரண்டாவது பதினாறிலடங்கும். சம்பந்தமுர்த்திகள் கதை துவா பர முற்றாதிபில் நிகழ்த்திருத்தல் வேண்டும். அது 31, 32 ஆம் திருவிளையா டல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இரண்டு திருவிளையாடல்களிலும் திருவிளையாடல்களின் வரிசைக்கிரமம் முற்றிலு மாறுபடுகின்றது. பாஞ் சோதி முனிவரும் பாண்டியர் வம்சபரம்பரையைத் தொடர்ச்சியாய் சொல்லிக் கதைகளும் அம்முறையிலே நிகழ்த்தன வென்பர். சோமசுந்தரக் கடவுள் பெயரும் உக்கிரபாண்டியன் பெயரும் இரண்டு திருவிளையாடல் களிலும் முதலில் சொல்லப்படுகின்றன. தில்லை கம்பி திருவிளையாடலில் சொல்லியபடி அவர்கள் இருபது ஆரம்பத்திலிருந்தவராதல் வேண்டும். வாதலுர் கதையைச் சொல்லும் திருவிளையாடல்களுக்கும், சம்பந்தமுர்த்தி கள் கதையைச் சொல்லும் திருவிளையாடல்களுக்கும் இடையில் வேம்பத் தூர் திருவிளையாடலில் விருத்தமுமா பாஸான திருவிளையாடல், மாறியபடி திருவிளையாடல், பழியுக்கின திருவிளையாடல், மதுரையான திர்த்த திருவிளையாடல், அங்கம்வெட்டின திருவிளையாடல், மதுரையான திருவிளையாடல் என்ற இவை காணப்படுகின்றன. பாஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலில் இரண்டு கதைகளும் ஒன்றின் ஒன்றாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. இடையில் வேறு திருவிளையாடல் ஒன்றும் இல்லை. பாஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற்படி, சம்பந்தசுவாமிகள் காலத்துப் பாண்டியன் கடைசிப் பாண்டியன். தில்லை கம்பி புராணத்துச் சம்பந்த சுவாமிகள் கதையைச் சொல்லும் திருவிளையாடல்களுக்குப் பின்னர் 26 திருவிளையாடல்கள் உள்.

மேலும், தில்லை கம்பி திருவாலவாயான திருவிளையாடலில் (47)
பிரமகற்பம் கோட்டைதையும், அதற்குப் பின்னர் நிகழ்த்த

“பிரளய காலஞ் சென்று முடிந்தபின் பெருகி வந்த
திரைபொருங் கடலு முன்பேற் செங்குதன் னிலையி னிற்பச்
சுரப்பா னகுளால் வையத் தோன்றிடு மடைவின் முன்னோர்
தருமமர் வடிவ மன்னன் தோன்றி னுன் சகி கு லத்து.”
அக்காலத்துத் தோன்றிய பாண்டியன் வேண்ட இறைமன் நாகத்தை

Cell: 848377140

சுருகன்

சுருகன்

சுருகன்

சுருகன்

மதுரைக்கெல்லே காட்டும்படி செய்தனர் என்று சொல்லியிருக்கிறது. பிரம் கற்பம் முடிந்து பூமி சிருஷ்டிக்கப்பட்டவுடன் இது நிகழ்த்தா யிருந்தால் அக்காலம் கிருதயுக ஆரம்பமாகியிருத்தல் வேண்டும். இது காற்பத்தேதராவது திருவிளையாடலில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது துவாரபாக அத்தமாயிருக்கவேண்டும். பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடல்,

“வெள்ளநீர் வறப்ப வாதி வேதியன் னால முன்போல் உள்வா முதிப்ப கல்கி யும்போ டும்ப ரோனைப் பன்னொரு விலங்கு கல்கிக் கதிருடற் புத்தேனைமுவர் தன்னரு மாயின் முன்போற் றமிழ்வேந்தர் தனையுத் தத்தான்.”

என்று கூறுகின்றது. அக்காலத்துத் தோன்றிய பாண்டியன் வங்கிய சேகரன். வரிசைக்கிரமத்தில் காற்பத்தொன்பதாவது படலத்தில் இருந்தவனாகவேண்டும். இவன் மகன் வங்கிய சூடாமணி என்பான். தான் தருமிக்குப் பொற்கிழி யளித்ததும்; இடைக்காடர், கக்கிரர் முதலிய சங்கப்புவர் இருந்ததும்; சங்கத்தார் கல்கநீர்த்ததும். கடைச்சங்கத்தினது பிடுகுத்த கக்கிரர் முதலியோர் கிருதயுகத்தினராதல் வேண்டும்.

இது நிற்க, உக்கிரபாண்டியன் மகன் வீரபாண்டியன் ஆட்சிக் காலத் தில் ஒருமகாகற்பம் கெரிட்டதாகப்பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலில் வெத்தனக்குப் பொருளருளிச் செய்ததைச்சொல்லிய பதினாறுவது படலத் தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அஃது,

“ஐம்பெரும் புத நிலைநிதித் தீரே
முக்கிய ஷலகொடு மயன்மால்
உம்பர்வான் பதமு முதித்தவா றொடுங்க
வருத்ததேசா ரூழிவத் தெய்தச்
செம்பொருண் மறையு. மொடுங்கிய வழிநாட்
செஞ்சடர்க் கடவுள்முன் மலரும்
வம்பலிற் கமல மெனவான் நிருமன்
மலர்த்ததா லகிலமு மாதே”

என்பதால் அறியப்படும். பிரபஞ்சம் மறுபடியும் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிறகு வெத்தனக்குப் பொருள் தெரியாது கண்ணுவர் முதலியோர் இடர்ப்படுவாராயி இக்காலத்தும் வீரபாண்டியன் இருந்தான் என்பது வியப்பே. அயன் மால் இவர்களும் முடிவடையும் மகாகற்பத்தைக் கட்டி யானிடயாக்

கையைத் தாங்கிய பாண்டியன் ஒருவனிருந்தான் என்பது பொருத்த முடையதாகுமா? அடுத்த படலத்தில் இவன் உழவைக்கோட்டப்பட்டான் என்று சொல்லியிருக்கிறது. வெத்தனுக்குப் பொருள் அருளியது பதினாறுவது படலம் என்பதை முன்னமே சொன்னேன். பதினாறுவது படலத்தில் ஒரு பிரளயமும் காற்பத்தொன்பதாவது படலத்தில் ஒரு பிரளயமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விரண்டிற்கு யிடையே அகேசமாயிரம் சதுரபுகங்கள் லைபெற்றிருக்க வேண்டும். தில்லைமட்டி அதை டிடிவது திருவிளையாடலாகவையது ஒரு பிரளயம் கோத்தாகச் சொல்லி அதைப் பிரம்ம கற்பமென்றனர். வெத்தனுக்குப் பொருளருளியது ஒரு கிருதயுகத்திலும், காகம் மதுரைக்கு எல்லே குறித்தது வேரோர் கிருதயுகத்திலுமாதல் வேண்டும். திருவிளையாடல்கள் பல சதுர புகங்களில் நிகழ்த்தவை என்றாகும். தில்லைமட்டி “உகமொன்றிற்கு காண்கு காண்கா காண்குத்தா மானவலை” என்று இத்தொடர் எவ்வாறு பொருத்த முடைத்தாம்?

மேலும், உக்கிரபாண்டியனது பெயரனின் பெயரானது ராஜசேகர பாண்டியன் ஆட்சிக்காலத்து மாயியாடின திருவிளையாடல் நிகழ்த்தது. அதைச் சொல்லும் படலத்தில் பின்கண்ட செய்யுட்கள் உள்ளன. அவை,

“கிலம்பி வாயினூ லிழைத்திடு பத்திரிற்
செங்கண்மால் தொழுவையும்
அலம்பு தெண்டிரைப் பொன்னியக் தண்டுறை
யானைக்கா லிறைக்கன்பு
கலத்த சித்தையான் மூவிகு பத்துகாற்
கலைகளும் பயின் றுள்ள
மலர்த்த வன்கரி காற்பெரு வளத்தவன்
வையகம் புரக்கின்றான்.”

“பொன்னி நாடவன் வாயினூள் ளானொரு
புவவன்வத் தலர்வேம்பின்
கன்னி நாடனைக் கண்டுமுன் பரவ்வான்
களைகழற் கரிகாவலம்
மன்ன வற்குறு பத்துநாற் கலைகளும்
வரும்வரா துனக்கொன்று
தென்ன ரோனை யாயது பரத்துல்
தெரித்திலை யெனச்சொன்னான்.”

என்பன. இச்செய்யுட்களால் கரிகாற் பெருவளத்தான் என்னும் சோழனும், ராஜசேகர பாண்டியனும் சமகாலத்தவரென்பதேற்படுகிறது. சோழமும்சத்தில்

கரிகாலன் என்னும் பெயருடைய அரசர் கிலர் இருந்தனர். கரிகாற் பெருவளத்தான் எனலும் பெயர்தாங்கிய சோழன் ஒருவனே இருந்தான். கரிகாலன் எனலும் பெயரை வந்த மற்றையவரும் பெருவளத்தானுக்குப் பித்தியவரே. சரித்திரவராய்ச்சிக்காரர் கரிகாற் பெருவளத்தான் கி. பி. முதலாவது நூற்றாண்டின் பிற்பாகத்திலோ இரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பாகத்திலோ இருந்தவன் என்பர். உக்கிரபாண்டியனும் கிறிஸ்து பிறந்த காலத்தையொட்டி இருந்தவனாவன். சம்பந்தமுர்த்திகள் காலம் ஏழாம் நூற்றாண்டு என்று முன்னமே சொன்னோன். அவர் காலத்திருந்தவன் கூனபாண்டியன். அவனுக்கும் உக்கிரபாண்டியனுக்கும் சமர் 70 தலைமுறை வித்தியசம் எனத் திருவிளையாடலில் சொல்லியிருப்பது பொருத்தமுடையதா? தில்லைமீட்டி புராணத்தில் மூர்த்தியாகக் காசளித்த திருவிளையாடல் கூறப்பட்டுள்ளது. அவர் காலம் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டாயிருத்தல் வேண்டும் என்று காட்டிடுனான். வரகுண பாண்டியன் காலமும் சொல்லியாயிற்று. பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலில் சொல்லியிருக்கிற பாண்டியர்களைவருடைய காலத்தையும், தலைமுறைக்கு 80 ஆண்டாகவைத்துக் கணக்கிட்டால் 2200 ஆண்டுகளுக்கு மேற்படாதுதன்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

இஃதன்றியும், சங்ககாலத்து நூல்களால் பல்வகாகசாலை முதுகுமியிப் பெருவழுதி, நிலத்தரு திருவிற்பாண்டியன், ஆரியப்படைகடத்த கெடுஞ் செழியன், வெற்றிலைச் செழியன், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற கெடுஞ்செழியன், உக்கிரப் பெருவழுதி முதலிய பல பாண்டியர்கள் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இவர்களைவரும் சம்பந்த மூர்த்திகளுக்குக் காலத்தால் முத்தியவர்கள். இவர்களில் ஒருவர் பெயரையாவது திருவிளையாடலில் காணோம். உக்கிரப் பெருவழுதியும் உக்கிரபாண்டியனும் ஒருவர் என்று கொள்வதற்கில்லை. உக்கிரபாண்டியன் சோமசுந்தர பாண்டியரது புத்திரன். உக்கிரப் பெருவழுதி தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற கெடுஞ்செழியன் மகன். இருவர் சரித்திரங்களும் பல்வகையில் மாறுபடும். ஊர்ப்பிரர் ஆக்கிரமணத்துக்குப் பிறகு ஆட்சி புரிந்த பாண்டியர்கள் பெயரும் திருவிளையாடலில் காண்க்கிடையா. சங்கநூல்களில் கண்டவற்றையும், சாலனங்கனில் சண்டவற்றையும் பொய் என்று சொல்வதற்கில்லை. திருவிளையாடல்களில் அசம்பாவிதமான பல செய்திகள் காணப்படும். அவைகளைத் தெரிப்பதனால் பயனில்லையென, விடுத்தேன். மேற்கண்டவைபோன்ற அசம்பாவிதங்களுக்குச் சமாதானம் சொல்ல ஒருவர் முன் வரும் வரையில் சரித்திரவராய்ச்சிக்குத் திருவிளையாடல்களைப் பிரமாணமாகக் கொள்வதற்கில்லை. அவைகள் சம்பந்த மூர்த்திகள் காலமாகிய ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கும் வராதவர்கள் காலமாகிய ஒன்பதாம்

நூற்றாண்டின் பிற்பாகத்திலும் பின்னர் இயற்றப்பட்டனவாயிருத்தல் வேண்டும். அவைகளில் ஓரும் பரணடியர்களின் பெயரைப் பார்ப்பதனால், வடமொழிப் புலாடிகள் கள் எழுதிய என்பதை அறியலாம். சங்ககாலத்து இருத்தபாண்டியர்களின் பெயர்கள் தமிழ்ப்பெயர்கள். இப்பராணங்கள் சங்ககாலத்துக்குப் பித்தியவைகளே.

ஒன்றோடொன்று முரணுவதாயும் அசம்பாவிதங்கள் பொதிந்தவனவாயுமுள்ள இக்கதைகளைத் திரிகால முணர்ந்தவரும், பரமகிஷ்ணில் தனக்கொப்பானவர் என்று சொல்லப்பட்டவரும், உத்தமோத்தம முனிவிரோஷ்டருமாகிய அகத்தியபகவான் சொல்லினர் என்பது சரியாமா? பிற்காலத்தவர் மனம்போனவாறு புனைந்து பெரிய முனிவர்கள் பெயரால் வெளிப்படுத்திய கிரந்தங்கள் பலவற்றுள் இவைகளும் கேர்ந்தவைபோலும்! பெரியார் பெயரைக்கண்டோம்பி யாவரும் ஒழுக்கவேண்டும் என்பது அவர்கள் கோக்கம். இதுனால் திருவிளையாடல்களைப் பொய் என்று காண்க. சொன்னதாகக் கொள்ளுதல் கூடாது. உண்மைச் சம்பவங்களோடு பல வற்றைக் கூட்டியும் மாற்றியும் கூறுவார் செயல்களைச் சொன்னான்.

தமிழில் திருவிளையாடல்களைச் செய்த இருசான்றோரும் உயர்ந்த கல்விமான்கள். ஆழ்ந்த சிவபக்தர்கள். பத்திரஸம்முதலிய ரஸங்களிற் சொட்டும்படி தாங்கள் கம்பியதை அழகாய்ப்பாடியிருக்கிறார்கள். தில்லை கம்பி சொல்லும் உத்தமோ புராணம் இருக்குமிடம் தெரியவில்லை. பரஞ்சோதி முனிவர் சொல்லும் சங்கர சங்கிதை எங்கும் கிடைக்கிறது. இக்கதைகளே அதில் காணோம். ஹாலாவியமகாத்மியம் என்னும் வடமொழிக் கிரந்தத்தைப் பரஞ்சோதி முனிவர் தமிழ் மொழிபெயர்த்தான் என்பார். அது சங்கர சங்கிதைபின் பகுதியாமோ? அதை யார் எங்கு எக்காலத்தில் செய்தனர்? ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் இயற்றப்பட்டவைகளில் ஒன்றும்.

இதுபற்றிக், வரதபூரடிகள் தேவாரம் பாடியவர்களுக்கு முத்தியவர் என்பார் தங்கள் கூற்றை நிலைநாட்ட இரண்டு தேவாரங்களுக்கு உண்மைக்கு மாறப்ப் பொருள் கொள்வர். ஒன்று சம்பந்தச்சுவாமிகள் பாடிய 'பாணனினைச பத்திமையாற் பாடுதலும் பரித்தனித்தான்' என்னும் திருக்கோளிலித் தேவாரம். அவர் அதில் பாணன் என்றுள்ளதற்குப் பாணபத்திரன் என்று; அளித்தான் என்பதற்குத் திருமுகம் கொடுத்தான் என்றும் பொருள் கொள்வர். சம்பந்தபூர்த்தியடிகள் பாணன் என்று யாரை என்பதையும், அளித்தான் என்பதற்குத் திருமுகம் கொடுத்தான் என்பது பொருள் என்பதையும் நீண்டு ஆராய்வாம். பெரியபுராணம் பாடிய சேக்கிழார்சாயனார் சம்பந்த மூர்த்திகளுடனிருந்து அவர் பாடிய பதிகம்

களை மனைவியும் தாமதமாக யாழிலும் குரலிலும் பாடியுந் தீவகண்ட யாழ்ப்பாணம் எனப் பொருள் கொண்டான் என்பது வெளிப்படை. சோயசுந்தரக் கடவுள் திருமுதப்பாகரம் கொடுத்தனுப்பியது சுந்தரமூர்த்திகளோடு சமகாலத்தவரும், அவரது கண்பெருமான சேரமான் பெருமானுக்கென்றால் தேவாரத்துக்கிவர் செய்யும் அர்த்தம் முற்றிலும் பொருத்தாததொன்றும். பெரியபுராணம், சேரமான் பெருமாள் நாயனார் புராணத்தில் திருமுதப்பாகரம் கொடுத்தது பாணபத்திரை அனுப்பியது அவரிடத்தென்று தெளிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சேரமான் பெருமாள் பாணபத்திரைக்கு நிதி கொடுத்தனுப்பியதைப் பின் கண்ட செய்யுட்கள் உணர்த்தும். அவை,

“பரந்த நிதியின் பரப்பெல்லாம் பாண னார்பத் திரனார்க்கு

நிரந்த தனங்கள் வெவ்வேறு நிறைத்துக் காட்டி மற்றிவையும்
உரந்தந் தியவெங் கரிபரிகள் முதலாவியிருள் என தனமும்

புரந்த வரசுங் கொன்னுமென மொழிந்தார் பொன்றையர் புவலனார்”

“பண்பு பெருகும் பெருமானும் பாண னார்பத் திரனாரியின்
சுண்கள் பொழிந்த காதலர் வறியக் கையாற் றொழுதனைய”

என்பன. பத்திரனார் சென்றனர் என்று சொல்லியிருக்கிறது. பொன்றையர் புவலனாராகிய பெருமான் கொடுக்க, பாணபத்திரனார் பெற்றனர் என்பது இதனால் தெளிவாய் விளங்கும். பெரும்பற்றப்பலியூர் கம்பி திருவிளையாடலிலும் சிவபெருமான் பத்திரனார்க்குச் சொல்லியதை அடியிற்கண்ட,

“உனக்கினி யளித்தற் கென்பா லுறுபொரு ளில்லை பென்றன்
மனத்தினுக் கினியான் றுயான் மகிழ்ந்தும மடியார்க் கென்றும்
நிறைத்தன கொடுக்க வல்லான் நிலத்துயிர் கழறுஞ் சொற்கள்
அநைத்தையு மறித்திரங்கு மன்புடைச் சேர மான்கான்.”

(திருமுருகாருத்த திருவிளையாடல்) என்ற செய்யுளுணர்த்தும்.

இதைச் சொல்லித் திருமுருகத்தைக் கொடுத்தனர். சிவபெருமான் பெருமானுக்கு அரசளித்தகாலத்து அவருக்கு அளித்த மற்றவைஇன்ன வென்பதைப் பின் கண்டபெரியபுராணச் செய்யுள் காட்டும். அது,

“மேவு முரிமை யரசளித்தே விரும்பு காதல் வழிபாடும்
யாவும் யாருங் கழறினவு மறிய முணர்வு மீறில்லாத்
தாவில் விற்றலுத் தண்டாத கொடையும் படைவா கன முதலாங்
காவன் மன்னர்க் குரியனவு மெல்லாங் கைவந்து மற்பெற்றார்.”

என்பது. இதனால் யாவும், யாருங் கழறினவும் அறியும் உணர்வைய் பெருமாள் பெற்றதனால் கழறிற்றறிவார் என்ப பெயர்வாய்த்தனர் என்பது அறியப்படுகிறது. இந்தக் காரணத்திறப்பெயர் வேறொருவருக்கும்

பாணநித்தவரையின் தெரியவில்லை. கம்பியாண்டவர் கம்பி தாமதசய்த திருவந்தாநிலிலும் இப்பெயர் பெருமானுக்கு உண்டென்பதை விளக்குகின்றனர்.

“மன்னாபி ரானெதிர் வண்ணு னுடலுவ ருநியீற்
றன்னபி ரான்மன் போல வருதலுந் தான்வணங்க
வென்ன பிராணடி வண்ணு னெனவடிச் சேரனென்னுந்
தென்னப் பிரான்கழ றிற்றறி வோனென்னுஞ் சேரலனே.”

(சேரமான்—புராணம்.) என்ற

செய்யுளும் கழறிற்றறிவார் என்பது பெருமானது பெயர் என்பது கன்கு விளங்கும். சுந்தரமூர்த்திகள் தாம்பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையிலும் இந்நாயனரைச் சேரமான் பெருமான் என்னுது கழறிற்றறிவார் என்றே சொல்லுகின்றனர். அது,

“கார்கொண்ட கொடைகழறிற் றறிவார்க்கு மடியேன்.” என்பதால் அறியப்படும். பெரியபுராணத்தில் சேரமான் பெருமான் நாயனார் புராணத்தைக் கழறிற்றறிவார் நாயனார் புராணம் என்று புலவர் பலரும் எழுதியிருப்பதைப் பர்க்கலாம். கானரோர் நீண்டகாலமாய்க்கொண்ட கொள்கைக்கு மாறாய்ச் சிலர் பெருமானுக்குக் கழறிற்றறிவார் என்னும் பெயர் நிலை என்பர். அவர் கூற்று ஒரு சிறுதும் பொருத்தமின்றாம். இவர் தம் மயக்கத்தைச் சானரோர் மேலெற்றி அவர் மயங்கினர் என்பர். தம் தலைக்கற்றினால் உலகஞ்சுற்று வதுபோலத் தேன் றுவது இயல்பே.

கழறிற்றறிவார் நாயனார் கடாஜப்பெருமானது கழலையே கம்பினால் ராய்ச் சிவபூனைசெய்வாராயினர். கடாஜர் அடிகளின் பூனைமுழுவில்தம் காற்கிலம்பொலியை அவர் கேட்கும்படி அருளினர். அது,

“நீடு முரிமைப் பேரரசர்

னிகழும் பயனு நிறைந்தவரும்

தேடும் பொருளும் பெருந்துணையுந்

தில்லைத் திருச்சிற் றம்பலத்துள்

ஆடுங் கழலே வெணத்தெளிந்த

வறிவா லெடுத்த திருப்பாதம்

கூடு மன்பி லுஞ்ச்சனேமேற்

கொண்டார் சேரர் குலப்பெருமான்.”

“வாசத் திருமஞ் சனம்பள்ளித் தாமஞ் சாந்த மணித் தூபம்
தேசிற் பெருகுஞ் செழுந்தீப முதலா யினவுத் திருவகுது

மீசுற் கேற்ற பரிசுன லுருச்சித் தருள வெண்காரம்
பூசைக் கயர்ந்த பெருங்கடத்தர் பொற்பார் சிலம்பி னெலியளித்தார்.”
(கழறிற்—பாரணம்.)

என்பதனால் அறியப்படும். கல்லாடமுடையார் “பரிபுரத் தம்பலை மிருசுவலி புண்ணும், ஞடக்கோச் சேரன்” என்றதும் இதை உணர்ந்தும். கழறிற் றறிவாராயும், நடராஜனது பாத்தச்சிலம்பொலிகேட்போராயும், அளப்பரிய சிவபக்தி புண்டையோராயும், சிவனடியார் முதலாயவர்க்கு மேகம்பொல் வழுந்துபவராயும் இருந்த சேரமான் பெருமாளிடத்துக் கடவுள் திருமுடிப் பாசுரம் கொடுத்துப் பத்திரரை அனுப்பினர் என்று யாவரும் சொல்ல, அதற்கு மாராய் மேற்கண்ட சிலர் பத்திரர் திருமுடிப்பாசுரம் கொண்டு போனது வேறொரு சேர அரசனுக்கென்பார். திருமுடிப்பாசுரத்தில “நின்போ வென்பா லன்பன்” என்று கூறியிருப்பதைக் கவனித்தவர் போலும். பத்திரர் தம்மிடத்து வைத்த அன்பிற்கு உவமையாகப் பெரு மான் தம்மிடத்து வைத்த அன்பைக்காட்டினர் என்றால் பெருமானது பத்திரையின் பெருமையை எவ்வாறு அளவிடுவது? உயர்ந்ததையே உவமை காட்டுவது என்றும் விதியும் ஈண்டுக் கவனிக்கத்தக்கது. பெரு மானைத் தலிர்ந்துச் சேரர் வம்சத்தில இத்துணைப் பெரிய சிவபக்திமான வேறொருவர இருந்ததாக இதுகாறும் கூறுவாரைக் காணோம். இருந்தால் அச் சேர அரசன் பெயர் என்ன? அவனை யார் எங்குச் சொல்லியிருக்கின்ற னர்? நமது கொள்கையை நிலைநாட்ட நமது இஷ்டப்படி மனோகிருஷ்ண செய்யலாமா? தம் கூற்றுக்காதாமாய்ப் பாஞ்சோதி முனிவரைக்காட்டுவர். அவர் சேர அரசன் பெயரைச் சொல்லவில்லை. பெயரைச் சொல்லாமை யால் சேரமான் பெருமான் அல்லாத வேறொரு சோராயிருத்தல்வேண்டும் என்பார். சேரமான் பெருமானாக இருந்தால் கட்டாயம் பெயரைச் சொல்லவேண்டும் என்றும், வேறொரு சேர அரசனாக இருந்தால் பெயரைச் சொல்ல வேண்டுமெனில் என்றும் இவர் சொல்வதற்கு ஆதாரம் என்னவோ? அவரே போலும்.

பெரியபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டதனைக் கொள்ளற்பாலதன்றென விடுக்க என்பார். திருவிளையாடற் செய்யுள்களுக்கு வலிந்து பொருள் கொண்டு தங்குந்துக்காதாமாய்க் காட்டிப் பெரியபுராணத்திற் சொன் னது பிரமாணம் அன்றெனவிடுக்க என்னும் இவர் கூற்று வியக்கற்பால தன்றோ? பரமசிவம் ‘உலகெலாம்’ என்று கொடுத்தவர்க்கைப் புளையாகக் கொண்டு அதைப் பெரியபுராணத்தின் முதல், இடை, கடை என்னும் இடங்களில் அமைத்துத் திருவருள் இயக்கப் பரணத்தைப்பாடி முடித்த னார். சந்தானுசாரியாரில் ஒருவராகிய உமரபதிசிவம் சேக்கிழாரை நாயன்

மாரோடு கூட்டிச் சேக்கிழார் நாயனார் பரணம்பாடியிருப்பதை அறியா தாய்வார்? திருவருளால் அமைந்தது பெரியபுராண மென்பதையும், அக் காலத்து இருந்த சோழஅரசர் முதலியோர் சேக்கிழார் நாயனாரிடத்தும் பெரியபுராணத்தி னிடத்தும் காட்டிய பக்தியையும் உமாபதிசிவம் இயற் றிய பரணத்தில் பாகக்காணலாம். சான்றோரால் பெரியபுராணம் பன் னிரண்டாங் திருமுறை என்று அமைக்கப்பெற்று யாவராலும் கொண்டா டப்படுகிறது. பிற்காலத்துச் சான்றோரும் மீள்கோத்தமிழ் முதலிய பிர பந்தங்களைச் சேக்கிழார் நாயனாரிடத்து இயற்றினர். அத் திருமுறையைத் தல பரணத்தினுங் கீழாய்த்தள்ளுவது சரியாமோ? நம்பியாரண்டார்மட்டி செய்த நூற்ற்தாநிக்குப் பெரியபுராணம் வழிநூல்; அந்தநிழில் சொல் லாதனவற்றைப் பழைய உண்மை வரலாறுகளோடு முரணாய் பெரிய புராணம் கூறுவதால் அது பிரமாணம் அன்று என்பார். சந்தரபுரத்தின்கள் தொகையாய்ச் சொன்னதை நம்பியாரண்டார்மட்டி வகையாகவும், சேக்கிழார் நாயனார் விரியாகவும் செய்தனர் என்பதும்; இம்முறையும் சிவபிரான் அரு ளால் செய்தனர் என்பதும் யாவரும் அறிந்தனவே. தொகையில் சொல் லாததைச் சொல்ல வகையும், வகையில் சொல்லாததைச் சொல்ல விரியும் எழுந்தன. நம்பியாரண்டார்மட்டி அந்தநிழில் சொன்னவெல்லாம் திருத் தொண்டத் தொகையில் காணப்படாமையினாலே அதைப் பிரமாணம் அன் றெனத் தள்ளலாமா? நம்பியாரண்டார்மட்டி எல்லாவற்றையுஞ் சொல்லி யிருந்தால் பெரியபுராணம் செய்திருக்க வேண்டியதில்லையே. இம்முற வும் சொன்னவற்றில் அடங்கிய உண்மைகளுக்குப் பழைய உண்மை வர லாறு வேறிருப்பதுபோல் சொல்லுகின்றனர். மற்றப்புராணங்கள் வட மொழியிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப் படுவதுபோலத் திருத்தொண்டப் புரா ணம் செய்யப்பட்ட தல்லவே. தொகை, வகை, விரி எல்லாம் தமிழே. இவற்றிற் கண்டவற்றிற்கும் பழைய வரலாறு உண்டென்று சொல்வது விந்தையே.

இது நிற்க, நான் மேற்காட்டிய தேவாரத்திற்குப் பொருள் என்ன வென்று பார்ப்போம். பாணன் என்று தேவாரத்தில் சொல்லியிருப் பது வேண்டியாழப்பாணரைக் குறிக்கும் என்பது சான்றோர்மவர் கொள் கையாதலால் அவர் சரித்திரமாகப் பெரியபுராணத்தில் சொல்லியிருப்பதை விசாரிப்போம். அது,

“ஆலவா யமாந்தார் கோயில் வாயிலே யடைந்து நின்ற
பாலையீ ரேழு கோத்த பண்ணினிற் கருவி வீக்கிக்
காலமா தரித்த பண்ணிற் கைபல முறைபு மாராய்
தேவலாந் குழலாந் பாகர் பாணிகள் யாழி லிட்டார்.”

“மற்றவர்களுவிடப் பாடல் மதுரை நீடால் வாயில் கொற்றவன்றிருவுள்ளதுக்கொண்டுகன்றொண்டிக்குல்லாம் அற்றைநாட்களாலிலை அருட்பெரும் பாணை இரரைத் தெற்றினார் புறங்கள் செற்றார் திருமுன்பு கொண்டி புக்கார்.”

“திருபுர மெரித்த வாயுந் தேர்மிசை நின்ற வாயுந் கரியினே யுரித்த வாயுந் காமனைக் காய்ந்த வாயுந் அரியயற் கரிய வாயு மடியவர்க் கெளரிய வாயுந் பரிவினாற் பாடக் கேட்டுப் பரமனா ருளரி இலே.”

“அந்தரத் தெழுத்த வோசை யன்பினிற் பாணர் பாடும் சத்தயாழ் தரையிற் சீத்த தாக்கில்லிக் கழியு மென்று கத்தரப் பலகை முன்னீ ரிடுமெனத் தொண்ட ரிட்டார் செத்தமிழ் பாணை இருத் திருவுளம் பெற்றுச் சேர்த்தார்.” என்ற

செய்யுட்களால் விளங்கும். இவற்றால் சாதி இழிவினால் கோயிலுக்குள் போகக்கூடாத பாணரை இறைவன் கோயிலுக்குள் அழைத்து வரும்படி செய்ததும், தங்கப்பலகை இடுமபடி ஆகாசவாக்கு எழுமபச் செய்ததும், பிறவும் அறியப்படுகின்றன. இவைகளைல்லாம் பாணனரிசை பத்திமையாற் பாடியதற்குப் பரித்தளித்தவை யாகவோ? பிறகு, பாணர் திருவாருக்குச் சென்றபொழுது

“கோயில் வாயில் முன்னடைத்து கூற்றஞ் செய்து பெருங்கிறுமும் தாயினல்ல பெருங்கறையை யடியார்க் களிக்குந் தண்ணளிபும் எயங்கறவி யிற்றெடுத்தித் திட்டுப் பாடக் கேட்டடங்கண் வாயில் வேறு வடதிசையில் வகுப்பப் புஞ்சு வணங்கினார்.”

பாணருக்கென்றே இறைவனானுளால் புதுவாயில் வகுக்கப்பட்டுப் பாணர் அதன்வழியே உட்புகுந்து வணங்கினார். என்றால் பாணருக்கு இறைவனருளியதை ஐயமுறுவாரு முண்டோ? இவை நிகழ்ந்த பின்னர்ச் சம்பந்த புர்த்தி அடிக்களைச்சேர்த்து சோதியில் கலக்கும்வரை பாணர் அடிகள் பாடிய பதிகங்களைத் தமது மனையியாருடன் யாழோடு பாடிவந்தனர். சம்பந்தபூர்த்திகள் திருமுலைப்பா லாடப்பெற்று ஞானத்தையும், பதிகம் பாடும் வன்மையையும் அடைத்துமன்றி, இறைவனால் பொற்றானமுங் கொடுக்கப் பெற்றார். பிறகு யாழ்ப்பாணர் தாம் பாடும் பதிகங்களைக் கூட விருந்து யாழூண் பாடவும் பெற்றார். அதை இத்தத்தேவரத்தில் கொண்டுள்ள ஏன்று வன் கொள்ளக்கூடாது? ‘பொற்றிணைத்திற்பா லும், பாடும் வன்மையும், பொற்றானமும் எனக்கு இறைவன் பரித்தளித்தது மன்றிப் பாணர் பத்தியோடு கூட்டினுஞ்சு இடைபாடுதலையும் பரித்தளித்தான்’ என்று பொருள் கொள்வதால் படும் இழுக்கென்ன?

மேலும், சேரமாளிடத்துத் திருமுகங்கொண்டுசென்றவர் பாணபத்தி னர். அவர் பெரும்பாலும் பத்திரர் என்னப்படுவார். நிலகண்டயாழ்ப்பாணர், பாணர் எனப்படுவார். பெயர் முடிவுகளை நான் சொன்னதை விளக்கும். இஃதன்றி, ஞானசம்பந்த கவாமிகன் தம்மோடு கூட இருப்பவாயும் அறபத்து மூன்று தனிபடியார்களில் ஒருவர் என்று கணக்கிடப்பட்டிருப்பவாயுமுள்ள பாணமாலிடப்பிப் பாணபத்திரரைச் சொன்னார் என்றல் எவ்வாறு பொருத்தமுடையதாம்? பத்திரரை அடிகள் சொல்லியிருந்தால் நிலகண்டயாழ்ப்பாணரைக்குறிக்கவிதன்னலாம். அடிகள் அப்படிச்சொல்லவில்லையே.

மற்றொரு தேவாரம் மதுரைத் திருமுகப் பதித்தில் “தார முய்த்தது பாணர்க் கருளொடே” என்று சம்பந்தகவாமிகன் பாடியிருப்பது, சேக்கிழார் காயனார் சம்பந்தபூர்த்தி காயனார் புராணத்தின் இது நிலகண்டயாழ்ப்பாணரைக் குறித்ததென்பார். அது,

“திருவியம கத்தி னுள்ளுந் திருநிலை கண்டப் பாணர்க் கருளிய திறமும் போற்றி யவொடு மளவ னாலித் தெருளுடைத் தொண்டர் குழத் திருத்தொண்ட னுண்மையோர்க்கி இருள்கெட மண்ணில் வந்தா ரினிதமர்ந் தருளி னாரே.” என்பது.

இதற்குமாராய்ச்சிவர் தாரமன்பது ஆகுபெயராகச் சாதாரியினே உணர்த்திற்று என்றனர். தாரம் சாதாரியானால், பாணர் பாணபத்திரர் ஆவர் என்பது அவர் கொள்கை. பண்டையோர் இசையை கானகு பண்ணும், இருபத்தொரு திறனுமாய் வகுத்தனர். அவற்றில் முல்லைப் பண்ணின் திறனில் சாதாரி ஒன்று. இறைவன் முல்லை நிலத்தில் விற்குவெட்டிச் சமை கொண்டுவந்ததனால் அங்கிலத்திற்குரிய திறனில் ஒன்றாகிய சாதாரியைப்பாடினர். தாரம் என்பது எழிசையில் ஒன்று. எழிசையாவன குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளி, தாரம் என்பனவாம். முல்லை, செவ்வழி எனபன ஒரு பொருட்கிளவி. செவ்வழிப்பாலையவது கைக்கிளையைக் குரலாயமைத்துப் பாவது. ஒவ்வொரு பண்ணும் வெவ்வேறு இசையை முதலாக உடையதாம். சிலப்பதிகாரத்தில் மருதம் பாடுமிடத்து

“பிழையா மரபினீரேற் கேசுவையை யுழைமுதற் கைக்கிளையி றுவாய்க் கட்டி.”

என்னதும் உழைமுதலாக வருவதற்குத் தாரத்தில் இருந்து கணக்கிடவேண்டும். அநிலிருந்து இத்தாவதாய் வருவது உழையாம். அவ்விடத்தில்

“தாரத்துட்டோன்று முழையுழை புட்டோன்று
மோருங் குரல்குரலி னுட்டோன்றிச்—சேசுமியிளி
புட்டோன்றுத் துத்தத்துட்டோன்றும் விளரிபுட்
கைக்கிளே தோன்றும் பிறப்பு.” என்று அடியார்க்கு நல்லார்.

தாரம் என்பதை ஆகுபெயராகக் முல்லைத்திறன் என்றிடாப்பலவாள் படுக.
தேவாரத்துக்கு என்ன பொருள் என்பதை ஆராய்வாம்.

தாரம் என்பது வல்லிசை அல்லது வல்லோசையை உணர்த்தும்.
நிலைகண்டயாழ்ப்பாணப் பத்திமையாற் பாடியதற்கு இறைவன் யாவருங்
கேட்கும்படி அந்தரத்தோசைஎழுப்பி, பொற்பலகை இடுவித்ததை உணர்த்
தாதோ? தாரம்-உயர்த்த ஓசை; உய்த்தது-செல்லுத்தியது என்பது என்
பொருத்த முடையதாகாது? மேலும், தாரம் என்பதற்கு எல்லை என்றோர்
பொருள் உண்டு. மதுவாயிலும் திருவாரூரிலும் பாணர் வாக்கூடிய எல்லை
யைக்கூடது. கோயிலுக்குள் அவரைக் கொண்டுவரும்படி செய்ததை
உணர்த்தலாகாது? தாரம் உய்த்தது-எல்லைகைக் கட்டக்கச்செய்தது.
மேலும், சம்பந்தக்கவாயிகள் யாழ்ப்பாணப் பாணர் அனை யாழில்
வாசிக்க முடியாததால் யாவழி உடைக்க எத்தனித்ததும், அக்கால் சம்பந்த
மூர்த்திகள் அவ்வாறு உடைக்காது தடுத்துத் தாம் வாசித்துக் காட்டியதும்
யாவரும் அறிந்தனவே. தாரம் என்று பிளவுக்கும் பெயர். யாழ்ப்பாணர்
உடைத்திருந்தால் யாழ் பிளவுபட்டிருக்கும். அவ்வண்ணம் பிளவுபடாமல்
காப்பாற்றியது என்று பொருள் படாதா? தாரத்தை ஆகுபெயராகவா
னென்? தில்லைமயிக்கு மயக்கமும் சேக்கிழார் கையனாக்குப் பொய்யும்
தற்பிப்பது சரியாமா?

7. வாதலுரடிகள் மூவர்க்கு முத்தியவர் என்பார் கூறும் வேறொரு
நியாயம் வாதலுரடிகள் செய்த திருக்கோவையாருக்குப் போகிரியர் உரை
எழுதி இருக்கின்றனர்; அவர் 7 அல்லது 8 ஆவது நூற்றாண்டினர்;
வாதலுரடிகள் அவருக்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்காவது முத்தியவராயிருத்
தல்வேண்டும்; ஆதலால் அவர் மூவர்க்கும் முத்தியவராவர் என்பது. போ
கிரியர் 7 அல்லது 8 ஆம் நூற்றாண்டினர் என்பதற்கு யூரிமான். அந்நவரத
காயகம்பின்னோ அவர்கள் சிலகாலத்துக்கு முன் எழுதிய வியாசம் ஒன்றை
ஆதாரமாகக் காட்டுகின்றனர். பின்னோயவர்கள் பிறகாலத்தாராய்ச்சியால்
போகிரியர் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முத்தியவர் அல்லர் என்று
கருதுவதாகத் தெரிகிறது. அவர்கள் எழுதியிருக்கிற தமிழ்ப்பெருமக்கள்
வரலாறு என்னும் புத்தகத்தில் மணிவாசகர் சரித்திரம் அடங்கியிருக்கி
றது. அதில் அவர்கள் பல நியாயங்களைச் சொல்லி வாதலுரடிகள் தேவா
ரம் பாடிய மூவர்க்கும் காலத்தால் பித்தியவர் என்று காட்டுகின்றார்கள்.

சா. 349777180

சா. 349777180

சா. 349777180

சா. 349777180

சா. 349777180

சா. 349777180

இப்புத்தகத்தில் முன்னாங்காலப்பகுதியில்போகிரியரைக்கொல்லியிட்டுத்
அவர் இருந்த காலம் இன்னதென்பதைக் காட்டியிருப்பதோடு திருத்
கோவையார் உரை அவர் எழுதியது அன்று என்பதையும் காட்டியிருக்கி
றேன்.

8. கம்மாழ்வார், குழக்கொடுத்த ஈச்சியார், தொண்டாடிப்பொடி
ஆழ்வார், திருமங்கை மன்னன் முதலிய ஆழ்வார்கள், வாதலுரடிகளின்
திருவாக்கத்தைப் பாடித்துப் பாசாரங்கள் பாடியிருப்பதால் வாதலுரடிகள்
அவர்களுக்கு முத்தியவராதல் வேண்டும்; அவர்களிடம் சிலர் தேவாரம்
பாடிய மூவர்க்கு முத்தியவர் என்பார்.

வைணவர்கள் தங்கள் பிரபத்தத்தைப் பாடித்து வாதலுரடிகள் பாடினார்
என்பார். இவர் வாதலுரடிகளைப் பாடித்து ஆழ்வார்கள் பாடினார் என்பார்.
உண்மை இன்னதென்று தீர்மானிக்கப்படுவதற்கு முன்னர்த் தங்களுடைய
வேராதாரமில்லாத கொள்கையை ஒரு நியாயமாகச் சொல்லுவதால் பய
னெனினே? பிறத்தொழுகே துறந்து தாய்ப்பாலும் நீத்து குழலிப்பரு
வத்திற்குரிய செயல்கள் அற்று வாகுதேவன் கிருபையால் பரிபாழ்வாரடி
யில் நிகழியமர்ந்து ஒதாதுணர்ந்து உலகமுப்புறும் திருவாய்மொழி
முதலிய தில்லப்பிரபந்தங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய கம்மாழ்வார்,
பாசாரமாயும் வகை அறியாது திருவாசகத்தைப் பாடித்துக் சில பாசாரங்
களைப் பாடினார் என்றல் ஆழ்வார் சரித்திரத்தைச் சிறிது அறிந்தவர்க்கும்
வியப்பைத்தருவதேயாம். குழக்கொடுத்த ஈச்சியார் பெரியாழ்வாரோடு
வதித்து கிரககாரியங்களையும் பெருமான் காரியங்களையும் கவனித்தவர்.
அவர் திருவாசகம் பாடித்திறத்தின் குயில்ப்பத்து முதலிய பாடினார் என்பது
பொருத்தமில்லாத கதையேயாம். வாதலுரடிகள் இளம்பருவத்தில் கலை
கள் பயின்றவர். இவர்கல்லித்திறம் முதலியவற்றிற்காகப்பாணடியஅரசன்
இவரை அமைச்சராய்க் கொண்டான். மத்திரியாய் இருந்த காலத்தும்
இவருக்குப் பார்த்தவலையியாபகம் இருந்தது. மற்றவரையற்றிய நூல், செய்த
புட்களை அறிவது இவர்க்கியல்பே. கம்மாழ்வார் முதலியோர் பிரபந்தங்
களை அடிகள் அறிந்திருந்தார் என்பது பொருத்தமுடையதாம். ஆழ்வார்
கள் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் கரணப்படும் செய்யுளிலிகேட்க்கொருங்கே
இவரிடத்தில் பார்க்கலாம். யார் முத்தியவர் யார் பித்தியவர் என்பதை
இதைக்கொண்டு ஊகிக்கலாகாதோ?

9. வாதலுரடிகள் முத்தியவராதலால் தேவாரம் பாடியவர்களைச்
சொல்லவில்லை என்பார், அவர் சொல்லியிருக்கின்றனரெனச் சிலரூகுவார்.
பின்னடையாறு கூறுவார் காட்டும் சில வரிகளையும் முன்னே எழுதி

சா. 349777180

சா. 349777180

சா. 349777180

சா. 349777180

சா. 349777180

சா. 349777180

யிருக்கிறேன். இவர் கூற்றும் ஊகமே ஒழிய வெளிப்படையாக ஒன்றுமில்லை. மூவர்கள் வாத்தூரடிகளைச் சொல்லியிருப்பதாகக் காட்டும் தேவாரங்களை முன்னமே பார்த்தோம். கோச்செங்கட் சோழனார் சங்ககாலத்திருத்தவர். பெரிய சிவபக்தர். அவர் செய்த சிவதிரும்பணிகள் பல. அவரை ஏன் வாத்தூரடிகள் சொல்லவில்லை? நாயன்மாரில் பலரை ஏன் சொல்லவில்லை? என்னும் வினாக்களுக்கு என்ன விடை. சிவமடியார் களைத்தொகுத்துச் சொல்லப்புகுந்தவர் சொல்லாதுவிட்டால் அது கவனிக்கத்தக்கதாம்.

இதுவரை, வாத்தூரடிகள் காலத்தால் மூவர்க்கும் முத்தியவர் என்பார் சொல்லும் நியாயங்களுள் எனக்குத் தெரிந்த முத்தியமானவற்றைச் சொன்னேன். இனி, அடிகள் காலத்திற் பித்தியவர் என்பார் சொல்லும் நியாயங்களை ஆராய்வாம்.

1. சைவர்களுக்குள், சைவசமயாசாரியர்கள் முறை வழங்குவதையும், திருமுறை வகுப்பில் அவர்கள் முறையமைந்திருப்பதையும் முன்னமே சொன்னேன். இருவகை முறையிலும் வாத்தூரடிகள் நாலாவதாகச் சொல்லப்படுவர். பட்டினத்தடிகளும் திருவிடைமருதூர் மும்மணிக் கோவையிலும்

“வித்தகப் பாடல் முத்திறத் தடியரும்

திருத்திய வன்பிற் பெருந்துறைப் பிள்ளையும்.” என வாத்தூரடிகளைப் பின்னர் வைப்பர். சந்தானாசாரியாராகிய உமபதிசிலம் இயற்றிய கோயில் புராணத்தில் சைவசமயாசாரியர்களைத் துதிக்குமிடத்து வாத்தூரடிகள் நாலாவதாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். அவரை மூவர்க்கு முத்தியவர் என்பார் தங்கள் கூற்றுக்கு ஆதாரமாகக்கொண்ட திருவிளையாடல்கள் இரண்டிலும் வாத்தூரடிகள் கையில் வைக்கப்பட்டுள்ளார். வாத்தூரடிகளைப் பெரிதுங் கொண்டாரும் வீரசைவர்களுள் புகழ்பெற்ற சான்றோராகிய சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் இயற்றிய நால்வர் நான்மணிமாலைமீலும் வாத்தூரடிகளைப் பற்றிய பாடல் நாலாவதாக அமைந்துள்ளது. சிதம்பர புராணம், சேதுபுராணம், தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஏனைய புராணங்கள் முதலிய யாவற்றிலும் சமயாசாரியர் துதி சொல்லுமிடத்து வாத்தூரார் துதி நான்மணிமாலை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. திருமுறைவகுத்த ஊழியாண்டார் ஊழியும் திருவாசகத்தை எட்டாவது திருமுறையாக வகுத்தனர். நான் அறிந்தவரையில் நால்வர் துதி சொல்லுமிடத்தில் எல்லாம் இவர் நாலாம வராகவே வைக்கப்படுகின்றனர். இவரை முனைவத்துத் துதி செய்ததாக ஒரு பிரபந்தங்கட்ட இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இவ்வாறு தமிழ்நாட்டிலுள்ள சான்றோர் அனைவரும் ஒத்து இவரைச் சமயாசாரியர் நால்வரில்

கையில் வைத்ததற்குக் காரணம் இருக்கவேண்டும். சைவர்கள் பரம்பரை யில் வழங்கும் வாய்மொழி முறையையும் சொன்னேன். சமயாசாரியர்களில் பெரியார் சிறியார் என்ற முறைப்பற்றி வைத்தது என்றால் அஃது அபராததாம். ஒருசைவனும் இவர்கள் போக்யனையெழுப்பிட்டுச் சொல்லத் துணியான. ஆதலின் அம்முறை இவர்களிருந்த காலக்கிரமத்தால் ஏற்பட்ட முறையாக இருக்கவேண்டுமே அன்றி வேறு சொல்வதற்கில்லை.

2. திருத்தொண்டத் தொகையில் சுந்தரமூர்த்திகள் வாத்தூரடிகள் பெயரைச் சொல்லாதிருத்தால் அவருக்கு இவர் பித்தியவர் என்பார். இதை மறுப்போர் அகத்தியர் பதஞ்சலி வியாக்கிராதர் முதலியோர் சிவபக்தியிலும், சிவபொகத்திலுஞ் சிறந்த மெய்யடியார்கள்; அவர்கள் பெயரைத் திருத்தொண்டத் தொகையிலுட் கூறாமையானகாரணமோ அது வே வாத்தூரடிகளைச் சேர்த்தோதாமைக்குக் காரணம் என்பர். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஒரு காலப்பகுதியை எடுத்துக்கொண்டு அப்பகுதியில் தமிழ்நாட்டிலிருந்த அடியார்களைத் தொகைப்படுத்தித் கூறினர். அடியார்கள் தனியடியார்கள் என்றும், தொகையடியார்கள் என்றும் இரண்டு வகைப்படுவர். ஒருவர் சிவபக்தி செய்து நால்வகை முத்திகளில் எதை அடைந்திருந்தாலும் அவரைத் தனியடியார் வகையில் சேர்த்தனர். சுந்தரமூர்த்திகளுள் விட்டிருந்த தனியடியார்கள் அறுபத்து மூவராவர். கல்லியிலும் சிவபக்தியிலும் பெரியாராய்ச் சிவபெருமானை அன்றி வேறொருவரைப் பாடாத புலவரைப் பெரியடியாமையில்லாத புலவர் என்றும், அவ்வகைப் புலவர் பாடிய பாட்டையோடி இடையறாது சிவபெருமானைத் துதிப்போரைப் பரமனையோரோடுவார் என்றும், பக்திசெய்து பலவகைத் தொண்டு செய்வோரைப் பத்தாராயப் பணிவார் என்றும், எப்பொழுதும் சிவத்தியானம் செய்வோரைச் சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் என்றும், விதிப்படி திருநீறு அமைத்து மெய்முழுதும் அன்புடன் பூசுவோரை முழுநேர பூசிய முனிவர் என்றும், முப்பொழுதும் இலிங்கத்தைத் தொட்டுப் பூசைசெய்யும் ஆதிசைவரை முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்டுவார் என்றும், தில்லைவாழ்ந்தனரைத் தில்லைவாழ்ந்தனர் என்றும், திருவாரூர்ப் பிறந்தாரைத் திருவாரூர்ப் பிறந்தார் என்றும் வகுத்தனர். இவ்வெணவகையுள்ள முக்காலத்தையும் வகுப்பில் அடங்குவார். தமிழ்நாட்டில் ஒரு காலப்பகுதியிலுள்ள அடியார்களை மட்டும் தனியடியார்கள் வகுப்பில் சேர்த்தார். அக்காலப் பகுதிக்கு முன்னும் பின்னும் உள்ளாரையும், பிறநாட்டில் சிவபக்தி பண்ணி முத்தியடைந்தவர்களுக்கும், அப்பாழ் மடிச்சார்ந்தார் என்னும் தொகையடியார் கூட்டத்தில் சேர்த்தனர். அது,

“மூலேந்தர் தமிழ்மழங்கும் காட்டுக்கப்பால்
முதல்வரை மடிச்சார்ந்த முறைமையோரும்